

Chồng Khờ Không Nghe Dạy

Contents

Chồng Khờ Không Nghe Dạy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10: Ngoại Truyện: Kế Hoạch Sinh Em Bé	63

Chồng Khờ Không Nghe Dạy

Giới thiệu

Diệp Tĩnh An, tướng mạo gia thế hạng nhất, chỉ có một tính xấu chết tiệt rất không phù hợp. Anh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-kho-khong-nghe-day>

1. Chương 1

Trên bàn cơm, không khí có chút nặng nề, một đám người lớn tuổi cùng một cô gái nhỏ, hai mặt nhìn nhau. Những người này chính là trưởng bối của hai nhà họ Diệp và họ Điền, mà cô gái nhỏ kia chính là tiểu thư nhà họ Điền, viên ngọc quý trên tay Điền gia, Điền Bảo Bối.

Một đám người ngồi xung quanh bàn, chỉ có một vị trí trống không, mà vị trí kia thuộc về con cả của nhà họ Diệp, Diệp Tĩnh An.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ước chừng sau một tiếng đồng hồ, cửa phòng cuối cùng cũng bị đẩy ra, một người đàn ông mặc Âu phục xoay người đi đến, cao hơn một mét chín nhưng lại không hề lộ ra sự vụng về, ngược lại lại làm tôn lên dáng vẻ ngạo mạn, cao quý đến tột cùng, mái tóc đen được cắt ngắn gọn gàng, thân hình cường tráng, nước da ngăm đen, trên cằm có một ít râu ria khiêu gợi.

Trong khoảnh khắc anh ta đi vào, Điền Bảo Bối đã bị ánh mắt kia hấp dẫn, cô cố gắng không chế hô hấp rối loạn của mình, đôi tay nhỏ dưới bàn lạng lẽ xoắn xuýt lại một chỗ.

Diệp Tĩnh An chào hỏi trưởng bối hai nhà, hơi gật đầu tỏ ra áy náy: “Thật xin lỗi, con tới trễ.”

Âm thanh của anh bởi vì thường xuyên hút thuốc nên có chút khàn khàn, anh thản nhiên liếc mắt qua Điền bảo bối một cái, khóe môi không kìm được nhếch lên.

Điền Bảo Bối bị anh bắt gặp vẻ mặt của mình, dùng sức xoắn xoắn ngón tay, trên mặt nở ra một nụ cười khinh miệt: “Tính cách của học trưởng thật không thay đổi chút nào, đã trễ chính là trễ, không cần quan tâm lý do như thế nào, cho nên cảm thấy không cần giải thích có phải không?”

Diệp Tĩnh An híp mắt, cô gái này. . .

Điền Bảo Bối thấy thế lại lập tức gục xuống bàn, cười hehe nhìn về phía Cửu thúc ngồi ở chính giữa: “Cửu thúc nhất định phải phạt học trưởng, đợi lâu như vậy, người ta sắp đói đến chết rồi.”

Ánh mắt nhìn về phía một Tiểu Lão Đầu, thật đúng là một Tiểu Lão Đầu, dáng vẻ chỉ cao tầm một mét sáu, mái tóc bạc thưa thớt, lông mi trắng bình thường rất dài, chòm râu dê hơi xoắn, tôn lên sắc mặt hồng nhuận, đây chính là Cửu thúc tiếng tăm lừng lẫy của Diệp gia.

Cửu thúc từng là một tướng quân, sau khi giải ngũ vẫn theo thói quen khi còn là quân nhân, cư xử với đàn ông Diệp gia cũng như vậy, cho nên uy tín của ông ở Diệp gia rất cao, cũng là người duy nhất khiến Diệp Tĩnh An e ngại, nhưng đối xử với phụ nữ ông cũng không nghiêm khắc như vậy, nhất là ngoan ngoãn đáng yêu, lại hiểu chuyện giống như Điền Bảo Bối.

Cửu thúc nhìn Điền Bảo Bối bên kia đang vận vẹo thân mình, cười nói: “Bảo Bối của chúng ta đói bụng rồi? Sao lại không nói sớm, nhanh, gọi phục vụ mang thức ăn lên.” Rồi lại chuyển ánh mắt, nhìn về phía Diệp Tĩnh An.

Diệp Tĩnh An đang ngồi yên ổn bỗng nổi da gà.

Cửu thúc sa sầm mặt, tức giận: “Đến muộn còn muốn ngồi? Đứng lên.”

Bả vai Diệp Tĩnh An run lên, vèo một tiếng đứng dậy, Điền Bảo Bối cũng bị Cửu thúc to tiếng dọa nổi da gà, sợ hãi rụt cổ.

Cửu thúc vỗ lên bàn một cái, lông mi bạc trắng run lên: “Tại sao đến trễ?”

Diệp Tĩnh An nuốt nước bọt: “Trong công ty có một cuộc họp. . . .”

“Ngừng!” Cửu thúc đột nhiên lớn tiếng quát: “Trọng điểm, nói, tại sao?”

“Vâng” Diệp Tĩnh An trong nháy mắt ưỡn thẳng sống lưng, nhanh chóng nhích một chân đến: “Công ty có một cuộc họp rất quan trọng.”

“Không phải đã cho con thời gian sắp xếp trước đó rồi sao?”

“Thật xin lỗi, Cửu thúc.”

“Tiểu tử thôi.” Cửu thúc mắng một câu, lại nói: “Ngồi xuống.”

Điền Bảo Bối lau lau bàn tay đã thấm đầy mồ hôi, thầm nghĩ Cửu thúc nổi giận vẫn làm người ta khiếp sợ như trước, cũng vì có Cửu thúc che chở, cô mới dám nhiều lần sằng giọng với Diệp Tĩnh An, chỉ là nhìn anh ta bị mắng, Điền Bảo Bối lại cảm thấy hơi áy náy.

Cô ngược mắt nhìn Diệp Tĩnh An, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt như muốn giết người, thế là ánh mắt lại hạ xuống, ngoan ngoãn, không dám khiêu khích, Cửu thúc mắng Diệp Tĩnh An vài câu, rồi lại đổi sang chủ đề chính.

“Tiểu Bảo Bối năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Con năm nay hai mươi tuổi rồi, Cửu thúc.” Điền Bảo Bối ngọt ngào nói.

“Tiểu Tĩnh, con cũng hai mươi tám rồi phải không?” Cửu thúc lại nhìn về phía Diệp Tĩnh An.

“Vâng, Cửu thúc.” Diệp Tĩnh An lễ phép trả lời.

“Ừ, như vậy thì.” Cửu thúc im lặng suy nghĩ một lúc, gật đầu thản nhiên nói: “Vậy thì chọn ngày kết hôn đi.”

Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối trằm miệng một lời: “Cái gì?” Khác biệt là người trước thì hoảng sợ, người còn lại thì vui mừng.

Cửu thúc đáp một tiếng, nhìn về phía Diệp Tĩnh An: “Có vấn đề gì sao?”

Diệp Tĩnh An ngồi thẳng người, mạnh mẽ lắc đầu: “Không có, không có vấn đề gì.”

Thế là Cửu thúc nhẹ nhàng nói một câu, liền quyết định chuyện cả đời của Diệp Tĩnh An cùng Điền Bảo Bối.

Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối là quan hệ học trưởng và học muội, chẳng qua một người là học trưởng trường đại học, một người lại là học sinh trung học, đồng thời, bọn họ đã bị người lớn hai nhà chỉ định hôn ước từ nhỏ, cho nên Cửu thúc đưa ra quyết định như thế cũng không phải là ngẫu nhiên.

Từ khi hai người hiểu chuyện, mọi người đã nói sau khi lớn lên sẽ để cho hai người kết hôn, vì khi đó còn nhỏ, Diệp Tĩnh An hay dắt Điền Bảo Bối đi chơi khắp nơi, nhưng mà càng lớn lên, hai người càng ngày càng không hợp, đến bây giờ vẫn như nước với lửa.

Mà bây giờ nước với lửa không thể không hợp, thế là liền xuất hiện ra. hơi nước.

Đúng vậy, Diệp Tĩnh An hiện tại tức giận đầy mình, giận đến mức giống như hơi nước trong bình trà, nhưng vì Cửu thúc uy hiếp, anh không thể không nghe theo, dù sao chuyện này đã được quyết định từ hai mươi năm trước rồi, hai mươi năm cũng chưa khởi nghĩa thành công, chứ nói gì đến hiện tại.

Mà Điền Bảo Bối lại không có một chút ý kiến nào khác, cô chờ đợi kết hôn cũng đã mười mấy năm rồi, hiện tại cuối cùng giấc mơ cũng trở thành sự thật.

Có lẽ sẽ có người hỏi, cô rõ ràng muốn kết hôn tại sao còn phải cãi nhau với anh?

Vậy thì có gì kỳ lạ, luôn có một loại phụ nữ cố tình đối đầu với người mình thầm yêu.

Cửu thúc tự mình tổ chức, hôn lễ của Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối được làm vô cùng long trọng, lễ đường, khách mời, cha xứ, bữa tiệc, tất cả đều rất hoàn mỹ. Trừ chú rể và cô dâu.

Diệp Tĩnh An mặc một bộ vest trắng, viền áo trước ngực một màu tím đậm, khăn lụa tím nhạt nhét vào cổ áo.

Ngũ quan tuần mỹ lộ ra khí chất hoàng gia cao quý, bộ tây trang Zehder được cắt may thủ công tôn lên dáng vẻ cao lớn mạnh mẽ, ánh mắt thâm trầm, trên mặt không có chút biểu hiện nào nhìn cô gái đang chậm rãi đi về phía mình, Điền Bảo Bối, cô dâu mới nhưng bất tự không hợp với anh.

Cô mặc một lúc hai bộ áo cưới, vạt áo màu tím nhạt trước ngực xoa tung, vạt áo trên ngực khiến cho người khác không nhìn được muốn có suy nghĩ mờ ám, phía dưới mặc một cái váy đuôi cá màu trắng xoa dài trên đất, mái tóc của Điền Bảo Bối vốn thẳng mượt, lại uốn thành hơi xoắn, bên phải cài một đóa hoa màu tím, nhụy hoa lấy kim cương tô điểm, càng làm cho ngũ quan xinh đẹp tinh xảo, vừa giữ được vẻ chính tề lại tăng thêm đôi nét trẻ con.

Diệp Tĩnh An nhìn cô nhẹ nhàng hừ một tiếng, mặc dù bộ dạng này xem ra thật xinh đẹp, nhưng cái này mà là áo cưới sao? Còn có bộ tây trang của chính mình lại là màu tím, như vậy là thế nào?

Điền Bảo Bối cũng nhận ra được ánh mắt của Diệp Tĩnh An, tay nắm chặt bó hoa, cô khẩn trương nuốt nước bọt một cái, bả vai cứng đờ, cho đến khi đi thẳng đến trước mặt Diệp Tĩnh An cũng không buông lỏng, phù dâu lần lượt đứng sang một bên.

Điền Bảo Bối chậm rãi đứng lại, hơi cúi thấp đầu, hai gò má ửng đỏ.

Diệp Tĩnh An nhìn cô run run lông mi, dùng âm thanh chỉ có cô mới có thể nghe được nói: “Cách cô tỏ ra kháng nghị cũng thật đặc biệt, ăn mặc như một cô gái hái hoa để đến kết hôn.”

Bả vai Điền Bảo Bối cứng đờ, cô gái hái hoa? Gì thế? Bộ váy cưới này đẹp như vậy, cùng với bộ tây trang của anh ta thật giống như lễ phục tình nhân nha.

Điền Bảo Bối thả lỏng bả vai cứng đờ, hung hăng trợn mắt nhìn Diệp Tĩnh An một cái, kết quả đối phương cười khiêu khích một tiếng, cô nghiêng rằng, cảm thấy mình chỉ tranh cãi vô ích với Diệp Tĩnh An.

Khi hai người chuẩn bị trao nhẫn cưới, cô cuối cùng cũng tìm được cơ hội trả thù, Điền Bảo Bối cầm chiếc nhẫn phù dâu đưa đến cười lạnh, sau đó dùng lực kéo bàn tay đang duỗi ra của Diệp Tĩnh An, đeo chiếc nhẫn vào trên tay anh, sau đó còn hung hăng vặn một cái.

Diệp Tĩnh An hoàn toàn nghe được tiếng đốt ngón tay mình vang lên một tiếng RẮC...A...Ặ...!!

Điền, Bảo, Bối!!!Nửa năm sau, trong căn phòng bằng kính trong suốt lại đang bạo phát chiến tranh gia đình lần thứ N.

Thủy tinh ốc* là nhà mới của Diệp Tĩnh An, tổng cộng có bốn tầng lầu, lầu hai là phòng khách, lầu ba là phòng sách và phòng làm việc, lầu bốn là phòng ngủ, dưới cùng là gara và nhà kho, còn dùng để đón khách.

(*: Ngôi nhà bằng thủy tinh)

Ba tầng lầu đều dùng chất liệu thủy tinh đặc biệt, có thể thay đổi theo mức độ của ánh sáng, đêm xuống sẽ biến thành bức tường thủy tinh mờ ảo, kết hợp với khoa học kỹ thuật hiện đại cùng với kiểu dáng kiến trúc phương Tây do Diệp Tĩnh An cho nhà thiết kế chuyên môn đặc biệt của công ty địa ốc “Tĩnh Sắc” thiết kế.

Nhưng mà tại sao một công ty địa ốc nổi tiếng như “Tĩnh Sắc” lại hết lòng tận tâm với Diệp Tĩnh An như vậy? Bởi vì Diệp Tĩnh An chính là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty “Tĩnh Sắc”.

Chỉ là sau nửa năm chiến tranh của Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối, căn nhà thủy tinh đã trở nên khác biệt rõ ràng, kết cấu cũng thay đổi.

Hiện tại lầu hai và một nửa bên phải của lầu ba thuộc về Diệp Tĩnh An, một nửa còn lại và lầu bốn thuộc về Điền Bảo Bối, ranh giới được phân rõ ràng, mà lầu một cũng không may mắn thoát được, bị chia thành hai nhà kho, hai chỗ để xe, hai thang máy, ngay cả thiết bị bảo vệ cũng bố trí hai cái, hiện tại đây chính là “Tổ ấm thân yêu” của hai vợ chồng hạnh phúc.

Hôm nay, cái “Tổ ấm thân yêu” này lại bị hai vợ chồng oanh oanh liệt liệt cãi vã một phen.

Một bãi chiến trường hỗn loạn, Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối chia ra đứng ở hai bên ranh giới, mỗi bên khác nhau một trời một vực, Diệp Tĩnh An lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, phong cách đơn giản nhưng hết sức hỗn loạn, mấy chai rượu lắt rắt rác trên mặt thảm màu trắng, ly rượu và gạt tàn, còn có lăm lăm tàn thuốc lá vừa mới hút.

Mà phía bên Điền Bảo Bối lại lấy màu sắc ấm áp làm chủ đạo, không lãng phí một chút không gian nào, ngoại trừ phong cách châu Âu tinh xảo bên ngoài, còn trang trí thêm đủ loại búp bê đáng yêu, dưới đất chất đầy đồ ngọt không tốt cho sức khỏe, không còn chứa một khe hở.

Thật ra thì mới đầu, bọn họ rất hòa bình, hai người, mỗi người ngồi một bên, một người bưng ly Wishky, một người cầm ly trà sữa dâu tây, bàn bạc mấy ngày nữa sẽ cùng ăn cơm với Cửu thúc, nhưng nói chuyện một hồi, tay Diệp Tĩnh An đang kẹp điều xì gà không biết tại sao lại lẩn qua ranh giới, bởi vì cử động, đầu điều thuốc đổ chới, mang theo chút tàn thuốc vẫn còn ánh lửa đỏ rực rơi xuống.

Điền Bảo Bối mở to mắt, cái miệng nhỏ khê mở ra, ánh mắt hoảng sợ nhìn tàn thuốc vẫn còn chưa cháy hết rơi lên thảm màu hồng nhạt.

“Này, học trưởng.” Điền Bảo Bối vội vàng kêu lên.

“Đã nói với cô bao nhiêu lần, không được gọi tôi là học trưởng.” Diệp Tĩnh An không nhịn được xoay người lại: “Còn nữa, này cái gì mà này, cô có biết lễ phép hay không? Điền tiểu thư.”

Điền Bảo Bối mím môi: “Tôi không phải gọi là Điền tiểu thư, chuyện này tôi cũng đã nói rất nhiều lần rồi.”

Diệp Tĩnh An lộ ra vẻ mặt ghét bỏ nói: “Cô đổi tên mình thành như vậy chẳng phải để chiếm tiện nghi của người khác hay sao? Nói đi, chuyện gì?”

Trên mặt Diệp Tĩnh An biểu hiện không thể kiên nhẫn, thế nhưng khuôn mặt lộ ra vẻ anh tuấn, thân thể cường tráng kia làm cho trái tim của Điền Bảo Bối loạn nhịp.

Nét mặt đỏ của anh làm cho Điền Bảo Bối cảm thấy tổn thương, nhưng vẫn ổn định cảm xúc của mình, hít mũi chỉ vào trên thảm: “Tàn thuốc của anh rơi xuống làm hỏng thảm của tôi, Học, Trưởng!” Cô trợn to mắt, phùng má, ưỡn ngực nhìn Diệp Tĩnh An.

Diệp Tĩnh An chau mày: “Miệng phồng lên như thế làm gì? Thật giống như con ếch.”

Điền Bảo Bối nhanh chóng khép miệng, mắt càng trừng lớn hơn: “Tại sao anh có thể nói một nữ sinh giống như con ếch?”

Diệp Tĩnh An nhếch môi: “Cô mà cũng là nữ sinh sao? À, tôi đề nghị cô đổi tên lại lần nữa, gọi là Điền con ếch nghe cũng được lắm.”

Điền Bảo Bối bị chọc tức, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tức giận nói: “Học trưởng cũng nên đổi tên đi, Diệp nắp cống được không, dù sao khuôn mặt của anh so với chiều dài của nắp cống không khác biệt bao nhiêu.”

“Cô dám nói lại một lần nữa không?”

“Tôi nói mặt của anh thật giống như Nắp cống.”

“Điền Bảo Bối, cô muốn chết phải không?”

“Ai bảo anh nói tôi giống như con ếch, nhưng vấn đề không phải là cái này.”

“Vấn đề là gì?”

“Anh làm cháy hư cái thảm của tôi.”

“Cô ở nhà tôi, tất cả đồ đạc nơi này đều là của tôi, tôi đốt đồ đạc của mình thì liên quan gì tới cô?”

“Chúng ta đã kết hôn, một nửa tài sản của anh là của tôi.”

“Xem đi, cô đúng là vì tiền nên mới kết hôn với tôi.”

“Tôi cũng có nhiều tiền, hơn nữa, người theo đuổi tôi còn nhiều tiền hơn anh.”

“Cô đang nói là tỉ phú cũng theo đuổi cô à? Thật đáng tiếc, tình yêu đích thực của cô đã chết.”

“Không cần phải vận vẹo ý tứ của tôi!”

“Muốn tôi không vận vẹo, xin cô hãy học thêm một chút quốc văn*.”

(*: văn học quốc gia.)

“Văn học của nước ta thì có vấn đề gì? Với lại đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là cái thảm của tôi phải làm sao bây giờ?”

“Cô không phải cũng có rất nhiều tiền hay sao? Tự mình đổi đi.” Diệp Tĩnh An miệng hút xì gà, sau đó vươn tay, dùng ngón tay chạm lên điều xì gà khiêu khích, tàn thuốc lại một lần nữa rơi lên mặt thảm mềm mại, sau đó anh nường mày nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Điền Bảo Bối: “Dù gì cũng phải đổi, hủy luôn một lần cũng tốt.”

“Học trưởng!”

“Tôi không có một học muội ngu ngốc như vậy.”

Gò má của Điền Bảo Bối tức giận phồng lên, giống như một cô bé ếch xanh đáng yêu, cô trợn to mắt nhìn về phía Diệp Tĩnh An, rồi bỗng nhiên vươn tay giật lấy điều xì gà trong tay anh, trực tiếp ném vào cái ly rượu anh đang cầm.

Xèo một tiếng, xì gà bị dập tắt, dần dần nổi lên trong ly Wishky, cô vỗ vỗ tay, ưỡn ngực hát cảm nhìn anh, xem anh ta lấy ra như thế nào!

Tay Diệp Tĩnh An cầm ly rượu khẽ run, bởi vì dùng lực quá mức làm đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

“Ôi trời, thật xin lỗi học trưởng nha, tôi đây ngu ngốc, cứ tưởng anh bưng ly Wishky để hứng tàn thuốc lá.”

“VẬY Ờ?” Diệp Tĩnh An nghiêng răng, cười vắn vẹo, sau đó hất tay, ly Wishky cùng điệu xì gà cứ như vậy đổ lên tấm thảm của cô.

Diệp Tĩnh An còn dùng sức vẩy vẩy cái ly, giống như một giọt cũng không thể lãng phí, sau đó anh nhếch môi nhìn về phía Điền Bảo Bối: “Tôi còn tưởng tấm thảm của cô chính là giẻ lau nhà.”

“Anh làm như vậy chỉ chứng tỏ bản thân mình thật ấu trĩ.”

“Cô tự biết là cô đang nói ai mà? Cô không biết chữ “chết” viết như thế nào phải không?”

“Tôi hiểu rất rõ, tôi đang nói chuyện với một người ngu như heo.” Điền Bảo Bối tức giận nhin không được, tiện tay nhặt một con gấu bông ở trên sàn ném về phía Diệp Tĩnh An.

“Bộp” một tiếng nện vào người, Diệp Tĩnh An lạnh mặt, cô gái này căn bản không biết rõ sức lực của bản thân mình là bao nhiêu? Hơn nữa cô ấy vừa nói cái gì, ngu như heo? Diệp Tĩnh An yên ổn biến thành Người Khổng Lồ xanh, anh giận đến mức toàn thân tái mét, duỗi ngón tay run run chỉ về phía cô.

“Cô đứng yên ở đó cho tôi, cấm nhúc nhích.”

Anh lùi về phía sau vài bước, đảo mắt khắp nơi tìm “vũ khí”, ngoài miệng lại nói: “Cấm nhúc nhích, chờ tôi qua đó chinh chết cô.”

Điền Bảo Bối làm mặt quỷ: “Biết anh muốn chinh chết tôi còn đứng yên cho anh chinh, anh nghĩ tôi cũng ngu xuẩn giống anh sao?”

Chiến tranh gia đình bùng nổ như vậy đó, hai người bọn họ cũng không quan tâm ranh giới gì nữa, đánh đến trời đất quay cuồng, Diệp Tĩnh An đuổi theo Điền Bảo Bối lên mấy tầng lầu, chạy tới chạy lui, vớ được cái gì có thể ném liền ném về phía Điền Bảo Bối.

Sau mấy lần rượt đuổi, tình thế bị đảo ngược, Điền Bảo Bối lại đuổi theo Diệp Tĩnh An, cô không dùng “vũ khí” gì, đuổi theo mấy bước dài liền nhảy lên lưng Diệp Tĩnh An, ôm lấy anh mà đánh.

Điền Bảo Bối thoát nhìn thì thật đáng yêu, nhưng từ nhỏ sức lực đã lớn kinh người, lại bởi vì nhà cô vốn là võ đường, trải qua nhiều lần huấn luyện, cho nên việc quật ngã Diệp Tĩnh An, một người đàn ông cao hơn một mét chín mươi dễ như trở bàn tay.

Đó cũng là một trong những lý do Diệp Tĩnh An không thích Điền Bảo Bối, cho nên mỗi lần anh cùng cô so chiêu đều phải tìm trước một thứ gì đó để phòng thân.

Rất nhanh, hai người chiến tranh lại từ anh chạy tới đuổi dần dần trở thành một mình anh bị đánh, cho đến khi phòng khách truyền đến tiếng điện thoại, bọn họ mới tạm thời đình chiến.

Diệp Tĩnh An thở hồng hộc chạy ra nghe, trên lưng còn công theo Điền Bảo Bối có lực sát thương mười phần, bảo vệ chỉ nói bọn họ nhìn xuống dưới lầu, Diệp Tĩnh An trong nháy mắt liền hiểu lý do tại sao, công Điền Bảo Bối đi đến bên cạnh bức tường kính, chỉ thấy một đám người vây quanh khuôn viên trước nhà xem náo nhiệt.

Lúc này đang là mười một giờ trưa, bầu trời sáng sủa, bức tường bằng kính hoàn toàn trong suốt, cho nên những người đi ngang qua đây sẽ tận mắt nhìn thấy cảnh chiến tranh gia đình, tùm năm tùm ba kéo nhau vào cùng xem náo nhiệt, hóng hớt một chút chỉ thiếu điều không cầm hạt dưa vừa cắn vừa xem thôi.

Diệp Tĩnh An chậm chậm hít thở, đi đến một bên nhấn nút, sau đó bức tường thủy tinh trở nên tối hắc.

Mọi thứ bên trong đều bị che khuất, thân thể anh chột vung lên, đem Điền Bảo Bối quăng xuống đất, sau đó tức giận nói: “Đây là lần thứ mấy làm trò cười cho người khác rồi?”

Điền Bảo Bối bĩu môi: “Ai bảo anh chả bao giờ nhớ phải ấn nút.”

Diệp Tĩnh An phát điên quát: “Bởi vì lần nào cũng bị cô chọc tức muốn điên rồi nên cái gì tôi cũng không nhớ.”

Điền Bảo Bối tạm dừng động tác: “Được rồi, không cần âm ỹ, hôm nay ngừng chiến.”

Cô bò dậy đứng lên trên thảm, nhón chân đi đến trước mặt Diệp Tĩnh An, hơi chột dạ chỉ lên gương mặt tuần tú của anh: “Cái kia.Tôi giúp anh xử lý vết thương trên mặt một chút.”

Diệp Tĩnh An sờ sờ mặt, lúc này mới cảm thấy đau nhức, chạy đến soi gương, chỉ thấy mặt mũi của mình bầm dập, anh ném mạnh gương xuống, lại nghe một tiếng Rắc..c.. vang lên, bả vai của mình cũng bị cô làm trật khớp.

Diệp Tĩnh An dùng sức chỉnh lại mái tóc của mình, nhìn về phía Điền Bảo Bối quát: “Cô tránh xa tôi ra một chút, không phải đã nói là không được đánh thật rồi sao, sao cô lại làm trái với quy tắc?”

Điền Bảo Bối chu mỏ, vẻ mặt vô tội: “Người ta không cẩn thận thôi mà.”

Diệp Tĩnh An gần như muốn mắng chửi người: “Cô mà không cẩn thận một lần nữa, chắc tôi sẽ nằm trong nhà tang lễ mất.”

Điền Bảo Bối cười cười: “Anh không cần hẹp hòi như vậy.” Thật ra thì cô cảm thấy một người đàn ông cao lớn như Diệp Tĩnh An lại bị chính mình đánh đúng là một chuyện rất thú vị, nhất là bộ dạng lúc anh bị thương thật đáng yêu nha.

Diệp Tĩnh An dùng sức chỉ về phía cô, tức giận đến mức khóe miệng run lên, nhưng cuối cùng lại không nói gì, bực bội xoay người đi ra ngoài xử lý vết thương.

Điền Bảo Bối le lưỡi, thở dài một hơi, bờ vai nhỏ cũng hạ xuống, sau đó tức giận gõ lên đầu mình một cái, lại như vậy rồi, rõ ràng lúc đầu là muốn tìm cách để giữ Diệp Tĩnh An ở lại, tự nhiên lại âm ỹ, hơn nữa tại sao lại làm anh ấy bị thương? A a a, thật đáng ghét! Điền Bảo Bối vùi mặt vào trong gối bông, gào thét một tiếng.

Mấy phút sau, Diệp Tĩnh An mặt mũi bầm dập xông vào: “Điền Bảo Bối, tôi muốn ly hôn với cô!”

Vết thương của Diệp Tĩnh An chưa lành thì lại bị Cửu thúc gọi đến.

Vì muốn chắc chắn hai vợ chồng chung sống hòa thuận, mỗi tháng Cửu thúc đều ghé qua cùng hai vợ chồng ăn một bữa cơm.

Nhưng hôm nay, Diệp Tĩnh An quyết định sẽ nói ra chuyện mình muốn ly hôn, mặc dù Diệp Tĩnh An biết lần này có thể sẽ một đi không trở lại, nhưng nếu tiếp tục cuộc sống như thế này với Điền Bảo Bối, anh sẽ chết sớm, trái phải gì cũng chết, không bằng chết trong tay Cửu thúc, thế là mang theo ý chí “Gió hiu hiu thổi, sông Dịch lạnh ghê”*, Diệp Tĩnh An lên đường đi về Tây thiên.

(Nguyên Văn : : Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn.

Gió thổi sông Dịch lạnh lòng ghê, tráng sĩ một đi không trở về – Đây là hai câu hát của Kinh Kha trên sông Dịch trước khi đi ám sát bạo chúa Tần Vương - Tần Thủy Hoàng.)

Một giờ sau, dũng sĩ Diệp Tĩnh An liền trở nên uất ức vô cùng.

Cửu thúc liếc mắt nhìn Diệp Tĩnh An: “Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, rốt cuộc con muốn nói cái gì?”

Diệp Tĩnh An cười khan mấy cái, lấy tay gãi gãi cái bàn: “Con muốn nói, con và Điền..Điền Bảo Bối. . .”

Cửu thúc nghe xong liền chau mày: “Kết hôn cũng đã nửa năm rồi, sao lại gọi cả tên họ ra như người xa lạ vậy?”

Diệp Tĩnh An nuốt nuốt nước miếng: “A. .con và. .và Bảo Bối.”

Cửu thúc vỗ vỗ cái bàn: “Đừng có dài dòng, nói rõ trọng điểm, nhanh!”

Diệp Tĩnh An vèo một cái đứng lên, nhích một chân đến: “Dạ, Cửu thúc, con quyết định ly hôn với Bảo Bối.”

Cửu thúc và Điền Bảo Bối sững sốt.

Điền Bảo Bối không dám tin nhìn Diệp Tĩnh An, anh lại dám nói với Cửu thúc những lời này?

Cô biết rõ Diệp Tĩnh An e ngại Cửu thúc, cho nên Điền Bảo Bối lại càng đau lòng, mặc dù cô biết Diệp Tĩnh An không thích mình, nhưng không nghĩ rằng anh lại chán ghét tới mức đối đầu với Cửu thúc cũng không biết sợ nữa, suy nghĩ một hồi, đôi mắt Điền Bảo Bối đỏ hoe, nhưng cô không làm nũng với Cửu thúc như ngày trước, cũng không lên tiếng phản đối Diệp Tĩnh An, cô chỉ ngoan ngoãn cúi thấp đầu không lên tiếng.

Diệp Tĩnh An nói xong lại căng thẳng nuốt nuốt nước miếng.

Nhưng Cửu thúc không có phản ứng, Điền Bảo Bối cũng không có phản ứng, ánh mắt Diệp Tĩnh An nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Điền Bảo Bối.

Haizz, lúc này không phải cô nên giả bộ đáng thương sao, sao lại phản ứng kỳ lạ như vậy? Ánh mắt đảo một cái, nhìn thấy gương mặt của Cửu thúc, Diệp Tĩnh An bất chợt rùng mình, lại nhìn thấy ánh mắt giết người của Cửu thúc xẹt qua.

“Cửu thúc, con.”

“Cửu thúc, đây là ý kiến của con.” Điền Bảo Bối đột nhiên nói.

“Bảo Bối?” Cửu thúc nhìn sang.

“Là con yêu cầu ly hôn, thật xin lỗi, Cửu thúc.Con. .con không muốn tiếp tục sống chung với học trưởng nữa.”

Diệp Tĩnh An ngược lại bị Điền Bảo Bối nói như vậy sợ tới mức sững sờ, nhìn chằm chằm về phía Điền Bảo Bối.

“Con nói thật?” Cửu thúc híp mắt hỏi.

“Vâng, là thật.” Điền Bảo Bối kiên định gật đầu.

“Bảo Bối, con.” Cửu thúc lắc lắc đầu, mấy giây sau lại nhìn sang: “Đừng tưởng rằng ta không dám mắng con, là phụ nữ phải biết bổn phận của mình, cái gì gọi là không sống chung được nữa? Đó là do bản thân con không muốn, mặc dù tiểu Tĩnh tính tình kém cỏi, nhưng dù sao nó cũng là chồng con, làm vợ sao có thể nói ra hai từ ly hôn? Không thể tưởng tượng nổi, con..con..con.” Nói rồi đột nhiên chụp lấy ly nước bên cạnh.

Diệp Tĩnh An nhanh tay lẹ mắt, vọt qua: “Cửu thúc, bớt giận, bớt giận.”

“Con giữ tay ta làm gì? Ta muốn uống nước.”

“A. . .vâng.” Diệp Tĩnh An nháy mắt mấy cái, hậm hực ngồi trở lại.

“Cửu thúc, con sai rồi.” Điền Bảo Bối chưa bị Cửu thúc mắng bao giờ, hốc mắt đỏ lên.

“Biết sai thì đừng nhắc đến chuyện ly hôn nữa.”

“Nhưng mà.”

“Còn dám nhưng mà?” Cửu thúc vỗ mạnh xuống bàn.

“Không, không có nhưng mà.” Diệp Tĩnh An dè dặt bả vai Điền Bảo Bối.

Điền Bảo Bối mắt đỏ hoe nhìn Diệp Tĩnh An một cái rồi lại quay đầu đi không nói gì nữa.

Bữa cơm này không khí có chút nặng nề, chỉ là Diệp Tĩnh An uống hai ly rượu với Cửu thúc, Cửu thúc người giận một chút, ông liếc mắt nhìn sang Điền Bảo Bối lại có chút không yên lòng, cảm thấy vừa rồi mình mắng hơi nặng lời, quên mất dù sao cô vẫn chỉ là một cô gái nhỏ.

Thế là Cửu thúc để ly rượu xuống, nhẹ nhàng nói với Điền Bảo Bối: “Bảo Bối à, con cũng đừng trách Cửu thúc vừa rồi mắng con, con cũng không phải không biết nhà họ Diệp chúng ta, con cháu chỉ có mỗi tiểu

Tĩnh và con bé tiểu Cảnh, hơn nữa tiểu Tĩnh lại là con trai, cho nên chúng ta đặt rất nhiều hy vọng vào nó, khó tránh khỏi trách nhiệm nặng nề.

Điền Bảo Bối ngoan ngoãn gật đầu.

Cửu thúc nói tiếp: “Đàn ông nhà họ Diệp chúng ta ít ỏi, phần lớn đều là những người già như chúng ta, chờ chúng ta chết rồi, nhà họ Diệp sẽ không còn ai. . . .” Ông dừng lại một chút, cảm thấy Điền Bảo Bối hiểu được những điều mình nói, lại tiếp tục: “Dĩ nhiên, ta không ép hai đứa phải sinh con, cũng không có trọng nam khinh nữ, ta chỉ hy vọng tiểu Tĩnh sớm kết hôn, sống yên ổn, chuyện sinh con thì thuận theo tự nhiên, giữa vợ chồng gây gổ cãi nhau là chuyện bình thường, nhưng ly hôn. . . .tuyệt đối không thể được!”

Ông đột nhiên nói to dọa Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối sợ hết hồn.

Cửu thúc sa sầm mặt: “Con cháu nhà họ Diệp phải đảm bảo có gen tốt, hai đứa ly hôn, lỡ may tiểu Tĩnh lại đem một người phụ nữ không ra gì về nhà chẳng phải sẽ rất phiền toái hay sao?” Ông dừng lại, nghiêm túc dò xét hai người bọn họ: “Chẳng phải chòm sao hai đứa rất hợp nhau sao? Chòm sao Sư Tử và chòm sao Aries (Bạch Dương), chỉ số ghép đôi là 100%.”

Điền Bảo Bối bị những lời này của Cửu thúc làm cho không biết phải nói gì.

Diệp Tĩnh An cũng im lặng sờ trán, anh quên nói cho Điền Bảo Bối, Cửu thúc đối với những chuyện này vô cùng mê tín.

Tóm lại lần gặp mặt này coi như một buổi kịch vui đã diễn xong, ban đầu Diệp Tĩnh An có ý định liều chết phản đối, nhưng không ngờ Điền Bảo Bối đột nhiên chen vào, khiến anh không biết phải làm sao, nhưng cho dù không thể ly hôn, nhìn Điền Bảo Bối bị mắng khiến anh cảm thấy thật vui vẻ.

Sau đó hai người tạm biệt Cửu thúc ra về, anh rút từ trong ngực lấy ra một điều thuốc ngậm vào miệng, liếc sang nhìn Điền Bảo Bối, bắt đầu châm chọc: “Cô hôm nay bị làm sao vậy, không phải là cố tình giúp tôi đó chứ?”

Điền Bảo Bối chán nản cúi đầu: “Anh đừng có mà tưởng bở.”

Diệp Tĩnh An mở bật lửa cạch một tiếng: “Thì ra là cô uống lộn thuốc.”

Điền Bảo Bối tức giận, dậm chân nhìn Diệp Tĩnh An quát: “Tôi định giả bộ biết điều một chút, muốn cho Cửu thúc nghĩ là do anh ép tôi nói, ai ngờ Cửu thúc căn bản lại không hiểu được, thật sự là được lợi cho anh.” Nói xong, cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

Cô sẽ không nói ra là bởi vì mình khổ sở nên mới nói như vậy, anh thật vô tình, nên cô sẽ không nói cho anh biết rằng cô thích anh.

Diệp Tĩnh An nghe xong giận tái mặt, cười lạnh: “Làm hỏng việc rồi, phụ nữ ngu xuẩn.”

Anh cũng thật ngu ngốc nên mới cho là cô vì bảo vệ mình, lúc ấy anh vẫn sợ Cửu thúc sẽ đánh cô, nếu biết cô nghĩ như vậy, lẽ ra anh nên để mặc cho Cửu thúc tiếp tục mắng cô mới đúng.

Diệp Tĩnh An bực bội cầm điều thuốc hít một hơi, anh xoay người lại, hít thêm vài cái rồi rút ra, sau đó đem điều thuốc vẫn còn chưa cháy hết ném sang một bên.

Mới vừa đi được vài bước, Diệp Tĩnh An đột nhiên nghe thấy Điền Bảo Bối ở phía sau quát to: “Diệp Tĩnh An, tôi cũng muốn ly hôn với anh!”

Diệp Tĩnh An sững sốt, dừng bước, một lát sau, anh nhếch môi: “Tôi thật cảm ơn cô.”

Điền Bảo Bối nắm chặt tay, tức giận quay đầu bước đi, trong khoảnh khắc, nước mắt cô rơi xuống.

Diệp Tĩnh An không gọi cô lại, vài phút sau cô thấy một chiếc xe hơi chạy lướt qua mình, đó là xe của Diệp Tĩnh An.

Điền Bảo Bối cố gắng gạt đi nước mắt, hung hăng trừng mắt nhìn về hướng anh rời đi, sờ sờ đến túi mới phát hiện mình không mang theo tiền, cô bực bội dậm chân, sau đó lại ngồi sụp xuống tại chỗ, gục đầu vào cánh tay khóc.

Anh làm sao có thể tuyệt tình như vậy? Nhưng cho dù anh có vô tình như vậy, sao cô vẫn không muốn rời khỏi anh?

Điền Bảo Bối không hiểu tình cảm của chính mình, mặc dù cô có khuôn mặt đáng yêu như trẻ con, nhưng cô chưa từng trải qua chuyện yêu đương bao giờ, không phải là không ai thích cô, mà căn bản là không có ai dám theo đuổi cô, vì bề ngoài tuy cô đáng yêu nhưng thân thủ lại giống như một người đàn ông, cộng thêm việc cô đối với Diệp Tĩnh An một lòng một dạ không hề thay đổi, cho nên chỉ cần có người dám theo đuổi cô đều nhận lấy thương tích đầy mình, nói cách khác, trừ Diệp Tĩnh An, tất cả mọi người ai cũng biết Điền Bảo Bối cô thích anh.

Chỉ là cách cô thích một người thật đặc biệt, cô thích người nào thì sẽ đối đầu với người đó, với tính cách này của cô, có thể được kết hôn với anh là chuyện cô đã mơ ước nhiều cỡ nào, cho nên làm sao Điền Bảo Bối có thể thật sự muốn ly hôn với Diệp Tĩnh An đây?

Chỉ là cái cách để cô giữ lại chồng mình cũng thật vô cùng đặc biệt.

Sau khi Điền Bảo Bối về nhà, thái độ của cô trở nên khác thường, cô không gây gổ với Diệp Tĩnh An, còn giúp anh pha một ly cafe, thật vô cùng kỳ lạ.

Diệp Tĩnh An kinh ngạc, nhìn cô nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Lại uống lộn thuốc à?”

Điền Bảo Bối bình tĩnh nói: “Uống cafe đi rồi chúng ta nói chuyện.”

Diệp Tĩnh An chau mày: “Hai chúng ta thì có chuyện gì để nói?”

Điền Bảo Bối ngồi xuống đối diện anh: “Nói chuyện ly hôn.”

Diệp Tĩnh An chớp chớp mắt: “Nói như thế nào?”

Điền Bảo Bối cười cười hỏi: “Cảm thấy rất hứng thú sao?”

Diệp Tĩnh An nhanh chóng né tránh ánh mắt của cô, cười lạnh nói: “Đương nhiên, cô muốn ly hôn nhiều như thế nào thì tôi cũng muốn không ít hơn cô đâu.”

Điền Bảo Bối mím môi, điều chỉnh lại cảm xúc của mình, tươi cười nói: “Đúng vậy, tôi cũng muốn ly hôn gần chết rồi, bất kỳ người phụ nữ nào kết hôn với anh cũng sẽ muốn ly hôn thôi.”

Diệp Tĩnh An trừng mắt nhìn cô một cái: “Điền. . . .”

Điền Bảo Bối nhanh miệng nói: “Tôi không phải ở đây để gây gổ với anh, nói trọng điểm.” Cô đi về phía trước, nghiêng nghiêng thân mình, thần thần bí bí nói: “Chúng ta bây giờ không có cách nào ly hôn được, chủ yếu là còn vướng bận Cửu thúc, đúng không?”

Diệp Tĩnh An hừ nhẹ một tiếng: “Đến quỷ cũng biết.”

Điền Bảo Bối điều chỉnh lại hô hấp, tiếp tục cười nói: “Nhưng vì sao Cửu thúc lại không cho chúng ta ly hôn chứ?”

Diệp Tĩnh An khó hiểu liếc mắt nhìn cô: “Vì sao?”

Điền Bảo Bối hạ lông mi xuống, do dự một chút: “Anh cũng nghe Cửu thúc nói rồi đó, ông ấy nghĩ. . . .”

Diệp Tĩnh An híp mắt nhớ lại, sau đó nhìn về phía Điền Bảo Bối: “Đứa bé.”

Điền Bảo Bối nặng nề gật đầu, hai má ửng hồng: “Nếu như chúng ta cho Cửu thúc cái ông muốn, ông sẽ để chúng ta ly hôn đúng không?” Ánh mắt cô lóe lên, liếc nhìn Diệp Tĩnh An một cái, sau đó lại nhanh chóng né tránh ánh mắt của anh.

Diệp Tĩnh An khó hiểu nói: “Làm sao để chúng ta có đứa bé. . . .” Nói được một nửa anh liền dừng lại, giống như đã hiểu ra cái gì, sau đó nhìn về phía Điền Bảo Bối, trong mắt mang theo một chút kinh ngạc: “Ý của cô không phải là. . . hai chúng ta sẽ cùng sinh đứa bé?”

Điền Bảo Bối ngồi xuống, động tác hơi mất tự nhiên: “Anh có thể hiểu như vậy cũng được.”

Diệp Tĩnh An đột nhiên đứng bật dậy: “Cô đang nói giỡn à?”

Điền Bảo Bối lúng túng, đỏ mặt, cũng quát lên: “Anh nghĩ là tôi muốn như vậy à? Nếu không phải bởi vì muốn mau chóng ly hôn với anh, tôi cũng không để bản thân mình phải chịu thiệt thòi như vậy, anh còn tức giận cái gì, người chịu khổ là tôi cơ mà?”

Thấy Diệp Tĩnh An im lặng, cô quay mặt đi chỗ khác, một mặt tỏ ra tức giận, nghiêng nghiêng mặt liếc về phía anh: “Vậy anh có cách nào khác không?”

Diệp Tĩnh An vận vẹo ngón tay, im lặng nửa ngày, tuy rằng mới đầu nghe thì thật vô lý, nhưng mà suy nghĩ lại cẩn thận thì đây cũng là một biện pháp

Cứu thúc là sợ nhà họ Diệp không còn ai nên mới bắt anh và Diệp Cảnh Tâm sớm kết hôn, nếu hai người bọn họ có con, vậy việc ly hôn cũng có thể bàn bạc.

Chỉ có điều, cùng với Điền Bảo Bối sinh em béMấy đêm tân hôn ở trên giường kinh tâm động phách*, bỗng nhiên nhớ lại, anh cùng với người phụ nữ này chung chăn chung gối, thật sự là sống không bằng chết, nhưng mà nếu không ly hôn, như vậy anh sẽ phải sống cùng với Điền Bảo Bối, bị bóng ma bạo lực ám ảnh cả đời.

(*: chấn động lòng người.)

Diệp Tĩnh An suy nghĩ một chút, nắm chặt tay nói: “Được, cứ làm như vậy đi.”

Cơ thể của Điền Bảo Bối đang căng thẳng cuối cùng cũng lặng lẽ buông lỏng, cô thở phào nhẹ nhõm, hy vọng quyết định của mình là đúng.

2. Chương 2

Kế hoạch mang thai đã được quyết định, Điền Bảo Bối liền thúc giục Diệp Tĩnh An tìm một bác sĩ hỏi về vấn đề chu kỳ của mình.

Diệp Tĩnh An cảm thấy kỳ lạ, cho tới giờ đều là anh nói muốn ly hôn với cô, hiện tại sao anh cứ có cảm giác Điền Bảo Bối còn muốn ly hôn hơn cả anh? Không lẽ ly hôn đối với cô có lợi ích gì sao?

Nhưng mà anh cũng không muốn quan tâm nhiều như vậy, dù sao hai người bọn họ bất tự không hợp, tốt nhất là phải mau chóng ly hôn, chỉ là. . .đi gặp bác sĩ, một mình anh đi thì làm sao được, thế là anh liền kéo Điền Bảo Bối đi cùng.

Bọn họ chia nhau ra tìm hai bác sĩ rồi tự mình nói chuyện, sau đó bốn người cùng nhau định ra một bảng chu kỳ dựa trên thời gian rụng trứng tuần hoàn của Điền Bảo Bối, chỉ là thảo luận về vấn đề này trước mặt Diệp Tĩnh An làm cô cảm thấy thật sự xấu hổ nha.

Sau khi về nhà, Điền Bảo Bối còn đặc biệt đem bảng chu kỳ treo lên, móc ở ngay giữa ranh giới trên lầu ba của ngôi nhà thủy tinh, hai người lại một lần nữa đứng ở hai bên ranh giới của mình, vẫn như cũ, một người bưng một ly Wishky, một người bưng ly trà sữa, sắc mặt nặng nề nhìn về phía bảng chu kỳ đáng thương, một nửa thì được kẻ khung đơn giản, một nửa thì viền hoa sắc sỡ.

Điền Bảo Bối cần ống hút hút một ngụm trà sữa, Diệp Tĩnh An lắc lắc ly rượu Wishky, những viên đá chạm vào nhau tạo nên những tiếng vang nhỏ.

“Chính là ngày hôm nay?”

“Uh.” Điền Bảo Bối dùng sức cắn ống hút, hai má nóng rực.

“Chiều nay tôi có cuộc họp.” Diệp Tĩnh An chau mày nói.

“Vậy để lần khác đi.” Điền Bảo Bối nhanh chóng mở miệng, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Cô có vẻ thật cao hứng?” Diệp Tĩnh An quay sang nhìn cô.

“Đương nhiên, nếu không phải vì muốn mau chóng ly hôn, ai..ai muốn làm..làm chuyện đó với anh chứ?”
Điền Bảo Bối nửa thật nửa giả nói.

Tuy rằng cô là người đưa ra ý kiến này, cô nghĩ sau này nếu có con sẽ níu kéo được Diệp Tĩnh An, nhưng điều kiện trước tiên để có em bé. . . .chuyện đó . . .cô quả thật là rất thích Diệp Tĩnh An, nhưng chưa bao giờ nghĩ là sẽ dùng thân thể của mình để giữ chân anh, cô chỉ đơn thuần muốn có một đứa bé, mà cô vẫn đang phân vân về cái chuyện cần làm để có em bé, thời điểm lúc mới kết hôn đã không thuận lợi, chứ nói gì đến hiện tại.

Diệp Tĩnh An uống một ngụm Wishky, trong giọng nói có phần ghét bỏ: “Tuy buổi chiều tôi có cuộc họp, nhưng tối nay tôi sẽ trở về, cô ở nhà chuẩn bị trước đi.”

Điền Bảo Bối không biết phải nói gì, chuẩn bị? Cô sẽ phải chuẩn bị cái gì cho chuyện này? Anh thật biết nói giỡn!

Mười tiếng sau, Điền Bảo Bối thỏa mãn ngâm mình trong bồn tắm, để lộ ra hai cánh tay trắng nõn dính đầy bọt sữa tắm, một tay cầm một cái gương nhỏ, một tay cầm bút kẻ lông mi.

Sau khi tắm xong, cô lấy khăn tắm bao xung quanh người rồi bước ra khỏi bồn tắm, đi đến bàn trang điểm, cầm chai nước hoa xịt lên người, cuối cùng lại tháo chiếc khăn lông đang quấn ở trên đầu, cầm lấy máy sấy chuẩn bị tạo dáng.

Chuẩn bị xong đầu vào đấy, cô choàng khăn tắm trở về phòng ngủ, đi vào phòng thay đồ. Phòng thay đồ có khoảng ba mươi bộ, tất cả đều là quần áo và giày dép của Điền Bảo Bối.

Điền Bảo Bối dừng lại nhìn một bộ đồ ngủ, trong lòng nghĩ đây cũng coi như là mình đang chuẩn bị đúng không? Cái này gọi là lễ phép cơ bản, hơn nữa, ăn mặc xinh đẹp thì tâm tình mới vui vẻ được, tâm tình tốt thì chuyện đó mới được suôn sẻ, chuyện đó suôn sẻ thì có thể sinh được em bé, cô kiên định gặt đầu một cái, sau đó chọn một bộ đồ ngủ liền thân in hình con thỏ nhỏ đáng yêu.

Sau khi cảm thấy mình trông đã ổn, cô đi đến phòng ngủ hai người đã chọn.

Bởi vì không ai muốn đến phòng của đối phương, cho nên sau khi nhìn bảng chu kỳ suy nghĩ một hồi, Diệp Tĩnh An liền cho người dọn dẹp một căn phòng bên ngoài, thay đổi để phù hợp cho việc sinh em bé, trong phòng được trang trí đơn giản nhưng nhìn cũng thật đáng yêu, khiến cho Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối rất hài lòng.

Mười một giờ tối, Diệp Tĩnh An về nhà, trên người anh đầy mùi rượu, anh trực tiếp trở về phòng của chính mình, nhưng nằm trên giường được một giây, anh chợt nhớ ra là tối nay còn có một việc quan trọng, thế là anh lại đứng lên một cách bất đắc dĩ.

Diệp Tĩnh An đi đến căn phòng được chuẩn bị để sinh em bé, lúc anh mở cửa lại trông thấy một con thỏ đang nằm ngủ ở trên giường.

Thỏ? Diệp Tĩnh An mở to mắt, đi vào, lại dụi dụi mắt nhìn kỹ một lần nữa, một con thỏ màu hồng nhạt đang nằm úp sấp ở trên giường, hai cái tai dài đặt lên trên gối.

Anh bước đến cạnh giường, lại thấy cái đuôi tròn tròn động đậy, sau đó con thỏ nhỏ lật người, Diệp Tĩnh An liền thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn, Điền Bảo Bối rất thơm, khóe môi còn chảy một chút nước miếng, lúc ngủ mơ, miệng của cô khép khép mở mở, anh đưa tay túm lấy hai cái tai thỏ, kéo ra nhẹ nhàng.

Diệp Tĩnh An không biết nói gì, cô ăn mặc như vậy không phải là định quyến rũ mình đấy chứ?

Anh gõ gõ đầu giường vài cái: “Này, tỉnh dậy đi, Điền tiểu thư.”

Điền Bảo Bối bị anh đánh thức, mơ mơ màng màng ưm vài tiếng, uể oải mở mắt, giọng nói trầm trầm: “Anh đã về.”

Diệp Tĩnh An không kiên nhẫn nói: “Cô ăn mặc như vậy là sao? Không muốn làm chuyện đó à?”

Điền Bảo Bối không hiểu ý anh, gãi gãi cái ót, sau đó lắc lắc đầu, ngồi xuống, hai cái tai thỏ dài dài cũng lắc tới lắc lui theo động tác của cô.

Cơn buồn ngủ mãnh liệt làm cho đầu óc cô có chút mơ màng, bắt đầu trái phải lệch lạc nói: “Tôi ăn mặc như thế nào? Mặc như vậy mới đáng yêu nha.” Nói xong còn ngây ngốc nhéo nhéo lên hai cái tai thỏ, lắc qua lắc lại cái đầu: “Nhìn có ngây thơ không? Đáng yêu không?”

Diệp Tĩnh An nhếch môi: “Ngây thơ? Ý cô là ngu ngốc sao?”

Điền Bảo Bối còn chưa tỉnh ngủ, dụi dụi đôi mắt: “Anh không cần quan tâm tôi mặc cái gì, chúng ta bắt đầu đi.”

Mệt mỏi làm cô quên cả sự ngại ngùng, bật dậy, quỳ gối ở trên giường, sau đó ngược cái đầu nhỏ nhìn Diệp Tĩnh An, cái miệng nhỏ cong lên, lẩm bẩm: “Anh đứng đó ngăn ngó cái gì? Tôi buồn ngủ quá, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh.”

Diệp Tĩnh An thật sự muốn cười, anh có thể đánh nhanh thắng nhanh hay sao? Nói giỡn, cô gái này đang làm gì vậy, này, này, này! Anh trợn mắt kinh ngạc, nhìn Điền Bảo Bối đang bắt đầu cởi quần áo của mình.

“Cô làm gì vậy?” Diệp Tĩnh An hốt hoảng.

“Tại sao anh lại uống nhiều rượu như vậy?” Điền Bảo Bối chau mày, đẩy anh: “Đi tắm đi.”

Diệp Tĩnh An cảm thấy mình bị cô đẩy mạnh muốn nội thương, anh hung hăng cắn răng, nắm chặt tay, nhưng kinh nghiệm từng trải cho anh biết lấy đá chọi đá sẽ không có kết quả tốt, tuy rằng Diệp Tĩnh An anh thật không cam lòng thừa nhận, nhưng đây là sự thật, anh đánh không lại Điền Bảo Bối.

Cho nên anh đứng cách một khoảng, tay chỉ chỉ vào Điền Bảo Bối, sau đó oai phong lẫm liệt đi đến phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Diệp Tĩnh An tắm rửa vội vàng rồi bước ra, trên người chỉ choàng một cái áo tắm.

Điền Bảo Bối đã hoàn toàn tỉnh táo, cô ngồi khoanh chân ở trên giường, vuốt vuốt cái chân thỏ xù lông.

Diệp Tĩnh An hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Cô tỉnh rồi à? Chắc chắn là mình không bị thần kinh đúng không?”

Mặt Điền Bảo Bối tự nhiên nóng lên một cách mãnh liệt, cô cúi thấp đầu không nói gì, hoàn toàn mất đi khí thế ban đầu.

Diệp Tĩnh An thấy cô như vậy, liền trở nên ngang ngược, bước đến gõ gõ lên đầu giường: “Bắt đầu đi, Điền tiểu thư, không phải vừa rồi cô rất hăng hái đó sao?”

Đột nhiên anh cảm thấy, cô mặc bộ đồ con thỏ như vậy, quả thực rất đáng yêu.

Diệp Tĩnh An ngồi xuống bên cạnh cô, túm túm lấy hai cái tai thỏ, nhếch miệng cười: “Sao lại không nói gì?”

Điền Bảo Bối khấn trương đến mức trái tim muốn nhảy ra ngoài, cô xoắn xoắn ngón tay, Diệp Tĩnh An bỗng nhiên đưa tay qua dọa cô giật mình, theo phản xạ đẩy tay anh ra: “Anh định làm gì?”

Tay Diệp Tĩnh An bị cô nắm chặt, anh đau đớn gào lên: “Cô điên à, có muốn sinh con hay không?”

Điền Bảo Bối run lên, nhanh chóng buông tay ra, le lưỡi nói: “Xin lỗi xin lỗi, chỉ là phản xạ tự nhiên thôi.”

Diệp Tĩnh An xoa xoa cổ tay của mình, đôi mắt đỏ lên vì tức giận, anh hung hăng nhìn cô: “Phản xạ tự nhiên? Tôi thấy cô cố ý thì có, cô không muốn sinh em bé nên định giết tôi chứ gì?”

Điền Bảo Bối kéo lỗ tai thỏ xuống, lắc qua lắc lại, thật đáng yêu, không giống như cái người vừa rồi suýt nữa bẻ gãy tay anh.

Diệp Tĩnh An tức giận nhìn cô: “Không được làm như vậy nữa.” Nói xong, anh cẩn thận lấy tay chạm nhẹ vào cô, chắc chắn cô sẽ không đánh anh một lần nữa, anh mới yên tâm đến gần.

Tay anh vòng qua bả vai cô, bắt chợt làm lòng cô căng thẳng.

Lúc Diệp Tĩnh An ôm cô, anh nhớ đến đêm tân hôn trước kia, thật sự là kinh tâm động phách mà.

Lòng anh hơi chùn xuống, do dự nhìn cô gái trong ngực mình, cô mặc một bộ đồ thổ, gương mặt ửng hồng, lông mi dài rũ xuống, xem ra hết sức vô hại.

Thật ra thì anh không thể không thừa nhận, Điền Bảo Bối đúng là một cô gái xinh đẹp, thoát nhìn rất đáng yêu, mềm mại tựa như một miếng bánh ngọt, làm cho anh muốn nếm thử. . . Anh hạ giọng: “Quay mặt qua đây.”

Điền Bảo Bối gắt gao nhắm chặt mắt lại, mím môi ngẩng đầu về phía anh.

Diệp Tĩnh An giơ tay nâng cằm cô, hạ quyết tâm hôn lên, lúc hai bờ môi chạm vào nhau, con người của anh co rút lại, kết hôn hơn nửa năm, anh đã quên đôi môi của cô thật sự rất mềm mại.

Diệp Tĩnh An lại nhìn cô, chỉ thấy Điền Bảo Bối vẫn nhắm chặt đôi mắt, lông mi nhẹ run, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy khác thường, một cảm giác thật đặc biệt, anh không thể kìm chế mình, hôn cô càng lúc càng sâu, sau đó nhẹ nhàng mở hàm răng đang cắn chặt của cô, đưa lưỡi vào trong thăm dò.

Điền Bảo Bối giật mình rụt lưỡi lại.

Diệp Tĩnh An đưa tay đỡ sau ót của cô, bá đạo mút lấy cái lưỡi thơm tho, đưa cô cuốn theo nhịp độ của chính mình.

Thấy Điền Bảo Bối không có biểu hiện bạo lực nào, Diệp Tĩnh An mới yên tâm, đặt tay lên trên đùi cô, cách một lớp áo ngủ xù lông, vuốt ve làn da mềm mại, bàn tay thon dài theo chân cô, từ từ đi lên, sờ sờ một hồi, anh ngừng hôn cô, không vui nói: “Đem bộ quần áo này cởi ra.”

Điền Bảo Bối lẩm bẩm: “Nhìn rất đáng yêu mà.”

Diệp Tĩnh An không kiên nhẫn: “Cô không muốn cởi quần áo, đáng yêu thì làm được gì, có thể sinh con sao?”

Điền Bảo Bối cong cong khóe môi, liếc mắt nhìn Diệp Tĩnh An một cái, sau đó chậm chạp đứng lên, xoay người, mang theo cái đuôi thổ hướng về phía Diệp Tĩnh An nói: “Giúp tôi kéo cái khóa ở phía sau.”

Trời mới biết bộ quần áo này làm cô khó chịu đến mức nào, bây giờ cô cũng chẳng muốn mặc nó thêm một lần nữa.

Diệp Tĩnh An trừng mắt nhìn vào lưng của cô, sau đó dùng sức kéo khóa xuống.

Cái lưng trơn bóng, thẳng mượt của Điền Bảo Bối cứ như vậy hiện ra trước mắt anh, cô mặc nội y đầy đủ, Diệp Tĩnh An không quan tâm kiểu dáng của áo lót như thế nào, anh chỉ thấy áo lót hằn lên tấm lưng trắng nõn cũng đủ để làm hô hấp của anh loạn nhịp chứ đừng nói đến tấm vải đang che phủ cặp mông vểnh lên của cô, ánh mắt anh trở nên nóng bỏng, cho đến khi Điền Bảo Bối xoay người anh mới định thần trở lại.

Áo bông rộng thùng thình không có kéo khóa giữ lại, nửa bờ vai của Điền Bảo Bối lộ ra, cô kéo kéo chiếc áo ngủ sắp tụt xuống, nhăn nhó nhìn Diệp Tĩnh An đang lộ ra vẻ mặt mất tự nhiên.

Hô hấp của Diệp Tĩnh An trở nên nặng nề, ánh mắt nhìn Điền Bảo Bối cũng thay đổi.

Điền Bảo Bối bị anh nhìn nên có chút khấn trương, theo bản năng lùi về phía sau vài bước nói: “Học trưởng, anh..anh làm sao vậy?”

Diệp Tĩnh An đưa mắt nhìn từ dưới bả vai lên đến khuôn mặt cô, Điền Bảo Bối chạm phải ánh mắt của anh, bả vai trơn bóng lại run lên.

Diệp Tĩnh An mím mím môi, vỗ vỗ xuống giường: “Nằm xuống.”

Điền Bảo Bối ngây ngốc: “Sao cơ?”

Diệp Tĩnh An chau mày: “Sao cái gì mà sao, không nằm xuống thì làm sao có em bé?”

Điền Bảo Bối “à” một tiếng, ôm cả bộ áo ngủ nằm xuống giường.

Diệp Tĩnh An tháo thắt lưng áo tắm, hai tay cởi quần xuống, Điền Bảo Bối thấy anh cởi áo choàng tắm, thân thể cường tráng lại không mặc gì bên trong, cô sợ hãi hét chói tai, vội vàng lấy tay che mặt, nhưng lại từ từ hé ra một khe nhỏ, lén lút nhìn anh.

Nói thật, dáng người của học trưởng thật sự rất đẹp, anh vừa cao, cơ bắp lại lớn như vậy, nước da ngăm đen càng làm cho anh trở nên hấp dẫn. Ôi, không ngờ Điền Bảo Bối cô lại may mắn như vậy, có thể được kết hôn với anh. . . .

Cô đang chìm trong ảo tưởng của chính mình lại bị Diệp Tĩnh An cả người trần trụi đè xuống, Điền Bảo Bối lập tức nắm chặt áo ngủ.

Diệp Tĩnh An ôm cô vào trong ngực, giơ tay định kéo áo ngủ của cô xuống. A! Tại sao lại không kéo được? Được rồi, là do anh quên mất, cô gái này còn khỏe hơn cả anh.

Thế là Diệp Tĩnh An nghiêm mặt, đánh nhẹ lên tay cô, nói: “Này, cô cứ nắm chặt như thế thì phải làm sao bây giờ?”

Điền Bảo Bối nhăn nhó buông tay, bỗng nhiên Diệp Tĩnh An dùng sức đem áo ngủ của cô quăng sang một bên, không còn quần áo cản trở, da thịt hai người chạm vào nhau, cơ thể cả hai cùng run lên.

Bộ ngực mềm mại của cô dán lên vòm ngực rắn chắc của anh, trái tim cả hai cùng hòa chung nhịp đập, nâng mắt, khoảnh khắc hai ánh mắt chạm vào nhau, không khí cũng trở nên căng thẳng.

Nhưng mà dù sao Diệp Tĩnh An cũng là đàn ông, hơn nữa anh cũng không còn cảm thấy chán ghét Điền Bảo Bối như lúc trước, chỉ đơn thuần là bất tự không hợp, cho nên khi thấy cô đỏ mặt, cả người trần trụi nằm dưới thân anh, đương nhiên anh sẽ có phản ứng, anh nhìn thật sâu vào đôi mắt của cô, nhẹ nhàng hôn xuống.

Lần này anh hôn càng sâu, lại càng bá đạo, Điền Bảo Bối có chút run rẩy, dịu dàng đón nhận.

Thấy cô trở nên ngoan ngoãn dịu dàng như thế làm Diệp Tĩnh An có một loại cảm giác chinh phục, động tác trên tay càng thêm kịch liệt, có lúc mạnh mẽ, có lúc dịu dàng ôm trọn hai bầu ngực sữa của cô. Ngón tay anh kẹp nhụy hoa của cô nhẹ nhàng xoa nắn khiến cho cô sợ hãi run rẩy.

Điền Bảo Bối căng thẳng từ từ nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ga giường, đôi môi của Diệp Tĩnh An chạy dọc theo thân thể của cô như muốn thiêu đốt tất cả, sau đó anh đưa tay thăm dò vào giữa hai chân cô, hoàn toàn đem cô thiêu trụi.

Lúc anh sắp đưa ngón tay tiến vào, Điền Bảo Bối đột nhiên mở to mắt.

Diệp Tĩnh An cúi xuống hôn lên khóe mắt cô, cất lên giọng nói dịu dàng: “Sợ sao?”

Điền Bảo Bối căng thẳng nuốt nước miếng: “Bởi vì chỉ có một lần.”

Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như đang sợ hãi đôi bàn tay to kia sẽ tàn sát bừa bãi trên thân thể mình, cô hồi hộp vịn lên bả vai của anh, khổ sở van nài: “Anh. .lần này. .lần này nhẹ một chút, tôi sợ đau.”

Điền Bảo Bối van xin khiến thần kinh của Diệp Tĩnh An như tê liệt, làm cho anh cảm thấy thương tiếc cô gái bé nhỏ này, không nịn được thả lỏng động tác, vừa hôn vừa vuốt ve, bàn tay mở rộng gần như phủ kín hoa huyết của cô, ngón tay thô ráp chậm rãi trêu chọc hoa tâm, khiến cho Điền Bảo Bối chưa từng trải qua chuyện này cả người co rút.

Sau khi bàn tay anh trở nên ướt át, Diệp Tĩnh An vuốt ve bắp đùi của cô: “Chuẩn bị xong chưa?”

Điền Bảo Bối nhẹ nhàng thở ra, gật đầu một cái.

Diệp Tĩnh An một tay vuốt ve gương mặt cô, một tay đỡ lấy vật nóng rực của mình chậm rãi đi vào.

Vừa vào được một chút, Điền Bảo Bối đột nhiên căng cứng người lại, nhỏ giọng nói: “Học trưởng, không được, đau quá.”

Tên đã được lấp vào cung, làm sao Diệp Tĩnh An có thể dừng lại? Chưa kể giọng nói yếu ớt của cô chỉ làm anh tăng thêm dục hỏa, thế là anh chỉ đơn giản trấn an vài câu, liền tiếp tục tiến vào.

Vào được một nửa, hoa huyết chật hẹp của cô khiến anh không nịn được hít sâu một hơi, mà khuôn mặt Điền Bảo Bối lúc này ửng hồng, lông mi thanh tú đè nén âm thanh nói: “Thật sự là rất đau, chúng ta dừng lại có được không, học trưởng?”

Diệp Tĩnh An không để ý đến cô, anh thẳng lưng, mạnh mẽ chạm đến chỗ sâu nhất.

Điền Bảo Bối đột nhiên hét chói tai, bàn tay nhỏ bé dùng sức vịn tay anh một cái: “Đã nói là rất đau rồi mà!”

Chỉ nghe thấy một tiếng “Rắc” vang lên, Diệp Tĩnh An ôm cánh tay, rút ra, lui về phía sau vài bước, sau đó tức giận gầm lên: “Điền, Bảo, Bối!”

Một tuần sau, Diệp Tĩnh An đều phải mang theo cánh tay bó bột tới công ty.

Kế hoạch sinh em bé không thành, ngược lại còn bị gãy tay. Diệp Tĩnh An tức giận, hôm sau liền đem cái băng chu kỳ đập bể, còn hung hăng đập lên mấy cái, tuyên bố rằng anh không quan tâm gì đến chuyện sinh em bé nữa, anh sẽ không bao giờ, không bao giờ chạm đến cái người phụ nữ tên Điền Bảo Bối.

Điền Bảo Bối cảm thấy trong lòng tràn đầy ủy khuất, cô đã cố gắng kiềm chế, nhưng thật sự là rất đau, cho nên cô mới lỡ tay.Chỉ là lần này Điền Bảo Bối thật sự đầu hàng, ai bảo cô thích Diệp Tĩnh An cơ chứ.

Lần này xem ra cô đã thật sự chọc giận anh rồi, giống như cái đêm tân hôn cô cũng làm gãy tay anh như bây giờ vậy.

Sau khi cô nhìn thấy cánh tay băng bó thạch cao của Diệp Tĩnh An, cô cũng hiểu được đêm đó mình xuống tay nặng đến mức nào, thế là cô quyết định phải tìm cách bồi thường cho Diệp Tĩnh An thật tốt để cho anh nguôi giận, Điền Bảo Bối nghĩ, vấp ngã ở đâu thì phải đứng lên ở đó, định sẽ cùng anh tiếp tục làm cái chuyện kia một lần nữa. . .nhưng mà chỉ sợ không dễ dàng như vậy, sau đêm đó, Diệp Tĩnh An đã không thêm nhìn cô rồi, Điền Bảo Bối sợ anh không để ý đến mình, cô thà tự nguyện âm ỷ với Diệp Tĩnh An chứ không muốn thấy anh im lặng như bây giờ, không còn cách nào khác, Điền Bảo Bối quyết định phải tiếp tục kế hoạch của mình bằng bất cứ giá nào.

Đêm nay, cô mặc một cái váy ngủ viền tơ, xịt chút nước hoa lên người, còn cố tình buộc tóc lên cao, để vài lọn rơi xuống, phủ lên xương quai xanh.

Chắc chắn mọi thứ đã chuẩn bị xong, cô liền đi đến trước cửa phòng của Diệp Tĩnh An, đôi chân nhỏ đi tới đi lui trên thảm, đợi anh về nhà, nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, cô lập tức ổn định tinh thần, nhanh chóng sửa sang lại đầu tóc, quần áo, sau đó nghiêm túc đứng trước cửa phòng anh.

Diệp Tĩnh An vừa nhìn thấy cô liền lui về sau một bước, lộ ra vẻ mặt căm phẫn: “Cô vượt qua ranh giới rồi, Điền tiểu thư!”

Điền Bảo Bối xấu hổ cười cười, đôi chân nhỏ cọ cọ trên thảm: “Tôi tới xin lỗi anh.”

Diệp Tĩnh An khàn khàn cười vài tiếng, vẻ mặt khó coi: “Tôi không chấp nhận, nếu cô cảm thấy thật sự có lỗi, hãy tránh xa tôi ra một chút.”

Điền Bảo Bối bị lời nói của anh làm tổn thương: “Tôi không cố ý, anh không hiểu được tôi đau như thế nào đâu.”

Diệp Tĩnh An nhanh chóng hỏi lại: “Vậy cô có biết tôi đau như thế nào không? Làm ơn đi, kết hôn mới được nửa năm, cô làm tôi bị thương bao nhiêu lần? Trong hôn lễ cô bẻ gãy ngón út của tôi, đêm tân hôn cô làm cho tay tôi trật khớp, lần này thì cô làm gãy luôn cánh tay của tôi, Điền Tiểu Diễm, Quan Thế Âm Bồ Tát phải cô xuống trừng phạt tôi sao? Tôi thật sự bị cô làm cho phát điên rồi!”

Điền Bảo Bối cúi đầu: “Đừng có gọi tên cúng cơm của người ta mà.”

Diệp Tĩnh An quay đầu sang chỗ khác không để ý tới cô: “Được rồi, trở về phòng của cô đi.”

Điền Bảo Bối nhỏ giọng: “Băng chu kỳ.”

Diệp Tĩnh An nhanh chóng cắt ngang: “Đừng có bàn chuyện này nữa.”

Điền Bảo Bối vội vàng ngẩng đầu lên: “Không thể không bàn chuyện này, tôi biết lần này tôi hơi nặng tay, lần sau tôi sẽ chú ý không làm như vậy nữa.”

Diệp Tĩnh An thấy cô sốt ruột, trái tim anh thất lại: “Cô thật sự muốn ly hôn đến như vậy sao?”

Quen biết cô hai mươi năm, hiếm khi thấy cô thừa nhận sai lầm của mình, xem ra cô cũng đang tự trách bản thân, ý nghĩ này càng làm cho sắc mặt của Diệp Tĩnh An trở nên khó coi.

“Không phải anh cũng muốn như vậy sao?”

“Đúng, có lẽ tôi đã xem thường quyết tâm muốn ly hôn của cô rồi.” Diệp Tĩnh An cười lạnh, anh nhìn cô đánh giá một phen: “Ăn mặc cũng thật có thành ý, được rồi, cô nói đúng, tôi cũng muốn ly hôn gần chết đây, đau đớn của tôi làm sao so sánh được với tâm ý của cô, cô đã chuẩn bị tốt như vậy, chúng ta vào thôi.” Anh liếc nhìn Điền Bảo Bối một cái rồi đi vòng qua cô, mở cửa bước vào trong phòng.

Điền Bảo Bối đứng im tại chỗ, siết chặt tay, hít sâu một hơi.

“Đứng ở đó làm gì? Không phải cô đã chuẩn bị xong rồi sao?” Diệp Tĩnh An khó hiểu hỏi.

Điền Bảo Bối tự nhủ với bản thân không nên tức giận, sau đó đi theo anh vào phòng.

3. Chương 3

Diệp Tĩnh An đi thẳng vào phòng tắm, Điền Bảo Bối cúi thấp đầu ngồi ở bên giường, điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Mười phút sau, Diệp Tĩnh An mặc một bộ đồ ngủ bước ra, không đợi anh mở miệng, Điền Bảo Bối đã bước đến trước mặt anh, trợn mắt hung dữ giống như một con chó nhỏ đang tức giận: “Học trưởng, vừa rồi anh nói như thế làm tôi cảm thấy rất buồn, nếu không phải vì để mau có em bé, tôi thật sự muốn . . .” Cô hít hít mũi, lại tranh cãi vô ích với Diệp Tĩnh An.

“Muốn làm gì?”

“Muốn. . . .” Điền Bảo Bối đột nhiên tiến thêm một bước.

“Này, cô làm gì vậy?” Diệp Tĩnh An giật mình lùi lại.

“Quên đi, bắt đầu thôi.”

Điền Bảo Bối nắm lấy cánh tay không bị thương của Diệp Tĩnh An, kéo anh đến bên giường ngồi xuống, sau đó cô đột nhiên phất lên tà váy, giống như một nữ hiệp tiêu sái, nếu anh đã nói quá đáng như vậy, cô sẽ chứng minh cho anh thấy, cô đã chuẩn bị tốt để sinh em bé, chẳng qua là cô không muốn ly hôn mà thôi.

Tư thế này của cô dọa Diệp Tĩnh An giật mình, cũng quên mất mình đang tức giận, mà bắt đầu lo lắng cho bản thân, sợ cô sẽ lại làm mình bị thương.

Thế là anh khoanh hai tay ôm kín người mình: “Này, Điền Tiểu Điền, thật ra bây giờ cánh tay của tôi không thể cử động, cô đừng nổi điên, nhanh nhanh trở về phòng đi, đừng ở đây quấy rầy tôi.”

“Không được, chúng ta phải tranh thủ thời gian.” Chu kỳ rụng trứng của cô đã tới được vài ngày.

“Tay tôi bị thương, không làm được.”

“Để tôi” Điền Bảo Bối nói.

“Cò?” Diệp Tĩnh An sững sốt.

“A. . . .” mặt của Điền Bảo Bối đột nhiên đỏ lên, xấu hổ nói: “Làm sao? Tôi thì không được sao?”

Diệp Tĩnh An ngẩn người, đột nhiên cười một tiếng.

Điền Bảo Bối bị anh chọc tức, cô hạ quyết tâm, liền bước về phía trước.

Sau khi quyết định xong, cô đi nhanh về phía Diệp Tĩnh An, giúp anh tách hai chân ra, sau đó cô cúi đầu, điên cuồng hôn loạn trên người anh.

Diệp Tĩnh An né tránh vài cái, sau đó vươn tay ra ngăn động tác của cô: “Này, này, này, cô có biết mình đang làm gì không? Sao lại hôn loạn lên như vậy?” Anh nhếch lông mày, ánh mắt sáng rực nhìn cô, thấy Điền Bảo Bối đang thở hổn hển, khuôn mặt cô nhỏ nhắn, đột nhiên làm anh cảm thấy hứng thú.

Anh giật giật khóe miệng: “Cô có hiểu hôn là như thế nào không?”

Điền Bảo Bối ngơ ngác nhìn bờ môi anh, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi hiểu.”

Cô di chuyển thân mình, cúi người hôn lên môi anh, nụ hôn nhàn nhạt, liếm nhẹ khóe môi của Diệp Tĩnh An.

Điền Bảo Bối từ từ nhắm mắt, cho nên cô không phát hiện Diệp Tĩnh An mở mắt, anh nhìn cô hồi lâu, không nhận được vươn cái lưỡi dài cuốn lấy đầu lưỡi thơm tho của cô, Điền Bảo Bối rên lên một tiếng, đột nhiên mở mắt, lưỡi của cô bị anh mút, chỉ có thể kêu ô ô vài tiếng.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, cô bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, còn chủ động vòng tay ra sau cổ anh, bàn tay nhỏ bé run run, anh biết cô đang rất khẩn trương.

Diệp Tĩnh An buông tay, hơi nâng thân mình lên, rời khỏi môi Điền Bảo Bối, hỏi: “Tiếp theo làm gì?” Ánh mắt anh có chút khinh thường, giống như chế giễu Điền Bảo Bối cô trừu hôn ra thì không biết cái gì cả.

Điền Bảo Bối tức giận, tuy rằng không thành công, nhưng tốt xấu gì cô cũng đã thử qua vài lần.

Sau khi đột phá xong giai đoạn đầu tiên, tiếp theo mọi thứ đều trở nên thuận lợi.

Điền Bảo Bối không có hành vi bạo lực nào, cô chỉ giống như một tiểu bạch thỏ, vùi trong ngực Diệp Tĩnh An khóc sù sùi, nhìn cô như vậy Diệp Tĩnh An cảm thấy mình như đang bị dục hỏa thiêu đốt, một đêm này anh muốn cô rất nhiều lần, giống như sợ qua đêm nay cô sẽ trở về thái độ bình thường, cho nên đêm nay anh càng tranh thủ muốn cô.

Cao trào đến lần thứ nhất, Điền Bảo Bối run run, ngã vào trong ngực anh, Diệp Tĩnh An ôm cô nằm xuống, không nhận được nghỉ trong lòng, hôm nay Điền Bảo Bối thật ngoan.

Hình như anh đã tìm được cách để thuần phục cô.

Bởi vì Điền Bảo Bối ngang ngược, chỉ có lúc ở trên giường mới thật ngoan, giống như một con mèo nhỏ, chỉ có thể nằm trong ngực anh kêu meo meo, Diệp Tĩnh An cảm thấy lúc cô hóa thành mèo nhỏ thật đáng yêu mê người, giống như một miếng bánh ngọt, khiến anh ăn một miếng lại nhận không được ăn thêm miếng thứ hai, một miếng lại một miếng.

Mấy ngày nay Diệp Tĩnh An luôn cảm thấy đói bụng, chỉ hận không thể ba bữa đều đem cô ăn sạch, nhưng mà anh sẽ không để cho cô biết là mình ham muốn cô.

Thế là Diệp Tĩnh An đành phải chịu đựng trông ngóng theo dõi bằng chu kỳ, tại sao nguyên một tháng mà chỉ có mấy ngày Điền Bảo Bối mới rụng trứng? Khiến những ngày còn lại anh không biết tìm lý do gì để ăn cô.

Rất nhanh, Diệp Tĩnh An phát hiện ra bản thân mình lại có những suy nghĩ không thích hợp như vậy, sao anh có thể mê luyến cơ thể của cô cơ chứ? Anh không phải là người như vậy nha, đúng lúc trong công ty dạo này công việc bận rộn, thế là Diệp Tĩnh An ngày ngày đều ngâm mình ở công ty.

Nhưng quả thật là sau chuyện này, quan hệ của hai người khá lên không ít, ít ra cũng có lúc sẽ có mấy giờ hai người không cãi nhau.

Cứ như vậy sau hai tháng tiến hành kế hoạch, bụng của Điền Bảo Bối vẫn chưa có tin tức gì, hai người liên tục thảo luận là do vấn đề của ai, thế là một vòng chiến tranh mới lại bắt đầu.

Khởi mào chiến tranh là Điền Bảo Bối, một buổi trưa, hai người đang ngồi trong phòng khách ở lầu ba, vẫn như cũ, mỗi người một góc, phân rõ ranh giới của mình.

Đã vào tháng năm, khí hậu ôn hòa mát mẻ, Điền Bảo Bối đơn thuần mặc một chiếc áo ngủ Spongebob Squarepants ngồi ở trên ghế sofa, trong tay bưng một đĩa hoa quả.

Điền Bảo Bối xiên một miếng táo bỏ vào trong miệng, nói bóng gió: “Vì sao đến bây giờ trong bụng vẫn chưa có tin tức gì?”

Diệp Tĩnh An hiềm khi cùng cô ngồi trong phòng khách, đang xem báo nói: “Cái bụng của cô cũng không phải điện thoại di động, moi đâu ra tin tức.”

Điền Bảo Bối nuốt miếng táo: “Anh biết là tôi đang nói gì mà, học trưởng!”

Diệp Tĩnh An không kiên nhẫn nói: “Mang thai là chuyện không thể gấp.”

Điền Bảo Bối ồm một tiếng, lại lấy một trái cà chua nhỏ bỏ vào miệng, vừa nhai vừa liếc Diệp Tĩnh An, nhỏ giọng nói: “Hay là do anh có vấn đề gì phải không, học trưởng?”

“Chuyện này.” Tay Diệp Tĩnh An đang cầm báo run lên, anh gấp tờ báo lại, ánh mắt như mũi tên xẹt qua: “Cô!”

“Tôi chỉ hỏi một chút thôi, nếu không thì tại sao hai tháng rồi mà vẫn chưa có tin tức gì?”

“Tại sao cô không cho là bản thân mình bị vô sinh đi?”

“Làm sao có thể như thế được? Tôi hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Ông đây cũng khỏe mạnh!” Bản lĩnh đàn ông bị nghi ngờ khiến Diệp Tĩnh An cảm thấy tức giận.

“Anh mỗi ngày đều uống rượu hút thuốc thì làm sao mà khỏe mạnh? Anh chưa nghe nói hút thuốc sẽ gây liệt dương sao?”

“Cô mỗi ngày đều ăn mấy loại thức ăn cận bã như vậy, cô không biết mấy thứ đó có thể làm cho gà mái không thể đẻ trứng sao?”

“Này, học trưởng, sao anh có thể nói mấy câu làm tổn thương người khác như vậy?”

“Là cô kiểm chuyện trước.”

“Tôi đang nói chuyện với anh đây?”

“Cô cũng cùng người khác nói chuyện về vấn đề có thể sinh con được hay không sao?”

“Tôi nói với người khác chuyện này làm gì? Tôi nói với anh là vì gần đây chúng ta cùng làm chuyện này.”

“Tôi thấy cô muốn có con đến phát điên rồi.” Diệp Tĩnh An quăng tờ báo, tâm trạng của anh cực kỳ xấu, “Ngày mai tôi sẽ đi hỏi bác sĩ, xem xem ai mới là người có vấn đề, có bệnh thì mau chữa, mất công không sinh con được, không ly hôn được, cô sẽ sốt ruột chết mất.” Nói xong anh hung hăng hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Điền Bảo Bối một cái rồi quay đầu đi ra khỏi phòng khách.

Điền Bảo Bối ủy khuất bĩu môi, tại sao lại trách cô? Hơn nữa chẳng phải chính anh là người đề nghị ly hôn sao, bây giờ lại nói tất cả chuyện này là do cô muốn?

Điền Bảo Bối liếc mắt về hướng Diệp Tĩnh An rời đi, sau đó lấy một miếng thanh long, hung hăng bỏ vào miệng cắn, coi nó là Diệp Tĩnh An, dùng sức nhai nhai nhai, nhai chết anh, cô thật sự muốn xem là vấn đề của ai, nếu như là do Diệp Tĩnh An, anh nhất định phải chết!

Diệp Tĩnh An làm việc rất nhanh, vài ngày sau liền hẹn gặp bác sĩ.

Các mục kiểm tra đều chứng minh, thân thể Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối cơ bản không có vấn đề, chỉ là sau khi nói chuyện một hồi, bác sĩ mới nói thật ra hai người bọn họ đều có vấn đề, cả hai vì quá mong có con, lại không chú ý tính dương cơ thể của mình.

Bác sĩ nói, may mắn Điền Bảo Bối bây giờ còn chưa có thai, bởi vì sức khỏe tiêu chuẩn của hai người hiện tại chưa phải là tốt nhất, không thích hợp để cho em bé phát triển, cho nên bác sĩ yêu cầu thời gian này bọn họ cần phải giữ cho cuộc sống khỏe mạnh, kiêng rượu và không được ăn đồ ăn vặt.

Kiêng rượu? Không được ăn vặt? Chết mất, Diệp Tĩnh An mỗi ngày đều không thể không uống rượu, mà Điền Bảo Bối mỗi ngày phải ngâm mình trong đồng hồ ăn vặt.

Thế là trên đường về nhà, hai người rơi vào trầm tư, muốn uống rượu hay là muốn em bé khỏe mạnh, đó là cả một vấn đề. Muốn đồ ăn vật hay muốn em bé khỏe mạnh, đó cũng là cả một vấn đề. Về chuyện bảo đảm cuộc sống khỏe mạnh này, hai người luôn luôn cãi vã cuối cùng cũng đứng cùng một phe, thậm chí còn bắt đầu nói chuyện vô cùng hòa thuận.

Điền Bảo Bối lên tiếng trước, cô xoắn xoắn ngón tay, có chút lo lắng, mắt to xoay tới xoay lui: “Thật ra đồ ăn vật với em bé chả có liên quan gì cả.”

Diệp Tĩnh An cũng nói: “Thật ra hút thuốc uống rượu với em bé cũng.”

Điền Bảo Bối nhìn anh một cái, Diệp Tĩnh An hắng giọng: “Không liên quan là bao.”

Điền Bảo Bối tiếp tục nói: “Thật ra sau này em bé lớn lên cũng sẽ ăn đồ ăn vật thôi.”

Diệp Tĩnh An cũng nói: “Hút thuốc uống rượu cũng là việc cần thiết cho công việc, không xã giao sẽ không kiếm tiền được, không kiếm tiền được thì làm sao nuôi con.”

Điền Bảo Bối gật đầu: “Tuổi thơ của trẻ em mà không có đồ ăn vật thì sẽ không còn gì thú vị.”

Diệp Tĩnh An nhìn cô: “Vì cuộc sống sau này của con.”

Điền Bảo Bối cũng nghiêng đầu nhìn anh: “Vì niềm vui tuổi thơ của con.”

Hai người nhìn nhau thật lâu, sau đó kiên định gật đầu: “Uh, chúng ta làm như vậy là đúng.”

Hai người bọn họ tự mình thuyết phục bản thân một lúc, sau đó quyết định khuất phục ham muốn của chính mình, cái gì cũng không thềm kiêng.

Nhưng sau khi về nhà, Điền Bảo Bối ôm gấu bông ngồi trên thảm, mở TV, xé một bịch khoai tây chiên, chuẩn bị bỏ một miếng vào miệng, bỗng dừng lại, trong đầu nhớ tới lời bác sĩ nói thói quen không tốt sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, nghĩ một hồi lại chả còn khẩu vị để ăn tiếp.

Diệp Tĩnh An cũng vậy, rót một ly Wishky, thêm vài viên đá, cũng đốt một điếu xì gà, nhưng trước khi hút thì dừng lại, sinh em bé là vì muốn ly hôn, bọn họ đúng là một cặp cha mẹ không có trách nhiệm, nếu không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, ít nhất cũng phải cho nó một thân thể khỏe mạnh chứ.

Diệp Tĩnh An nghĩ như vậy, sau đó cắn răng đem đổ hết ly Wishky.

Điền Bảo Bối thì không nghĩ đến việc ly hôn, cô chỉ muốn làm mẹ, tuyệt đối không hy vọng con mình không khỏe mạnh, cho nên suy nghĩ một chút liền quyết tâm, đem đồ ăn vật ném xuống.

Hai người sau khi quyết định đối mặt, phê bình tư tưởng lúc trước, tiếp theo liền quyết định tiến hành phương án đảm bảo cuộc sống khỏe mạnh, chấm dứt hết tất cả những thói quen không tốt vì tương lai của đứa bé.

Thế là tại ranh giới phân chia, trên bức tường lại có thêm một cái khung, trên mặt là tờ giấy cam kết sinh tử có chữ ký của Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối, còn có thêm 2 dấu vân tay màu đỏ.

Lời thề son sắt viết trên tờ giấy cam kết không được bao lâu, cả hai liền hối hận.

Nhất là Diệp Tĩnh An, không chỉ kiêng rượu, quan trọng nhất là còn phải cấm dục, bác sĩ nói bọn họ cần phải điều dưỡng trong một thời gian, sau đó lại phải dựa theo chu kỳ thụ thai, cho nên cảnh tượng náo nhiệt trong phòng sinh em bé hai tháng qua liền trở nên lặng ngắt.

Thỉnh thoảng Diệp Tĩnh An đi làm về, còn có thói quen đến phòng này tắm rửa, sau đó nằm lên giường mới chợt nhớ ra là hiện tại bọn họ không phải ngủ chung nữa.

Bình thường lúc này, anh buồn bực muốn uống một ly rượu, nhưng lúc đi đến phòng khách thì mới phát hiện không còn thấy tủ rượu nữa, quay đầu lại thì nhìn thấy Điền Bảo Bối đang ngồi phịch trên ghế sofa giống một con thỏ chết, trước mặt cô là một ly trà sữa, ôm một đĩa trái cây trong lòng, cô gục đầu, buông thõng tay, ngủ gà ngủ gật.

Diệp Tĩnh An bình tĩnh bước đến bên cạnh cô, nặng nề ngồi xuống, sofa đột nhiên bị lún xuống, Điền Bảo Bối bị giật mình, ưm vài tiếng liền tỉnh, cô giống như một người ngơ ngẩn đang nhìn nhìn xung quanh.

Sắc mặt Diệp Tĩnh An rất khó coi, cầm ly trà sữa lên uống một ngụm lớn.

Khi anh đặt ly trà sữa trở lại bàn, Điền Bảo Bối liền mạnh mẽ lao tới, ôm lấy cánh tay anh bắt đầu cấn giống như một con chó nhỏ bị bỏ đói, Diệp Tĩnh An bỗng dưng gào lên thảm thiết, đứng bật dậy, dùng sức hất cánh tay, nhưng cho dù anh có vùng qua vùng lại Điền Bảo Bối cũng không chịu buông ra, trong cổ họng còn phát ra tiếng ô ô, Diệp Tĩnh An không thể nhịn được nữa, nắm chặt nắm đấm, do dự nửa ngày cuối cùng gõ nhẹ lên trán cô một cái.

A..aaa.., Điền Bảo Bối gào lên một tiếng, rụt đầu lại.

Diệp Tĩnh An ôm cánh tay sưng đỏ, quát: “Cô lại lên cơn điên à?”

Điền Bảo Bối ủy khuất, hốc mắt đỏ lên: “Tôi muốn đồ ăn vặt, đồ ăn vặt, đồ ăn vặt!!!”

Diệp Tĩnh An tức giận nói: “Tôi muốn uống rượu, uống rượu, uống rượu!!!”

Điền Bảo Bối thê thảm rên rỉ một tiếng, vô lực ngã lên ghế sofa, hai mắt thất thần nhìn lên trần nhà.

Diệp Tĩnh An xoa cánh tay đau đớn, đang tính rời đi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ giống như sắp chết của Điền Bảo Bối, lại có cảm giác đồng cảnh ngộ, thế là anh không nhắc mông lên, lại lấy một quả táo trong đĩa trái cây của cô cắn một miếng, nhai ngấu nghiến vài cái cho hả giận, nghĩ tại sao ly hôn lại khó như vậy? Anh bực bội nuốt miếng táo, sau đó quay sang nhìn Điền Bảo Bối.

Trầm mặc một hồi, anh bỗng nhiên nói: “Hay là thôi đi.”

Điền Bảo Bối rầm rì một tiếng, chỉ giật giật ngón tay, giống như tê liệt nói: “Cái gì?”

Diệp Tĩnh An lại nghiêng mặt liếc cô một cái, thử đưa ra đề nghị: “Chuyện sinh con...hay là thôi đi.”

Điền Bảo Bối đột nhiên nhảy dựng lên, cái đĩa đặt trên đầu gối rơi xuống, trái cây vương vãi trên sàn.

Điền Bảo Bối quỳ gối trên ghế sofa, trợn mắt nhìn chằm chằm Diệp Tĩnh An: “Tại sao? Không phải chỉ là kiêng đồ ăn vặt thôi sao? Tôi có thể chịu đựng, tất cả đồ ăn vặt cũng đã ném hết đi rồi, lúc thêm tôi lại ăn trái cây, tôi có thể từ bỏ, sao có thể nói thôi đi là thôi được?”

Cô không phát hiện ra sự thất thố của mình, bởi vì quá hoang mang, nếu như nói sẽ không sinh con nữa, cô lấy cái gì để níu kéo Diệp Tĩnh An? Anh có thể sẽ không cần đứa bé, trực tiếp ly hôn với cô không?

Diệp Tĩnh An lại hiểu lầm phản ứng của cô, lại một lần nữa thấy được quyết tâm muốn ly hôn của cô, anh đã làm gì trêu chọc đến cô gái này, tại sao cô cứ phải dứt khoát muốn ly hôn với anh? Mỗi lần hai người cãi nhau, đều là một mình anh bị đánh, cô nghĩ là anh không muốn ly hôn sao? Chẳng qua là hiện tại phải kiêng rượu làm anh cảm thấy thật khổ sở.

Diệp Tĩnh An lạnh mặt, âm lượng cũng lớn hơn: “Có thể kiêng, có thể kiêng, cô gào lên làm gì? Đồ điên.” Nói xong anh liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Điền Bảo Bối còn đang quỳ, tủi thân nói: “Tại sao anh lại nói tôi như vậy?”

Diệp Tĩnh An cũng không quay đầu lại: “Mắng cô như vậy còn chưa đủ đâu.”

Điền Bảo Bối nhe răng trợn mắt nhìn theo bóng lưng của anh, lúc bóng dáng anh sắp biến mất, cô hét to: “Học trưởng, anh cũng phải kiên trì đó.”

Kiên trì như vậy trong một thời gian ngắn, ngôi nhà thủy tinh hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Gần đây Diệp Tĩnh An rất ít khi đi tham dự xã giao, họp mặt gia đình anh cũng không uống rượu, thay đổi này khiến cho cô em gái Diệp Cảnh Tâm cảm thấy rất kỳ lạ. Thế là cô và chồng mình là Lôi Thiếu Quyết tìm một lý do để hẹn anh hai và chị dâu ra ngoài.

Diệp Cảnh Tâm nhỏ hơn Diệp Tĩnh An hai tuổi, năm nay hai mươi sáu, năm ngoái cô mới gặp lại chân mệnh thiên tử của mình, Cửu thúc rất nhanh đưa ra quyết định kết hôn, chồng cô lớn hơn Diệp Tĩnh An, năm nay anh ba mươi tuổi, là một luật sư nổi tiếng.

Chỉ là Lôi Thiểu Quyết trẻ hơn một chút so với người cao lớn như Diệp Tĩnh An, anh có khí chất tao nhã, tính cách trầm ổn, hướng nội, vẻ mặt luôn thản nhiên, giống như không có biểu cảm gì, cho nên không có nếp nhăn.

Bốn người hẹn nhau gặp mặt ở một nhà hàng rất ưa thích, nằm gần bến cảng, Diệp Cảnh Tâm và Lôi Thiểu Quyết tới trước, bọn họ hàn huyên nói chuyện phiếm một hồi, lại nhìn thấy Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối, vẻ mặt hai người giống như u hồn đang bước vào.

Hình dung như vậy cũng không có khoa trương, sắc mặt hai vợ chồng này không đẹp chút nào, xem ra là trong lòng không yên, Diệp Cảnh Tâm lập tức nổi lên lòng hiếu kỳ.

Trông thấy bọn họ đi đến, Diệp Cảnh Tâm cùng Lôi Thiểu Quyết đứng lên.

Lôi Thiểu Quyết lễ phép cười cười, còn Diệp Cảnh Tâm thì nhìn Diệp Tĩnh An đánh giá một phen, vòng qua bắt lấy cánh tay anh hỏi: “Sao nhìn anh giống như vừa mới bị đun nước sôi vậy?”

Diệp Tĩnh An liếc cô một cái, tức giận nói: “Gọi anh đi ra ngoài là muốn ăn cơm hay là muốn tra khảo?”

Diệp Cảnh Tâm trả lời một cách mỉa mai: “Em là đang quan tâm anh, thật đúng là không biết phân biệt tốt xấu.”

Cô tặng Diệp Tĩnh An một ánh mắt xem thường, nhưng không thấy anh phản bác như trong dự đoán, cô liền cảm thấy không được bình thường, thế là cô kéo Điền Bảo Bối, chị dâu của mình ngồi sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Anh của em làm sao vậy? Thấy anh ấy có vẻ phờ phạc ỉn ỉu, thật không bình thường nha.”

Hỏi xong lại không nghe thấy câu trả lời, cô nghiêng đầu nhìn, thấy Điền Bảo Bối đang nhìn đắm đắm vào ly Coca trên tay mình, ánh mắt sáng rực.

Diệp Cảnh Tâm kỳ quái nhìn cô, lại nghiêng đầu nhìn sang chồng mình, không chú ý thấy Diệp Tĩnh An ngồi đối diện cũng đang nhìn đắm đắm vào ly rượu trên tay của Lôi Thiểu Quyết, ánh mắt sáng rực.

“Hai người bị làm sao vậy?”

“Anh à, anh có muốn uống chút gì hay không?” Lôi Thiểu Quyết lễ phép hỏi.

“Cái này.” Diệp Tĩnh An nuốt nuốt nước miếng.

“Nước ép trái cây.” Điền Bảo Bối bỗng dưng quát to giống như bị quỷ ám.

Bả vai Diệp Tĩnh An rũ xuống, hung hăng trợn mắt nhìn về phía Điền Bảo Bối một cái.

“A. . . .Này, này Bảo Bối, chị muốn uống gì?” Diệp Cảnh Tâm hỏi Điền Bảo Bối.

“Ừm.” Điền Bảo Bối liếm liếm khóe môi.

“Nước ép trái cây.” Diệp Tĩnh An hô to giống như muốn trả thù.

Điền Bảo Bối trừng mắt nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau, phát điện, nhưng mà không phải là bởi vì yêu, hai người bọn họ giống như hai con sói đói, tròng mắt đỏ rực, nhìn nhau nhe nanh trợn mắt, chỉ còn không đợi đến đêm trăng tròn gào thét nữa thôi.

Diệp Cảnh Tâm bị bọn họ làm cho choáng váng, dở khóc dở cười, nhìn qua nhìn lại hai người, sau đó hỏi: “Hai người làm sao vậy? Anh à, không phải anh thích uống Wishky nhất sao? Bảo Bối, chị thích uống Coca như vậy, sao hôm nay lại đổi thành nước trái cây rồi?”

Nghe Diệp Cảnh Tâm nói ra đồ uống mình yêu thích nhất, hai người suýt nữa chảy nước mắt.

Diệp Tĩnh An che mặt, khổ sở lắc đầu.

Điền Bảo Bối vẫn tương đối kiên cường, nói với Diệp Cảnh Tâm: “Anh chị vì một cuộc sống khỏe mạnh nên từ bỏ những thứ đó rồi.”

Diệp Cảnh Tâm không hiểu ý cô: “Không phải hai người đều rất khỏe mạnh sao?”

Điền Bảo Bối cong môi, hít hít mũi: “Nhưng vẫn chưa đủ, để em bé khỏe mạnh thì tất cả phải từ bỏ.”

Diệp Cảnh Tâm giống như là vừa nghe được một tin giật gân, đột nhiên mở to mắt: “Em bé? Hai người muốn sinh con?”

Điền Bảo Bối gật gù đầu, liếc nhìn Diệp Tĩnh An một cái, cũng không có nói ra lý do thật sự vì sao lại muốn sinh con.

Sau bữa cơm, Diệp Cảnh Tâm luôn hỏi hai người bọn họ chuyện sinh con, lúc nói xong lại đột nhiên nhớ ra một chuyện, kéo tay Điền Bảo Bối hỏi: “Đúng rồi, Bảo Bối, em có một người bạn mở lớp dạy Taekwondo, chị có rảnh thì đi hướng dẫn một chút, lại nói em cũng không có bản lĩnh như chị, may mắn bây giờ còn chưa có thai, sau này mang thai sẽ không thể chơi những thứ này nữa.”

Vừa nói tới bản lĩnh của vợ mình, trong đầu của Diệp Tĩnh An và Lôi Thiểu Quyết đều là máu và nước mắt, thế là hai người bọn họ lặng lẽ nhìn nhau một cái, liền tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

4. Chương 4

Sau bữa ăn, bốn người cùng chào tạm biệt, sau đó lái xe rời đi.

Ngồi trên xe, Điền Bảo Bối vuốt vuốt cái bụng nhỏ căng tròn bởi vì ăn no, than thở nói: “Khi nào thì mày mới có tin tức đây? Aizzz, nếu mày mà là cái điện thoại di động, chắc sẽ là cái điện thoại bất sóng tệ nhất.” Nói xong cô vỗ vỗ cái bụng của mình, yếu ớt thở dài, nhìn về phía Diệp Tĩnh An, hạ mi mắt hỏi: “Chúng ta phải sống cuộc sống như vậy đến khi nào mới có thể sinh em bé?”

Diệp Tĩnh An nắm chặt vô lăng, chau mày nói: “Cô đừng có gấp gáp như vậy có được không?”

Điền Bảo Bối đương nhiên không gấp, cô sinh em bé là để núu kéo Diệp Tĩnh An, nếu hiện tại chưa có thai sẽ có thể kéo dài thêm thời gian, chỉ là bây giờ không thể ăn đồ ăn vặt khiến cô cảm thấy thật khó chịu, chưa nói tới mấy ngày trước cô còn đến tháng, mỗi lần đến tháng cô sẽ đặc biệt muốn ăn rất nhiều, mà lần này thì cái gì cũng không được ăn, cho nên khó tránh khỏi phiền muộn, hơn nữa lúc này còn thấy Diệp Cảnh Tâm uống Coca, trong lòng lại cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Diệp Tĩnh An lái xe, tâm trí cũng nhộn nhạo.

Bọn họ kiêng như vậy cũng đã được một thời gian, không ngờ Điền Bảo Bối vẫn còn kiên trì được đến hiện tại, bây giờ cô không ăn đồ ăn vặt, quyết tâm của cô làm Diệp Tĩnh An không vui, giống như cô mới là người yêu cầu ly hôn, thế là nhân cơ hội đi ăn lần này, Diệp Tĩnh An yêu cầu bảo vệ làm một số việc.

Hai người trở về ngôi nhà thủy tinh, một người đi lên phòng làm việc, một người trở về phòng của mình, Điền Bảo Bối vừa trở về phòng liền nhạy cảm khịt khịt mũi, giống như ngửi thấy được mùi thức ăn.

Điền Bảo Bối giống như con chó nhỏ đánh hơi khắp phòng, cuối cùng cô mở cánh tủ quần áo ra, đột nhiên con người co rút. . . Khoai tây chiên!

Cô giật mình lùi về phía sau mấy bước giống như đang nhìn thấy quái vật, sau đó lại khịt khịt mũi đi tìm ở những chỗ khác, tìm đến mấy góc phòng lại lôi ra được một đồng đồ ăn vặt, Điền Bảo Bối lục lọi tìm kiếm một hồi, cuối cùng chạy một mạch ra khỏi phòng.

Cô dựa vào cửa thở hồng hộc, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó kỳ lạ, tại sao trong phòng cô lại có nhiều đồ ăn vặt như vậy? Cô hí hí mắt, chạy lên lầu ba, lại phát hiện cái tủ vốn để đựng rượu hôm nay lại chứa đầy đồ uống có ga.

Điền Bảo Bối lui về phía sau mấy bước, bày ra tư thế Taekwondo phòng bị.

Lúc này giọng nói nhẹ nhàng của Diệp Tĩnh An từ phía sau truyền đến: “Aizzz, thật kỳ lạ, lần này thuê người làm, tại sao lại mang theo cả đồ ăn vặt và đồ uống đến cơ chứ?”

Anh nhìn thấy bóng dáng Điền Bảo Bối cứng đờ, ánh mắt kiên quyết: “Nhưng mà nếu người ta đã lỡ mang đến rồi, bỏ đi thì cũng phí, hay là.”

Điền Bảo Bối đột nhiên cắt ngang: “Học trưởng!”

Diệp Tĩnh An ngây người: “Sao vậy?”

Điền Bảo Bối dậm chân, xoay người chỉ vào anh: “Đây là anh cố tình gài tôi phải không, học trưởng?”

Diệp Tĩnh An nghe vậy chau mày, hỏi lại: “Tôi gài cô cái gì? Với lại. đừng có lấy tay chỉ vào người tôi.”

Điền Bảo Bối trừng mắt nhìn anh: “Đồ ăn vặt này căn bản là do anh mua về để dụ dỗ tôi, không muốn cho tôi sinh con.”

Diệp Tĩnh An tức giận: “Điên à, tôi làm sao lại không để cho cô sinh con? Cho dù có là vì lý hôn thì tôi cũng nhường cho cô sinh con.”

Điền Bảo Bối lùi ra sau vài bước, giống như cái tử rựu là quái vật: “Vậy anh mua những thứ này về dụ dỗ tôi làm gì? Tôi sẽ không mất đi lý trí, học trưởng, anh quá coi thường tôi rồi.”

Diệp Tĩnh An thấy cô đang tức giận, cười nói: “Tôi dụ dỗ cô?”

Điền Bảo Bối bước ra khỏi phòng, thở dài nói: “Ngày mai cho người đến dọn dẹp đồ ăn vặt này đi.”

Cô đứng yên tại chỗ nhìn xung quanh rồi lẩm bẩm: “Hôm nay tôi sẽ ngủ ở phòng ngoài.”

Diệp Tĩnh An không tự chủ nắm chặt nắm đấm, mạnh mẽ xoay người, đấm một đấm lên cánh cửa.

Điền Bảo Bối nghe tiếng, sợ tới mức xoay người lại, Diệp Tĩnh An cười lạnh: “Dụ dỗ? Dùng đồ ăn vặt cũng gọi là dụ dỗ? Hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào là dụ dỗ.”

Nói xong anh liền đi về phía Điền Bảo Bối, sau đó cúi người ôm cô, mặc kệ ánh mắt đang sưng sốt của cô, anh nói: “Quyết tâm sinh con của cô quả thật làm cho tôi kinh ngạc, đêm nay chúng ta cùng nhau sinh em bé.”

Điền Bảo Bối vùng chân đá loạn xạ: “Này, hôm nay không phải chu kỳ rụng trứng của tôi.”

Diệp Tĩnh An bĩu môi: “Không liên quan, tôi sẽ cho cô biết thế nào là dụ dỗ.”

Gương mặt Điền Bảo Bối biến sắc: “Không, không cần, tôi hiểu, tôi hiểu rõ cái gì gọi là dụ dỗ.”

Diệp Tĩnh An vẫn không dừng lại, đi đến phòng sinh em bé: “Không liên quan, không phải cô nói đêm nay muốn ngủ ở đây sao? Học trưởng sẽ ngủ với cô.” Nghe anh tự xưng là học trưởng, Điền Bảo Bối đột nhiên nổi da gà.

Diệp Tĩnh An không để ý cô đang giãy giụa, nhấc chân đá văng cửa phòng, sau đó anh cúi sục sục quần áo của cô bằng tốc độ nhanh nhất, ném cô lên trên giường, trước khi cô kịp có phản ứng, đã bị anh hôn đến nổi mất hết khí lực.

Anh đặc ý tìm được điểm mẫn cảm của cô, mà cái miệng nhỏ của Điền Bảo Bối mới vừa rồi còn lải nhải rất cuộc cũng không còn phản kháng, chỉ có thể run rẩy nằm ở trong ngực anh.

Bởi vì tức giận, đêm nay Diệp Tĩnh An hung hăng muốn cô rất nhiều lần, đến khi kén thúc, Điền Bảo Bối mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Diệp Tĩnh An ôm cả người đã ướt đầm mồ hôi của cô vào lòng, cảm thấy cô thật mềm mại, giống như một con mèo nhỏ, anh không kim được lấy tay lau mồ hôi cho cô, đột nhiên trong mắt anh dâng lên một cảm xúc mãnh liệt.

Cứ nhìn Điền Bảo Bối như vậy, anh lại cảm thấy không muốn ly hôn.

Trong toilet lâu bốn, Điền Bảo Bối ngồi trên bồn cầu, căng thẳng nhìn chăm chăm vào que thử thai.

Bọn họ cũng đã làm chuyện đó vài lần, rượu và đồ ăn vặt cũng đã từ bỏ, dựa vào bảng chu kỳ, theo lý thuyết cũng không xê xích gì nhiều chứ?

Thế là Điền Bảo Bối từ võ đường Teakwondo trở về, liền gọi điện thoại cho Diệp Tĩnh An, hai người chia nhau ra đi mua que thử thai, rồi nhanh chóng chạy về nhà.

Sau khi về đến nhà, Điền Bảo Bối trực tiếp đi thẳng vào toilet, ba phút sau, nhìn que thử thai chỉ có một vạch, Điền Bảo Bối chán nản gào thét khiến Diệp Tĩnh An đứng canh bên ngoài cũng căng thẳng theo.

Anh gõ mạnh lên cửa vài cái: “Làm sao vậy? Có hay không?”

Điền Bảo Bối bực bội quát: “Không có, không có, không có cái gì hết.”

Nói xong cô đem que thử thai ném vào thùng rác.

Diệp Tĩnh An nghe vậy lại thở phào nhẹ nhõm, nghiêng người dựa vào cửa, lãnh đạm nói: “Ai cũng không có vấn đề, chắc là do may rủi rồi.”

Nói được phân nửa thì cửa bị kéo ra, Diệp Tĩnh An lung lay một chút, sau đó anh nhìn thấy Điền Bảo Bối trầm mặc bước ra ngoài, đi thẳng một mạch xuống lầu không thèm để ý đến anh.

Diệp Tĩnh An chạy theo sau, nhỏ giọng nói: “Cô mặt nặng mày nhẹ như thế thì làm được gì, cái gì nên làm chúng ta đều đã làm, không có thai cũng không còn cách nào khác.”

Điền Bảo Bối cúi thấp đầu: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Diệp Tĩnh An ngược lại lại cảm thấy nhẹ nhõm, khoanh tay nhún vai nói: “Thuận theo tự nhiên thôi.”

Điền Bảo Bối giống như là không nghe thấy anh nói gì, trong lòng buồn bực tiến về phía trước.

Hai người một trước một sau đi vào phòng bếp, Diệp Tĩnh An mở tủ lạnh lấy một ly nước cam ép, thuận tiện cũng rót một ly cho Điền Bảo Bối, sau đó đi tới ngồi xuống đối diện cô, đẩy ly nước cam qua.

Điền Bảo Bối nắm chặt ly nước cam, cũng không phát hiện cuộc sống như bây giờ đối với bọn họ đã thành thói quen, cô cúi đầu suy nghĩ một lúc, điện thoại trong túi bỗng rung lên, cô ỉu xìu lấy điện thoại ra đọc tin nhắn.

Diệp Tĩnh An nhìn cô một cái, tay gõ gõ vào ly thủy tinh, sau đó bắt đầu suy nghĩ miên man, thật ra thì sau khi hai người bọn họ kết hôn chưa được bao lâu liền bắt đầu lập ra cái thỏa thuận, không can thiệp vào cuộc sống riêng của đối phương.

Mới đầu Diệp Tĩnh An cũng không để ý, dù gì thì cuộc sống riêng tư của anh chính là công việc và xã giao, còn phụ nữ, một mình Điền Bảo Bối cũng khiến anh chịu không nổi rồi, làm sao có thể có thêm người thứ hai? Nhưng bây giờ anh không nhịn được muốn biết bình thường Điền Bảo Bối hay kết giao với loại người như thế nào?

Điền Bảo Bối cũng không phát hiện ra Diệp Tĩnh An đang nhìn mình chăm chú, tiếp tục nhắn tin, động tác trên ngón tay nhỏ bé của cô rất nhanh, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn kim cương sáng rực, gương mặt lúc sáng lúc tối, cuối cùng khóe môi nhếch lên cười rạng rỡ.

Diệp Tĩnh An trông thấy liền tức giận, cầm lấy ly nước cam ép uống một hơi cạn sạch, sau đó mạnh mẽ đứng bật dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng anh còn chưa đi ra khỏi phòng bếp, đột nhiên nghe thấy tiếng Điền Bảo Bối ở phía sau vang lên: “Học trưởng, Cảnh Tâm nói cô ấy vừa mới liên lạc với một vị bác sĩ nổi tiếng.”

Cô đi đến bên cạnh anh, giơ cái điện thoại màn hình còn đang nhấp nháy, nhỏ giọng nói: “Anh ta mở tiệm thuốc Đông y, nghe nói rất hiệu quả.”

Thì ra là cô nhắn tin với Diệp Cảnh Tâm, nét mặt Diệp Tĩnh An dịu đi một chút, lúc này mới nói: “Thuốc gì?”

Điền Bảo Bối chớp chớp mắt, thẹn thùng nói: “Thì. . . . chính là cái thuốc bổ để sinh em bé.”

Diệp Tĩnh An dở khóc dở cười, nhìn không được đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Điền Tiểu Diễm, cô đừng có điên nữa được không? Chúng ta không có vấn đề gì, làm sao có thể uống cái loại thuốc linh tinh đó?”

Từ sau lần cãi nhau vì anh dùng đồ ăn vặt dụ dỗ cô bị thất bại, hai người mới yên ổn được một thời gian, Diệp Tĩnh An cũng không còn quan tâm phải có con hay không, chủ yếu là bụng của Điền Bảo Bối vẫn chưa

có tin tức gì, cho nên anh cũng bắt đầu cảm thấy, kế hoạch sinh con để ly hôn có lẽ sẽ không thực hiện được, nhưng bây giờ, Điền Bảo Bối lại nghĩ ra chuyện quan trọng khác rồi.

Điền Bảo Bối căn bản không để ý đến thái độ của Diệp Tĩnh An, cô đã cho người vài ngày nữa mang đến mấy thùng thuốc bắc. Chương 4.2

Sau khi Diệp Tĩnh An về nhà, nhìn thấy trong phòng khách có mấy cái thùng nằm chồng chất, anh lập tức gọi điện thoại hỏi bảo vệ, bảo vệ nói người giao hàng nói là Điền Bảo Bối mua, anh cứ nghĩ là chuyển phát bình thường, không ngờ là chuyển phát nhanh.

Diệp Tĩnh An đi vào tắm rửa, sau đó đi thẳng vào phòng làm việc.

Tới gần chín giờ tối, cửa phòng làm việc bị gõ vang, anh đáp một tiếng, chỉ thấy Điền Bảo Bối nhảy vào giống như một con thỏ, trên mặt tươi cười: “Học trưởng.”

Diệp Tĩnh An cũng không ngẩng đầu lên: “Làm gì cả mình.”

Điền Bảo Bối bĩu môi: “Cái dáng vẻ này của anh giống như là đang sợ bị ai dọa vậy, haizzz, nhìn thấy đồ tôi vừa mua chưa?”

Diệp Tĩnh An vẫn như cũ gõ bàn phím laptop, đôi mắt nhìn vào màn hình sáng rực: “Ừ!”

Điền Bảo Bối quát một tiếng: “Tôi biết là anh chưa xem.”

Cô bỏ nhào lên bàn làm việc của anh, hưng phấn nói: “Có nhớ lần trước tôi nói với anh là có một vị bác sĩ Đông y rất nổi tiếng hay không? Kia chính là thuốc của anh ta.”

Diệp Tĩnh An ngẩng đầu, chau mày: “Cô mua thật à?”

Điền Bảo Bối mở to mắt, gật đầu: “Đương nhiên, sáng hôm nay tôi cùng Cảnh Tâm đi gặp anh ta.”

Diệp Tĩnh An chỉ lắc đầu: “Tôi không biết phải nói gì với cô.”

Điền Bảo Bối hai tay nâng cằm, cười tươi như hoa: “Vậy thì không cần phải nói cái gì nữa, trực tiếp làm luôn đi.”

Ánh mắt Diệp Tĩnh An run lên: “Trực tiếp làm?”

Cô trở nên bối rối như vậy từ khi nào?

Điền Bảo Bối nháy nháy mắt mấy cái, cong môi nói: “Nhanh lên.”

Diệp Tĩnh An rời khỏi bàn phím: “Ngay tại đây?”

Điền Bảo Bối cũng đứng thẳng dậy: “Dĩ nhiên không phải, xuống dưới lầu.”

Diệp Tĩnh An lộ ra vẻ mặt tươi cười: “Xuống dưới lầu cũng không phải là không được. . .”

Điền Bảo Bối khó hiểu nhìn anh một cái, thúc giục nói: “Vậy thì đi nhanh một chút, tôi xuống trước nha.”

Diệp Tĩnh An gật đầu, sau đó vẻ mặt tươi cười nhìn theo Điền Bảo Bối đang rời đi, nghĩ thầm cô gái này càng ngày càng lảm nhảm thật.

Anh đóng laptop lại, không tự chủ được huyết sáo, tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt, anh đi xuống toilet dưới lầu, thuận tiện còn súc lên một chút nước hoa.

Đến khi anh lắc lư đi xuống lầu, lại không thấy bờ vai lộ liễu, dáng vẻ ẻo lả của cô vợ nhỏ, chỉ thấy Điền Bảo Bối đang cầm kéo cắt bao bì của thùng giấy.

Nụ cười trên gương mặt anh cứng đờ: “Điền Bảo Bối, cô đang làm gì vậy?”

Điền Bảo Bối vén tóc, ngẩng đầu lên: “Mở thùng, anh còn đứng đó làm gì, lại đây giúp tôi đem thuốc bỏ vào trong tủ lạnh.”

Khóe môi Diệp Tĩnh An run rẩy: “Cô gọi tôi đi xuống đây là để đem thuốc bỏ vào tủ lạnh?”

Về mặt Điền Bảo Bối khó hiểu nhìn anh: “Đương nhiên, chứ không thì kêu anh xuống làm gì? Thuốc này phải để lạnh mới bảo quản được.”

Diệp Tĩnh An hô to: “Điền, Bảo, Bối!!!”

Diệp Tĩnh An cảm thấy mình bị tra tấn sắp điên rồi.

Giống như là anh bị cô gài bẫy, nhưng không biết là do Điền Bảo Bối hay là do chính bản thân mình, lúc đầu rõ ràng là anh muốn ly hôn, nhưng hiện tại anh càng ngày càng bị động, hơn nữa anh cũng phát hiện bây giờ anh không còn muốn ly hôn như lúc trước.

Hiện tại nhìn Điền Bảo Bối hăng hái như vậy, anh đã không còn nhắc đến chuyện ly hôn, tránh cho cô cảm thấy mình không muốn ly hôn với cô là vì có ý gì khác, thế là Diệp Tĩnh An cứ như vậy cố gắng kìm chế, tự đưa mình vào tròng, bây giờ không sinh con cũng không được, một là sợ thua Điền Bảo Bối, hai là . . . làm chuyện đó với cô, cảm giác rất tuyệt, khiến cho anh luyến tiếc không muốn buông tay.

Nhưng mà con đường mang thai quả thật lắm chông gai, bản lĩnh đàn ông bị nghi ngờ, cho đến sở thích cũng phải từ bỏ, cả một quá trình gian khổ, Diệp Tĩnh An thật sự sắp phát điên.

Nhưng mà trải qua quá trình như vậy anh cũng cảm nhận được một chút vui vẻ, tuy rằng không được hút thuốc, không được uống rượu rất khổ sở, nhưng mà cái quá trình mang thai này quả thật không tệ, bởi vì đã làm nhiều lần, Điền Bảo Bối cũng dần dần phối hợp, Diệp Tĩnh An càng ngày càng thoải mái, chỉ là sung sướng chưa được bao lâu, công ty phải ký một số hợp đồng, Diệp Tĩnh An trở nên vô cùng bận rộn, cả ngày ngâm mình ở trong công ty, ít khi trở về nhà.

Việc này làm Điền Bảo Bối cũng rất sốt ruột, không trở về nhà làm sao sinh em bé được?

Điền Bảo Bối đợi vài ngày, trông ngóng đến thời kỳ rụng trứng của mình, Diệp Tĩnh An cũng có thể rảnh rồi, nhưng cô chờ đợi mòn mỏi, thời gian rụng trứng cũng đã qua một ngày, anh vẫn đi sớm về trễ, thế là Điền Bảo Bối cuối cùng không ngồi yên được nữa, cả đêm Diệp Tĩnh An không trở về, ngày hôm sau, cô liền chuẩn bị chút thức ăn kèm theo thuốc bổ đem đến công ty anh.

Cô đến công ty cũng đã là buổi trưa, Điền Bảo Bối xách theo một túi to đi vào trong thang máy, lập tức có người bấm nút dừng cô.

“Diệp phu nhân, đã lâu không thấy cô đến công ty.”

“Ừ, đúng vậy.” Điền Bảo Bối tươi cười với người nọ.

Cô không biết người này, nhưng đối phương nhất định là biết cô, trước khi hai người kết hôn, Điền Bảo Bối có theo Cửu thúc đến công ty này vài lần, lúc ấy mọi người đều gọi cô là Điền tiểu thư, sau khi trải qua cái hôn lễ xa hoa long trọng kia, mọi người đều thay đổi, gọi cô là Diệp phu nhân.

Dọc đường đi đều có người nhìn cô chào hỏi, Điền Bảo Bối đều gật đầu đáp lại, đến khi đi tới được phòng làm việc của anh, đầu cô cũng cứng đờ.

Sau khi nghe thư ký báo cáo xong, Diệp Tĩnh An cũng thu lại vẻ mặt kinh ngạc, anh giống như sắp lớn ngồi ở trên ghế da, bắt chéo chân nhìn cô: “Điền tiểu thư sao lại rảnh rỗi như vậy?”

Điền Bảo Bối để túi đồ xuống, trừng mắt khinh thường nhìn anh: “Học trưởng, mọi người trong công ty đều đã thay đổi cách xưng hô, sao anh lại không thay đổi?”

Năm đó cô đổi tên mình mập mờ như vậy, cũng là vì Diệp Tĩnh An, tuy rằng bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật ngây thơ, nhưng lúc đó cô cũng rất kiên trì, chỉ cần có thể được nghe học trưởng gọi cô một tiếng Bảo Bối, mặc kệ người khác có cười nhạo tên cô kỳ quái như thế nào cô cũng không quan tâm, nhưng mà Diệp Tĩnh An lại không chịu gọi cô như vậy, chỉ có những lúc tức giận anh mới gọi cô là Điền Bảo Bối.

Ngón chân của Diệp Tĩnh An giật run lên: “Sao lại đến một mình?”

Điền Bảo Bối cũng thường đến công ty, nhưng anh vẫn ấn tượng sâu sắc với lần đầu tiên khi cô đến đây, giống như mặt trăng nằm giữa các vì sao, trước sau vây quanh không ít người, có người che dù, có người cầm túi xách, trên tay cô còn ôm một con chó nhỏ.

Lúc đó hai người còn chưa kết hôn, Điền Bảo Bối vẫn còn gọi là Điền Tiểu Điền, đến nỗi cô mặc bộ quần áo nào anh cũng đã quên mất, nhưng ít ra không giống như bây giờ, áo T shirt màu trắng cộng thêm cái quần bó xám tro, thoát nhìn trẻ tuổi như sinh viên.

Thật ra thì Điền Bảo Bối quả thật còn rất trẻ, cũng mới hai mươi tuổi mà thôi, cô học đại học ở nước ngoài, vừa mới tốt nghiệp trước khi kết hôn, nhưng mà dù sao cũng đã trưởng thành, so với tính cách công chúa ngang ngược trước kia đúng là một trời một vực.

Diệp Tĩnh An nhìn cô đang mở cái túi to, vừa lấy ra một hộp cơm tinh xảo, vừa chuẩn bị trả lời câu hỏi của anh: “Tôi tới đưa cơm cho anh.”

Vừa thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, Diệp Tĩnh An nhanh chóng lâm vào kinh ngạc, anh không nghe lầm chứ? Điền Bảo Bối lại có thể đem cơm đến cho anh?

“Cô làm à?”

“Đương nhiên không phải.” Cô nhìn anh.

“Tôi chỉ biết làm cơm Tây, nhưng không phải là anh ghét cơm Tây sao?” Điền Bảo Bối mở nắp hộp cơm, lấy đồ ăn ra, sau đó nhìn anh một cái: “Sao còn chưa tới đây ăn nữa?”

Vẻ mặt của Diệp Tĩnh An khó hiểu nhìn cô, đứng dậy nói lỏng caravat, sau đó đi đến gần: “Đang yên đang lành tự nhiên đưa cơm, không phải cô muốn hạ độc tôi để đỡ phải ly hôn đấy chứ?”

Tuy rằng nói như vậy nhưng Diệp Tĩnh An vẫn ngồi trên sofa, đưa mắt nhìn đồ ăn một vòng, tiếp tục nói: “Như vậy cô có thể không cần mang thai vẫn có thể ly hôn, lại còn có thể thừa kế tài sản của tôi, thật tốt.” Nói xong anh cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng, đúng lúc anh cũng đang đói bụng.

Điền Bảo Bối quỳ trên mặt đất, nghiêng đầu nhìn, cũng không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại nói: “Học trưởng, lúc đầu tôi cứ nghĩ anh có tính khí lớn, ai ngờ cũng độc miệng như vậy.”

Diệp Tĩnh An giương mắt, liếc cô một cái: “Cô muốn chết à?”

Điền Bảo Bối cũng không sợ, miệng cười cười: “Ăn cơm thì không được cãi nhau, không tốt cho tiêu hóa.”

Diệp Tĩnh An trừng mắt nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Điền Bảo Bối rót một ly nước ép trái cây mang đến cho anh, sau đó ngồi bên cạnh Diệp Tĩnh An nói: “Học trưởng, tôi có phải rất đảm đang hay không?”

Diệp Tĩnh An tùy tiện ừ một tiếng, cũng không để ý đến cô, đến khi ăn xong mới thoải mái dựa vào sofa, nghĩ lúc này nếu có thể hút một điếu thuốc thì thật tốt, tiếc rằng chỉ là suy nghĩ mà thôi, anh thở dài, cầm ly nước ép uống một ngụm.

Lúc này, Điền Bảo Bối lấy mấy món từ trong túi ra.

Sau khi nhìn thấy, Diệp Tĩnh An biến sắc, nói to: “Cô mang đến đây làm gì?”

“Mỗi ngày anh đều không có ở nhà, đương nhiên tôi phải mang đến đây.” Cô xé bao thuốc bắc ra, cầm lấy hai gói hỏi anh: “Lò vi sóng chỗ này ở đâu?”

Diệp Tĩnh An đương nhiên không đồng ý: “Cô làm như vậy, bị người khác thấy được thì phải nói như thế nào?”

Điền Bảo Bối cong miệng nói: “Cũng đã đem đến đây rồi, hơn nữa, sau bữa ăn mười phút phải uống ngay mới có hiệu quả tốt nhất.”

Diệp Tĩnh An đứng lên, tức giận nói: “Cô đừng làm tôi phát điên, mau đem về đi.”

Điền Bảo Bối cũng không vui, đem thuốc để lên trên bàn, sau đó lấy tờ chu kỳ thụ thai từ trong túi, mở ra đưa cho Diệp Tĩnh An: “Anh nhìn xem, hôm nay là ngày thứ hai sau chu kỳ rụng trứng của tôi, tôi biết là anh bận bịu công việc không về nhà được, cho nên mới nghĩ ra cái biện pháp này, dù sao buổi trưa anh cũng nghỉ ngơi, ăn cơm xong thì uống thuốc, uống thuốc xong chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, thật tốt nha.”

Cô bừa bãi giải thích một phen, sau khi nói xong, khuôn mặt ửng hồng, kế hoạch thực hiện đã lâu như vậy, bây giờ cô nói ra những điều này cũng rất tự nhiên, chỉ là nói thì nói, sau khi nói xong sẽ đổ mặt là điều không thể tránh khỏi.

Diệp Tĩnh An hoài nghi nhìn gương mặt cô, đánh nhanh thắng nhanh là đang nói đến cái chuyện kia phải không? Ngộ nhỡ không phải thì sao? Anh cũng không muốn diễn một màn chạy xuống lầu như lần trước, kết quả là phải gánh lấy thảm kịch chuyển mấy hòm thuốc.

Thế là anh quan sát Điền Bảo Bối, hỏi lại lần nữa: “Đánh nhanh thắng nhanh cái gì?”

Mặt Điền Bảo Bối càng đỏ hơn, xấu hổ đem tờ chu kỳ bỏ lại vào trong túi: “Quên đi, quên đi, tôi về đây.”

Phản ứng này. . . xem ra. Diệp Tĩnh An hắng giọng một cái, kéo caravat tụt xuống, miễn cưỡng nói: “Phòng nghỉ của nhân viên.”

Điền Bảo Bối dừng động tác: “Cái gì?”

Diệp Tĩnh An quay người cầm ly nước cam, ho nhẹ một tiếng: “Lò vi sóng ở đó.”

Điền Bảo Bối lúc này mới kịp phản ứng, le lưỡi nhìn Diệp Tĩnh An, sau đó đi đến phòng nghỉ của nhân viên.

5. Chương 5

Làm nóng thuốc xong, Điền Bảo Bối quay trở về, lấy kéo cắt một góc, cắm ống hút đưa cho Diệp Tĩnh An, sau đó cũng cắt một cái gói khác, tự cắm ống hút uống.

Thế là hai người ngồi ở sofa, mỗi người cầm một bịch thuốc, vẻ mặt hết sức nặng nề, không ai nói với ai câu nào, Diệp Tĩnh An uống xong đầu tiên, vừa đem ống hút ra, thở dài một hơi.

Vài phút sau, Điền Bảo Bối cũng thê thảm kêu lên một tiếng, tỏ vẻ đã uống xong.

Hai người ngồi phịch ở trên ghế sofa, giống như đang chờ đợi cái vị đắng của thuốc tan đi.

Khóe miệng của Diệp Tĩnh An khép khép mở mở vài cái, giật giật ngón tay, len lén nhìn Điền Bảo Bối, thuốc cũng uống xong rồi, nên làm chính sự chứ?

Anh run rẩy phần chân, lại nhìn cô mấy cái nhưng không thấy đáp lại, Diệp Tĩnh An sốt ruột nhưng không dám nói thẳng, liền hắng giọng, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, làm như vô tình nói: “Aizzz, mấy giờ rồi nhỉ? Cũng sắp hết thời gian nghỉ trưa rồi.”

Anh đi đến trước cửa sổ, mở cửa nhìn ra bên ngoài: “Nhân viên cũng đã bắt đầu làm việc.”

Điền Bảo Bối vừa nghe xong vội nhảy dựng lên: “Anh chuẩn bị làm việc sao?”

Diệp Tĩnh An thản nhiên nói: “Ừ, khoảng mười phút nữa đi.” Điền Bảo Bối há miệng, định nói lại thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ đỏ lên.

Diệp Tĩnh An cũng không làm khó cô, đứng dậy đi tới cửa phòng khóa lại, sau đó quay trở về ngồi trên ghế sofa, vỗ vỗ bắp đùi nhìn Điền Bảo Bối: “Đến đây đi, chúng ta. đánh nhanh thắng nhanh!” Nói đến bốn chữ này anh không nhịn được cười cười.

Điền Bảo Bối không nhìn thấy anh cười, chỉ nghĩ là anh đang vội vã công việc, thế là cô liền đi qua, ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh.

Ba mươi phút sau, Điền Bảo Bối thở gấp, không nói được thành lời.

Cô nằm trên ghế sofa, hai bắp chân trắng nõn vòng quanh hông của Diệp Tĩnh An, gót chân đặt lên mông anh.

Bộ ngực sữa phập phồng, trên ngực dính đầy mồ hôi, tóc của cô cũng ướt nhẹp, vài sợi dính trên xương quai xanh, hai tay cô đặt trên ngực Diệp Tĩnh An, yếu ớt nói: “Học. . . học trưởng, đã bao lâu rồi? Anh. . . anh có phải nên chuẩn bị đi làm rồi hay không?” Anh không phải đã nói muốn đánh nhanh thắng nhanh để còn làm việc hay sao? Sao bây giờ còn chưa chịu kết thúc?

Diệp Tĩnh An rong ruổi ở trên người cô, hai cánh tay cơ bắp nắm chặt, cắn răng nói: “Tôi không phải đang làm việc hay sao?” Điền Bảo Bối nhăn mặt: “Làm lâu như vậy, người bên ngoài sẽ nghi ngờ.”

Diệp Tĩnh An cười cười: “Cô vừa rồi la lớn như vậy, bên ngoài người ta cũng đã nghi ngờ rồi.” Điền Bảo Bối nghe vậy thì gào thét trong lòng một tiếng, đem đầu vùi vào ngực anh, lâu thật lâu cũng không ngừng lên.

Diệp Tĩnh An ôm cả người mềm mại của cô, động tác chậm lại, dịu dàng như đang dắt cô khiêu vũ một đoạn Waltz lãng mạn.

Điền Bảo Bối che miệng, kêu ô ô vài tiếng, không dám phát ra âm thanh, nhìn cô chịu đựng rên rỉ làm Diệp Tĩnh An muốn ngừng mà không được, anh ra sức muốn cô vài lần nữa mới chịu thôi.

Chỉ có điều sau khi kết thúc anh mới phát hiện là mình đã quá ác liệt rồi, hại cô vừa làm xong liền thiếp đi, ngay cả hơi sức để mặc quần áo cũng không còn, cuộn tròn cả người đầy mồ hôi mà ngủ.

Diệp Tĩnh An mặc quần, lúc cài thắt lưng anh nhìn sang cô, lắc đầu một cái, bước đến nhặt quần áo rơi vãi tứ tung, cẩn thận mặc vào cho cô, chỉ là anh phải mất thật lâu mới mặc được đồ lót, thậm chí tại sao cái áo lót này lại khó cài như vậy.

Cuối cùng cũng mặc xong quần áo, Diệp Tĩnh An đỡ cô nằm xuống, đem áo khoác của mình đắp lên người cô, sau đó mới mở khóa cửa rồi quay trở về bàn làm việc.

Mấy tiếng sau, Diệp Tĩnh An ngẩng đầu lên, thấy Điền Bảo Bối vẫn còn đang ngủ.

Anh không nhịn được cười một cái, vừa lúc thư ký mang cafe bước vào, cô hơi kinh ngạc khi nhìn thấy Điền Bảo Bối, sau đó vội vàng cúi xuống đem cafe đặt lên trên bàn.

Diệp Tĩnh An nhìn thoáng qua, lắc lắc đầu nói: “Tôi không uống cafe, cho tôi một ly nước ép cam.” Thư ký làm theo, sau đó Diệp Tĩnh An để cho cô rời đi.

Diệp Tĩnh An nhàn nhạt uống một hớp nước cam, vỗ vỗ bả vai đau ê ẩm, anh chậm rãi đứng lên, quyết định nghỉ ngơi một chút.

Điền Bảo Bối ngủ rất say, khiến Diệp Tĩnh An nhìn cũng muốn ngủ, anh đi đến bên cạnh nhìn cô từ trên cao, lại cảm thấy nhìn không rõ lắm, liền ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát cô.

Kỳ thật Điền Bảo Bối được xem như là một mỹ nữ, mặt trái xoan to bằng bàn tay, làn da trắng nõn xinh đẹp, lông mi dài hơi cong, ngũ quan tinh tế lại có nét ngây thơ và đáng yêu. Diệp Tĩnh An nhìn cô một hồi, cảm thấy trong ngực nóng ran, gần đây anh hay có cái loại cảm giác này.

Nhất là khi nhìn cô ngủ say, gương mặt điềm tĩnh, thuần khiết khiến cho người khác không rời mắt được.

Trong đầu Diệp Tĩnh An lại hiện ra cái suy nghĩ kia, anh thật không muốn ly hôn nữa..thật sự không muốn.

Ý nghĩ không muốn ly hôn trong đầu anh càng ngày càng mãnh liệt, nhưng mà anh cũng không có làm gì khác, bởi vì anh đã suy nghĩ thông suốt, ly hôn và sinh con không có gì mâu thuẫn, ngược lại còn hỗ trợ lẫn nhau.

Thân là cha mẹ, ai lại muốn con mình sinh ra mà không có cha mẹ? Chờ đến khi sinh con xong, anh sẽ giả bộ cân nhắc trách nhiệm với địa vị của một người làm cha, sau đó lựa lời thuyết phục Điền Bảo Bối ở lại là được rồi.

Đã quyết định xong, Diệp Tĩnh An cuối cùng cũng thoát khỏi cái bẫy do chính tay mình đặt ra, thế là đối với kế hoạch mang thai này anh cũng vô cùng cố gắng nhiệt tình.

Thời tiết lạnh dần, mọi người ai cũng mặc mấy lớp quần áo dày cộm, nhưng Điền Bảo Bối từ đầu đến cuối lại không quan tâm.

Hai người đi đến bệnh viện kiểm tra vài lần, các mục đều bình thường, thân thể cũng đã điều dưỡng vô cùng khỏe mạnh, cho nên mang thai chỉ còn là vấn đề thời gian.

Bác sĩ khuyên bọn họ không nên gấp gáp, áp lực tinh thần cũng ảnh hưởng đến việc thụ thai, thế là Điền Bảo Bối lại bắt đầu tập Yoga, Diệp Tĩnh An còn bảo cô nếu muốn giải tỏa tinh thần tại sao không học kinh Phật? Nhưng Điền Bảo Bối nói học kinh Phật buồn chán, học Yoga có thể nhân tiện giảm béo.

Diệp Tĩnh An cũng mặc kệ cô lười biếng, một số chuyện của công ty sau khi phân bổ xong, anh liền tranh thủ thời gian hiếm hoi nghỉ vài hôm, ngày ngày ở nhà uống nước ép cam, ăn rồi lại ngủ.

Khi Diệp Tĩnh An uống sữa cam thay nước ép cam thì anh có cảm giác như mình sắp không được bình thường nữa rồi.

Anh đang đi dạo trong ngôi nhà thủy tinh, tay bưng một ly sữa cam, sau khi dạo qua một vòng thấy Điền Bảo Bối không có ở nhà, anh liền suy nghĩ một chút, cảm thấy mấy ngày nay ở nhà cũng chưa nhìn thấy cô, thế là anh chạy xuống lầu một, ngồi trên ghế sofa trước sảnh, thuận tiện hỏi bảo vệ mấy ngày nay Điền Bảo Bối đi đâu.

Bảo vệ nói anh ta cũng không biết, Diệp Tĩnh An cũng không hỏi gì nhiều, yên lặng ngồi trên sofa uống sữa cam.

Trời vừa chập tối, Điền Bảo Bối trở về.

Bảo vệ kêu Diệp Tĩnh An một tiếng, anh ngẩng đầu, nhìn thấy một chiếc xe hơi lạ dừng trước cửa.

Diệp Tĩnh An nheo mắt, cầm cái ly đi tới, anh thấy một người đàn ông từ trên xe bước xuống, sau đó vòng qua bên kia mở cửa xe, kế tiếp Điền Bảo Bối từ trong xe bước ra.

Bọn họ nói mấy câu, Điền Bảo Bối cười cười, sau đó hình như là nói lời tạm biệt, tiếp theo liền chậm chậm xoay người bước vào nhà.

Sau khi vào cửa, cô phát phát tay chào hỏi với bảo vệ, lại đi đến vài bước mới nhìn thấy Diệp Tĩnh An, cô sững sốt, cười tươi hơn nữa: “Học trưởng, sao vậy? Ra đón tôi à?” Diệp Tĩnh An nắm chặt cái ly, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa.

Cho đến khi chiếc xe kia rời đi, anh mới đem tầm mắt trở về, nhìn chằm chằm Điền Bảo Bối: “Cái người đưa cô trở về là ai?” Anh mới vừa từ bỏ ý nghĩ ly hôn, cô lại trắng trợn để cho người đàn ông khác đưa về nhà, thật là coi trời bằng vung, Điền, Bảo, Bối!!!

Người đưa Điền Bảo Bối về là Từ Hàng, bạn học thời cấp ba của Điền Bảo Bối, cũng chính là đàn em khóa dưới của Diệp Tĩnh An.

Từ Hàng bây giờ còn đang học đại học, không biết có thể xem là một thanh niên nhiệt tình hay là bởi vì gia cảnh giàu có, cho nên không có việc gì suốt ngày tổ chức tụ họp, lần này anh ta tổ chức họp lớp, liên hệ với những bạn học trong nước gặp mặt, không hiểu sao lại liên lạc được với Điền Bảo Bối, có ý định mời cô tham gia.

Sau khi biết chuyện, Diệp Tĩnh An rất tức giận, bạn học cũng không được, ly hôn lại càng không.

Nhưng Diệp Tĩnh An lại không thể nói cái gì, bởi vì đã thỏa thuận là không được can thiệp vào chuyện riêng của đối phương, cho nên nếu bây giờ anh nói ra, sẽ khiến cô nghĩ rằng mình đang để ý đến cô, anh để ý đến cô bao giờ? Anh căn bản là không thèm để ý, anh chỉ cảm thấy cô phân tâm làm ảnh hưởng đến kế hoạch sinh em bé mà thôi.

Thế là Diệp Tĩnh An lôi kéo Điền Bảo Bối, không có lúc nào là không ở trên giường, đến khi Điền Bảo Bối kịp phản ứng thì mới nhận ra gần đây hai người làm chuyện đó hơi nhiều mà không còn phải theo bảng chu kỳ nữa.

Có một lần sau khi làm xong, hiếm khi Điền Bảo Bối không ngủ ngay, cô hỏi: “Hôm nay là thời kỳ rụng trứng của tôi sao?”

“Không biết.” Diệp Tĩnh An tựa lưng vào giường, vẻ mặt thản nhiên.

“Anh không nhìn bảng chu kỳ à?” Giọng nói Điền Bảo Bối có chút yếu ớt.

“Chưa kịp nhìn.” Diệp Tĩnh An chà xát ngón tay, nhớ đến cảm giác lúc cầm điều xì gà.

“Dạo này chúng ta làm mà không theo dõi bảng chu kỳ.” Điền Bảo Bối kéo chân nhắm mắt lại.

“Yên tâm, chúng ta chỉ làm nhiều chứ không có ít, sẽ dễ mang thai.”

“Nhưng mà hơi mệt đấy.” Điền Bảo Bối thở dài, lại nói tiếp: “Đúng rồi, ngày mai tôi sẽ đi tham gia họp lớp.”

“Ừ.” Diệp Tĩnh An dừng động tác trên ngón tay, cơn tức giận lại kéo đến, nhưng mà lần này anh không thể tức giận, cố gắng kìm chế hỏi: “Bao nhiêu người tham gia?”

“Khoảng một nửa lớp.” Điền Bảo Bối mơ mơ màng màng nói.

“Họp ở đâu?” Diệp Tĩnh An nhìn cô, thấy cô đang từ từ nhắm mắt lại.

Điền Bảo Bối nói địa chỉ cho anh.

Diệp Tĩnh An nói: “Ngày mai tôi cũng phải đi công việc gần chỗ đấy, tiện đường chở cô đi luôn.”

Điền Bảo Bối lại lắc đầu: “Không cần đâu, xe của anh đắt tiền như vậy, để mọi người nhìn thấy không được hay cho lắm.”

Diệp Tĩnh An dài mặt: “Là vấn đề của xe hay vấn đề của cô? Đưa cũng không muốn cho tôi đưa đi chứ đừng nói là đi cùng.”

Điền Bảo Bối nâng mắt, lén lút nhìn Diệp Tĩnh An mấy cái, Diệp Tĩnh An đã sớm phát hiện cô nhìn lén, thế là anh phải miễn cưỡng giả bộ lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Điền Bảo Bối thấy anh không tức giận, thế là thẳng thắn nói: “Tôi cũng không phải là không muốn cho anh đi cùng, chỉ là tôi mới hai mươi tuổi, những người khác thì vẫn còn học đại học, nếu đưa chồng đi cùng sẽ bị người ta để ý.”

“Có gì mà phải sợ người ta biết?”

“Ai da, chính là không được tốt lắm.”

“Vậy thì thôi.” Diệp Tĩnh An đột nhiên nói lấy, kéo gối ra nằm xuống.

Điền Bảo Bối ngẩn ra, nhìn anh một cách kỳ lạ, anh không nổi giận?

Cô nhìn Diệp Tĩnh An một hồi, xác định anh không có tức giận mới nghiêng người nằm xuống, nhắm mắt lại nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Chờ cô mơ mơ màng màng ngủ, ý thức rời rạc, Diệp Tĩnh An đột nhiên mở miệng: “Mối tình đầu của cô là lúc nào?”

Điền Bảo Bối hít hít mũi: “Tôi chưa yêu bao giờ.”

Diệp Tĩnh An gõ gõ tay: “Người ta theo đuổi cô nhiều nhất là vào lúc cô bao nhiêu tuổi?”

Điền Bảo Bối đang muốn ngủ, thế là thuận miệng nói: “Chắc là trung học, cũng không nhớ rõ nữa.”

Con người Diệp Tĩnh An tối sầm lại, quả nhiên là vậy!

Sau khi hỏi xong, anh lật mình, trợn mắt nhìn chằm chằm trần nhà, điều chỉnh hô hấp rồi mới từ từ nhắm mắt lại, đôi mắt đỏ ngầu giống như bị lửa giận thiêu đốt.

Trong đầu anh suy nghĩ, đem những người đàn ông có ý đồ với Điền Bảo Bối hung hăng mắng một phen, sau đó tận đáy lòng nghĩ ra một cái kế hoạch, tiếp theo tính toán tới xác suất thành công, cuối cùng xác định kế hoạch hoàn hảo mới chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Điền Bảo Bối, cô cứ chờ xem! Ngày hôm sau, Diệp Tĩnh An đến công ty từ rất sớm.

Thời gian này vẫn còn nằm trong mấy ngày nghỉ của anh, đến công ty cũng không có gì để làm, nhưng vẫn giống như sắp lớn ngồi ở bàn làm việc, sau đó nhàm chán nhìn đồng hồ, giống như là đang đếm từng phút, từng phút cho đến lúc cuộc họp lớp của Điền Bảo Bối bắt đầu.

Ngồi được một lúc, Diệp Tĩnh An cảm thấy khát nước, liền gọi điện thoại kêu thư ký mang một ly cam ép vào, thư ký rất nhanh liền đi đến, nhưng cô không có mang cam ép mà là mang một gói thuốc Đông y đi vào.

Ánh mắt Diệp Tĩnh An lướt qua, sau đó lại giật mình nhìn trở lại, cái này. . . Về mặt của thư ký rất quái dị, cô đem gói thuốc bắc đi tới, còn đem theo một cái ống hút, lúc thư ký đến gần, Diệp Tĩnh An mới hiểu ra vì sao cô ấy lại có vẻ mặt kỳ lạ như vậy, rõ ràng là đang ghen cười muốn vụn vỡ cả khuôn mặt.

Anh cố gắng áp chế cơn tức giận, giả bộ bình tĩnh hỏi: “Thuốc này ở đâu ra vậy?”

Thư ký lui một bước, đứng vững, hai tay khoanh trước bụng, kính cẩn nói: “Là phu nhân đưa tới.”

Diệp Tĩnh An đã sớm đoán được, anh híp mắt, cắn răng nói: “Lúc nào? Thuốc mang đến để ở đâu?”

Thư ký suy nghĩ một lúc lại tiếp tục nói: “Khoảng ba ngày trước, lúc đó Diệp chủ tịch ngài không có ở đây, thuốc đều được để ở trong tủ lạnh phòng nhân viên, bởi vì phu nhân nói nhất định phải để lạnh.” Nói xong cô lén lút nhìn Diệp Tĩnh An một cái rồi lại vội vàng rời mắt.

Không ngờ, thoát nhìn Diệp Tĩnh An mạnh mẽ cường tráng như vậy mà cũng phải uống thuốc Đông y, quả nhiên đáng người và năng lực đúng là không có quan hệ mà.

Diệp Tĩnh An không nói gì, anh nhắm mắt lại, im lặng vài giây, cũng không kìm chế cơn tức giận nữa, mạnh mẽ đứng lên, rời khỏi phòng mình, đi thẳng đến phòng nghỉ của nhân viên.

Thư ký hoảng sợ, vội vàng đi theo phía sau anh, bên ngoài phòng làm việc đột nhiên xuất hiện ngài chủ tịch làm mọi người bị dọa, vội vàng trở về ngồi ngay ngắn trước máy tính, tỏ ra một bộ dáng nghiêm túc làm việc, nhưng mà chờ Diệp Tĩnh An đi qua, bọn họ lại lén lút to nhỏ bàn luận.

Chỉ thấy Diệp Tĩnh An không chớp mắt đi vào phòng nghỉ, sau đó mạnh mẽ mở tủ lạnh ra, trong đó tràn ngập thuốc bắc.

Diệp Tĩnh An chụp lấy một bịch cầm trong tay, có chút run rẩy, mọi người trong công ty sẽ không phải là thấy hết rồi chứ?

Anh nhắm mắt lại, sau đó đột nhiên đem bịch thuốc ném mạnh xuống đất, bịch thuốc nén chân không bị tác động mạnh, nước thuốc bắn tung tóe khắp nơi, cả tầng lầu trở nên im lặng, mọi người đều nơm nớp lo sợ nhìn ông chủ của mình nổi giận.

Diệp Tĩnh An thở hổn hển nhìn nước thuốc văng đầy trên sàn, hô hấp dần dần bình tĩnh, sau khi hoàn toàn tỉnh táo, anh dùng lực đóng mạnh cửa tủ lạnh, đi một mạch trở về phòng làm việc, sau khi cho thư ký rời đi, anh ngồi trước bàn làm việc ổn định lại hô hấp.

Năm phút sau, mặt anh không chút thay đổi, cầm bịch thuốc, lần này anh không có ném xuống nữa mà mở ra, cầm ống hút vào từ từ uống.

Điền Bảo Bối, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tính sổ với cô.

Dựa theo địa chỉ Điền Bảo Bối đã nói, anh tìm ra nhà hàng đã được bọn họ bao trọn, tùy tiện ném chìa khóa xe cho bảo vệ, sau đó liền nghênh ngang đi vào, đến trước cửa, Diệp Tĩnh An dừng lại, nhìn thấy bóng dáng của Điền Bảo Bối bên kia tấm kính.

Hôm nay cô ăn mặc thật trẻ trung, đáng yêu, áo khoác len màu hồng nhạt, áo sơ mi bên trong được viền những hoa văn nhỏ nhỏ, quần short ngắn màu xám tro, leggings đen tuyền ôm sát bắp chân, đi một đôi giày Converse, mái tóc dài đen nhánh xòa tung, gọn sóng, một lọn tóc mai bên phải được cô vén ra sau tai.

Bạn học cũ đang vây xung quanh cô, nói nói cười cười, trong đó còn có một vài nam sinh, tất cả đều còn rất trẻ, dù sao cũng mới chỉ hai mươi.

Diệp Tĩnh An chớp mắt, phóng khoáng đẩy cửa bước vào.

Khoảnh khắc anh bước vào, căn phòng đột nhiên yên tĩnh, không ít ánh mắt của các cô gái đều bị Diệp Tinh An hấp dẫn.

Một người đàn ông cao ngạo đẩy cửa bước vào, áo khoác dài sẫm màu bên ngoài khiến anh càng trở nên cao lớn, người đàn ông này so với tất cả những nam sinh có mặt ở đây cao to hơn mấy phần, anh khẽ giơ tay, ria mép gợi cảm làm cho anh có một loại khí phách kiêu ngạo, chỉ tiếc rằng anh ta đeo kính khiến cho đôi mắt sắc sảo bị che khuất bên trong, nhưng mà cũng khiến cho anh thoát nhìn thật đẹp trai giống như những người mẫu nam trên bìa tạp chí.

Các cô gái không tìm được, đồng loạt há to miệng, người đàn ông này là ai nha?

Điền Bảo Bối là người đầu tiên nhận ra anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến sắc.

Diệp Tinh An bước đến, đứng trước mặt Điền Bảo Bối, giơ đôi bàn tay đang mang bao tay bằng da lên tháo kính, sau đó anh nhìn về phía cô cong cong khóe môi, dịu dàng nói: “Thật xin lỗi, Bảo Bối, anh đến trễ.” Trên người Điền Bảo Bối giống như có dòng điện đang chạy qua, anh vừa mới. . . gọi cô là Bảo Bối sao?

Diệp Tinh An nhân lúc cô đang sửng sốt kéo tay cô tới gần, sau đó ngẩng đầu nhìn một vòng xung quanh đám nhóc, mỉm cười nói: “Xin chào, tôi là Diệp Tinh An, chồng của Điền Bảo Bối, lần đầu gặp mặt đã đến muộn, thật xin lỗi, hôm nay tất cả để tôi thanh toán.” Nói xong lại thân thiết khoác vai Điền Bảo Bối.

Nghe thấy ăn uống có người trả tiền, mọi người lớn tiếng hoan hô, đối với Diệp Tinh An cực kỳ nhiệt tình, giống như anh cũng tới tham gia họp lớp vậy.

Chỉ là Điền Bảo Bối không cảm thấy hưng phấn như vậy, cô đối với sự dịu dàng của Diệp Tinh An từ từ lấy lại bình tĩnh, kéo tay anh hỏi nhỏ: “Không phải là tôi nói anh đừng đến sao?”

Diệp Tinh An quay sang, lập tức thay đổi vẻ mặt hung dữ: “Tại sao lại không cho tôi đến? Có chuyện gì mờ ám sao?”

Điền Bảo Bối chặc một tiếng: “Đây không phải là vấn đề, vấn đề là không có ai mang người yêu đến.”

Diệp Tinh An chau mày, nhỏ giọng quát: “Tôi mà là người yêu sao? Tôi là chồng cô.”

Điền Bảo Bối nhìn nhìn xung quanh, lườm tranh cãi với Diệp Tinh An: “Quên đi, đến cũng đã đến rồi, đừng có nói gì lung tung. . . .”

Nói một nửa đã bị cắt ngang, Từ Hàng xuất hiện trước mặt hai người bọn họ, tay bưng một ly rượu, cười nhạt với Diệp Tinh An: “Đã lâu không gặp, học trưởng.”

Anh và Điền Bảo Bối đều học chung một trường trung học, bởi vì có qua lại với Điền Bảo Bối nên cũng bắt chước cô, gọi Diệp Tinh An là học trưởng.

Trong đám cũng có một số người nhận ra Diệp Tinh An, nhưng thấy khí chất cao ngạo của anh nên ngại không dám đến gần, tránh cho người khác nghĩ mình là nhà quê, nhưng Từ Hàng thì không giống như vậy, gia cảnh anh ta giàu có, phong cách cũng khác với người thường, là người từng trải, không quá sợ hãi với những người có sự nghiệp thành công như Diệp Tinh An.

Diệp Tinh An nâng cằm: “Ừ, đã lâu không gặp, cậu tên gì?”

Sắc mặt của Từ Hàng khẽ biến nhưng vẫn duy trì nụ cười: “Trí nhớ của học trưởng thật tệ, tôi là bạn học cũ của Bảo Bối.”

Diệp Tinh An à một tiếng, gật gật đầu sau đó hơi cúi người đến gần, dùng thanh âm chỉ mình Từ Hàng nghe được: “Bảo Bối là để cho cậu gọi sao? Tôi cảnh cáo cậu, thằng nhóc, về sau cách xa Bảo Bối của tôi ra một chút, đừng để cho tôi nhìn thấy cậu đưa cô ấy về nhà, nếu không tôi sẽ đem cậu xé xác rồi nhét vào nằm chung với động cơ của xe luôn, có hiểu không?”

Hồ hập của anh nóng rực, dùng cách trực tiếp nhất để thể hiện sự phẫn nộ của mình, cho dù Từ Hàng có quen mặt nhưng nhìn thấy Diệp Tinh An như vậy khiến anh ta cũng cảm thấy hơi sợ.

“Học trưởng, anh đừng hiểu lầm.”

“Tôi không uống rượu.” Diệp Tĩnh An nâng người lên, làm bộ dáng lịch sự từ chối: “Gần đây tôi đang kiêng rượu.”

Bàn tay đang nắm chặt ly rượu của Từ Hàng chảy mồ hôi, không dám vươn ra, cũng không dám thu vào.

“Bảo Bối không nói với cậu sao? Chúng tôi đang muốn sinh con, cho nên phải kiêng rượu.” Diệp Tĩnh An ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Từ Hàng nói: “Cậu là đàn ông chắc cũng hiểu, cảm giác phải kiêng rượu thật khổ sở.”

Sau khi nói xong anh lại nói tiếp: “Azzzz, không đúng, cậu mới bấy lớn, chắc cha mẹ cũng không cho cậu hút thuốc uống rượu phải không?” Nói xong, anh cao ngạo nhìn thẳng vào Từ Hàng, trong lời nói mang theo ý tứ châm chọc Từ Hàng chỉ là một thằng nhóc mới lớn.

Từ Hàng quả nhiên là vẫn còn rất trẻ, bị Diệp Tĩnh An nói như vậy, mặt mũi xám ngắt quay lưng bước đi.

Điền Bảo Bối dùng sức kéo ống tay áo của Diệp Tĩnh An, nhón chân lên nói: “Học trưởng, anh làm gì vậy?”

Diệp Tĩnh An nhẹ nhàng gỡ tay cô, nâng ánh mắt kỳ quái hỏi cô: “Sao vậy? Mới nói vài câu cô đã đau lòng sao?”

Điền Bảo Bối thẹn quá hóa giận: “Tôi đau lòng cái gì? Dù sao đó cũng là bạn học của tôi.”

Diệp Tĩnh An không vui nhìn cô: “Tôi có nói cái gì đâu? Được rồi, cô ồn ào quá.”

Điền Bảo Bối bị anh nói đến nghẹn lời, hốc mắt đỏ lên, không giải thích được nên cảm thấy uất ức, bởi vì ánh mắt không kiên nhẫn của anh làm cho cô cảm thấy bị tổn thương, cô hung hăng trợn mắt nhìn Diệp Tĩnh An một cái, thở phào đi ra.

Diệp Tĩnh An đứng yên tại chỗ, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi, anh và Điền Bảo Bối cãi vã nhiều năm như vậy, vừa rồi anh tức giận cũng có chút trẻ con, thế nhưng lại làm cho Điền Bảo Bối tức giận bỏ đi, vì sao cô lại tức giận? Vì Từ Hàng sao?

Ý nghĩ này làm trong lòng Diệp Tĩnh An phẫn nộ, hung hăng nhìn sang phía Từ Hàng đang đứng, sống lưng Từ Hàng bất chợt run lên, sau đó nghi ngờ nhìn xung quanh một chút.

Diệp Tĩnh An thu lại ánh mắt, đem cái ly đặt mạnh xuống bàn, chấn động làm đồ uống bắn ra tung tóe.

Sau đó anh không nói chuyện nhiều với Điền Bảo Bối nữa, mà Điền Bảo Bối cũng không thèm để ý đến anh, cùng với bạn học cũ nói nói cười cười, nhưng Diệp Tĩnh An hiểu rõ, bọn họ nói chuyện cũng liên quan tới anh, hôn nhân của hai người và kế hoạch mang thai. . .

Nhờ cái miệng của Từ Hàng, mọi người ai cũng muốn biết kế hoạch sinh con của bọn họ, đối với một người hai mươi tuổi mà nói, bạn bè cùng lứa kết hôn đã là một cái tin động trời, huống chi còn muốn sinh con, thế là Điền Bảo Bối giống như trở thành động vật quý hiếm, bị mọi người vây quanh hỏi tới hỏi lui.

Điền Bảo Bối cảm thấy mình sắp bị phiền chết rồi, tâm tình càng ngày càng tệ, cô cũng không biết hôm nay mình bị làm sao, hay trở nên nóng nảy lại dễ nổi giận, hơn nữa sức khỏe hình như cũng không được tốt, ngồi xã giao một chút đã cảm thấy đau lưng, chỉ muốn lập tức trở về nhà cuộn mình trong chăn, thoải mái đánh một giấc.

Điền Bảo Bối nghĩ chắc là gần đây mình tỉnh dưỡng quá tốt, cho nên cảm thấy lười biếng, cả ngày chỉ muốn ở nhà, đến cả Yoga cũng lười đi tập.

6. Chương 6

Gần tám rưỡi, họp lớp cuối cùng cũng xong.

Điền Bảo Bối kiên trì gượng ép nở nụ cười trên mặt, chào tạm biệt với mọi người, sau đó lên xe về nhà.

Sau khi lên xe, Điền Bảo Bối thở dài xoa xoa bụng, giống như cực kỳ mệt mỏi, nhắm mắt nói với Diệp Tĩnh An: “Học trưởng, tôi đói bụng rồi, chúng ta đi mua hoành thánh về ăn đi.

Buổi tối cô cũng chưa ăn gì, cảm thấy thức ăn thật nhiều dầu mỡ, bây giờ lại thèm ăn hoành thánh, chỉ nghĩ thôi cũng muốn chảy nước miếng, ai da, càng nghĩ càng thèm.

Diệp Tĩnh An vòng vô lăng, cười lạnh nói: “Không phải vừa mới ăn uống rất vui vẻ sao?”

Điền Bảo Bối cau mày lầu bầu: “Tôi có ăn cái gì đâu?”

Diệp Tĩnh An hừ một tiếng: “Đúng vậy, không có ăn cái gì, bạn cùng người khác nói chuyện.”

Điền Bảo Bối nhăn mũi, quay đầu nhìn anh: “Anh làm sao vậy? Nói chuyện thật kỳ lạ.”

Diệp Tĩnh An tức giận nói: “Tôi nói chuyện kỳ lạ, vậy còn cô hồng hạnh xuất tường thì sao? Muốn ăn hoành thánh mới nghĩ tới tôi, lúc nãy cô ở đâu? Sao không tìm Từ Hàng mua cho cô?”

Điền Bảo Bối ngẩn người, sau đó kinh ngạc nói: “Anh nói gì vậy? Tôi chỉ muốn ăn hoành thánh, anh lôi Từ Hàng vào đây làm gì? Tôi nói này học trưởng, sao anh cứ gây khó dễ với Từ Hàng vậy? Không phải là anh đang ghen đó chứ?”

Điền Bảo Bối càng nói càng kích động, vừa rồi cô chỉ nói lấy nhưng hoàn toàn chạm đến ngòi nổ của Diệp Tĩnh An.

Cơn tức giận nháy mắt dâng lên, đột nhiên anh giẫm mạnh chân ga, tiếng phanh xe chói tai vang lên khiến Điền Bảo Bối bật người về phía trước.

Nếu không thắt đai an toàn chắc cô cũng lao vào kính chắn gió trước mặt rồi, Điền Bảo Bối mở to mắt, khiếp sợ thở hổn hển một hồi lâu, tức giận nhìn sang Diệp Tĩnh An quát: “Anh làm gì vậy?”

Không biết có phải vì nguyên nhân bất chợt này hay không, cô đột nhiên cảm thấy buồn nôn, hình như là say xe, thế là cô liếc nhìn Diệp Tĩnh An một cái, sau đó che miệng quay đầu.

Diệp Tĩnh An buông tay lái, trợn mắt nhìn về phía Điền Bảo Bối: “Tôi mà ghen à? Điền Bảo Bối, cô cũng quá coi trọng bản thân đi, sao tôi phải ghen, chẳng qua vì cô là người mang thai con của tôi, nếu không phải vì đứa bé, cô có cùng chó hay mèo ở chung một chỗ tôi cũng không quan tâm.”

Anh nói một cách tàn nhẫn, sau đó hừ lạnh một tiếng, nở nụ cười, quay đầu đi: “Buồn cười, tôi mà ghen sao? Thật buồn cười.”

Điền Bảo Bối sững sờ, ngây ngốc che miệng, cô ôm ngực hít thở vài cái một cách khó khăn, sau đó quay đầu đi chỗ khác, con người to tròn ngập tràn nước mắt.

Diệp Tĩnh An cũng phát giác vừa rồi mình nói hơi quá đáng, sắc mặt anh cứng đờ, nhưng vẫn như cũ không nói gì, chỉ cứng ngắc xoay đầu.

Điền Bảo Bối đưa tay ôm ngực, cảm giác buồn nôn càng lúc càng mãnh liệt.

Hai người im lặng một hồi, Diệp Tĩnh An dùng sức giẫm chân ga, chuẩn bị khởi động xe, nhưng vừa mới nổ máy, Điền Bảo Bối đột nhiên tháo dây an toàn, mở cửa lao xuống xe.

Diệp Tĩnh An sững sờ, vội vàng tắt máy, nhào nửa người ra khỏi xe: “Điền Bảo Bối, cô quay trở về cho tôi!”

Ban đêm ở đây yên tĩnh, tiếng Diệp Tĩnh An gầm lên vang vọng khắp ngã tư đường.

Điền Bảo Bối che miệng chạy ra xa, cho đến khi thật sự chạy hết nổi nữa mới dừng lại, tay chống đầu gối, hơi thở gấp gáp.

Điền Bảo Bối quay đầu lại nhìn thoáng qua, Diệp Tĩnh An cũng không có đuổi theo, cô dậm chân tại chỗ, sau đó ngồi sụp xuống, cũng không úp mặt vào cánh tay nữa mà gơ hai tay nâng mặt, bắt đầu khóc to.

Cãi nhau với Diệp Tĩnh An đã nhiều năm như vậy, chưa bao giờ cô cảm thấy uất ức như ngày hôm nay, cô giống như một đứa trẻ ngồi khóc ven đường, nhưng không biết vì sao mình lại khóc, Diệp Tĩnh An luôn nói

mấy câu làm tổn thương người khác, nhưng gần đây anh đã thay đổi rất nhiều, hôm nay lại đột nhiên nói như vậy với cô, thật sự làm cô cảm thấy rất đau lòng.

Hơn nữa hôm nay cô rất mệt, lại còn. muốn ăn hoành thánh nữa.

Nước miếng cùng nước mắt của Điền Bảo Bối thi nhau tuôn, cô móc điện thoại gọi cho quản gia nhà họ Điền kêu lái xe tới đón mình, mười mấy phút sau, xe của Điền gia đã tới, cô nói tài xế chạy đến chỗ bán hoành thánh, còn để cho tài xế trả tiền, sau đó liền mang hoành thánh trở về ngôi nhà thủy tinh.

Về đến nhà mà Điền Bảo Bối vẫn còn chưa khô nước mắt.

Cô mang hoành thánh vào phòng bếp, sau đó đem hoành thánh đổ vào tô.

Diệp Tĩnh An nghe thấy động tĩnh liền chạy xuống núp ở một góc lén lút nhìn, anh trông thấy một mình Điền Bảo Bối ngồi ăn hoành thánh thật đáng thương, cô ăn từng miếng từng miếng, vừa ăn vừa lau nước mắt, nước mũi, làm cho người khác cảm thấy đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu.

Trong lòng Diệp Tĩnh An mềm nhũn, bước từng bước xuống cầu thang, nhưng rất nhanh liền thu chân trở lại. Không được! Anh không thể nhận thua, Điền Bảo Bối suy nghĩ nhiều quá, lại có thể cho là anh ghen? Nói giỡn, bây giờ anh mà đi xuống lầu chẳng phải càng làm cho cô nghĩ rằng mình để ý đến cô hay sao?

Diệp Tĩnh An lại quay về chỗ cũ, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra, đây chính là Điền Bảo Bối, người lúc nào cũng cãi nhau với anh, nhiều năm như vậy, có câu nói độc ác nào mà anh chưa từng nói qua, Điền Bảo Bối cũng không có chuyện gì, chắc chắn lần này cũng sẽ như vậy, nếu như bây giờ anh đi xuống ngược lại sẽ làm hư cô.

Sau khi đã quyết, Diệp Tĩnh An nặng nề gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng anh vừa mới bước một bước, đột nhiên nghe tiếng Điền Bảo Bối mắc nghẹn ho khan.

Diệp Tĩnh An chau mày, đứng yên tại chỗ.

Điền Bảo Bối chưa phát hiện ra anh, vẫn cúi đầu tiếp tục ăn, tuy trong lòng ủy khuất nhưng lại cảm thấy hoành thánh này ăn thật sự rất ngon.

Diệp Tĩnh An đứng trên lầu, không nhịn được cười cười, thầm mắng cô là đồ tham ăn.

Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối quen biết hai mươi năm, chiến tranh vô số lần, nhưng chưa có lần nào chiến tranh lâu như vậy.

Lần này phạm vi chiến tranh tương đối rộng, bao gồm không cãi nhau, cũng không nói chuyện với nhau. Lúc trước bất kể bọn họ có chiến tranh kịch liệt như thế nào, rất nhanh sẽ có vài lần cãi vã xuất hiện, làm cho bọn họ quên mất lý do chiến tranh ban đầu.

Nhưng lần này không giống như vậy, cả tuần bọn họ không nói chuyện, chủ yếu là Điền Bảo Bối không quan tâm đến Diệp Tĩnh An nữa, Diệp Tĩnh An cảm thấy tức giận, liền mua vé máy bay đi du lịch nước ngoài, kết quả đi được mấy ngày đã cảm thấy chán, lại quay trở về, phát hiện Điền Bảo Bối vẫn không thèm để ý tới anh.

Tính đi tính lại, bọn họ không nói chuyện với nhau đã nửa tháng rồi.

Diệp Tĩnh An suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy nguyên nhân chiến tranh lần này thật sự không nghiêm trọng như vậy, tại sao Điền Bảo Bối lại tức giận đến mức này, không thèm để ý đến anh?

Ngày qua ngày, cơn tức giận của Diệp Tĩnh An dần dần biến thành lo lắng, anh không ngừng suy nghĩ Điền Bảo Bối rốt cuộc là bị làm sao, trong lúc suy nghĩ, Diệp Tĩnh An cũng nhiều lần tìm cách lấy lòng Điền Bảo Bối, nhưng cô chỉ phản ứng lạnh nhạt, Diệp Tĩnh An bướng bỉnh, cũng không nể mặt nói chuyện với cô nữa.

Giống như bây giờ, Diệp Tĩnh An im lặng ngồi ở một bên ghế sofa, điều chỉnh hô hấp của mình, Điền Bảo Bối thì ngồi ở một bên còn lại đang ăn hoành thánh.

Sau khi ăn xong, cô đem nước hoành thánh húp sạch sành sanh, Diệp Tĩnh An ngồi một bên nhìn cô nghĩ thầm, gần đây sức ăn của cô quả thực rất lớn, nhất là hoành thánh, cách vài ngày sẽ mua về ăn, làm cho

khắp nơi trong căn phòng tràn ngập hương vị của hoành thánh, hiện tại Diệp Tĩnh An nghe thấy mùi cũng muốn phun, nhưng không đợi tới lượt anh, Điền Bảo Bối đã có cảm giác buồn nôn trước.

Điền Bảo Bối ôm ngực, trợn to hai mắt, vẻ mặt như muốn ói, cô lấy tay che miệng, buông chén xuống, chạy vào toilet, kế tiếp Diệp Tĩnh An chỉ nghe tiếng cô nôn mửa.

Diệp Tĩnh An dài cổ ngóng, càng ngóng càng dài, thiếu chút nữa thì bò lên sofa mà nhìn, đến khi trong toilet có tiếng xả nước, anh mới nhanh chóng ngồi trở lại, sửa sang quần áo, dáng vẻ bình tĩnh.

Sắc mặt Điền Bảo Bối trắng bệch, ngồi trở về chỗ cũ, vỗ vỗ nhẹ lên ngực, hô hấp có chút hỗn loạn.

Diệp Tĩnh An nhìn cô vài lần, đấu tranh tư tưởng một hồi, không nhịn được lên tiếng: “Cô gần đây làm sao vậy? Cứ ăn xong rồi ới, thật lãng phí thức ăn.”

Không những thế lại còn hay nóng nảy tức giận, Diệp Tĩnh An cảm thấy gần đây Điền Bảo Bối thay đổi thật nhiều.

Điền Bảo Bối trừng mắt nhìn anh, không muốn trả lời, nhưng im lặng một hồi, sắc mặt cô khê biến, ngồi thẳng người, sau đó kinh ngạc nhìn Diệp Tĩnh An.

Diệp Tĩnh An bị cô nhìn có chút run rẩy, nhích về phía sau, chớp mắt vài cái: “Tôi không có ý gì, tôi chỉ quan tâm cô thôi, tôi không muốn cãi nhau với cô.”

Lời còn chưa nói xong, cô liền bỏ nhào tới trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt gần kề, Diệp Tĩnh An theo phản xạ ôm đầu: “Không được đánh vào mặt.”

Điền Bảo Bối chép chép miệng vài cái, kéo tay Diệp Tĩnh An xuống: “Aizzz, tôi không có đánh anh.”

Diệp Tĩnh An vẻ mặt hoài nghi nhìn cô: “Vậy cô định làm gì?”

Vẻ mặt Điền Bảo Bối đang lạnh nhạt dần dần trở nên hưng phấn: “Học trưởng, gần đây tôi hay có cảm giác buồn nôn có phải không?”

Diệp Tĩnh An gật gật đầu.

Điền Bảo Bối cắn cắn ngón tay, ánh mắt tỏa sáng: “Ăn cũng rất nhiều phải không?” Diệp Tĩnh An nhìn thấy cô hưng phấn tươi cười mà trong lòng xao động, lúc này mới phát hiện mình có chút nhớ nhung nụ cười của cô.

Điền Bảo Bối giơ tay nhìn trần nhà, lẩm bẩm đếm, sau đó lại kích động lao tới: “Học trưởng, tháng này nguyệt sự của tôi cũng chưa tới, ăn vào lại ới, anh nghĩ có phải tôi”

Lời nói của cô làm Diệp Tĩnh An thay đổi sắc mặt, lập tức ngồi thẳng dậy: “Ý cô nói là cô có thai?”

Điền Bảo Bối cắn môi, cười híp mắt gật đầu: “Ừ.”

Diệp Tĩnh An nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt mờ mịt: “Vậy.”

Điền Bảo Bối nhìn anh chằm chằm một hồi, thấy anh không có phản ứng, liền chụp tay anh, gấp gáp nói: “Nhanh lên, đi mua que thử thai.”

Diệp Tĩnh An bưng tỉnh, lập tức mặc quần áo đi ra cửa.

Loại chuyện mua que thử thai này cũng không thể sai trợ lý hay bảo vệ đi làm, cho nên nửa đêm vắng vẻ, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tinh Sắc lén lén lút lút xuất hiện ở tiệm thuốc, sau đó cầm lấy một que thử thai đặt trước quầy thuốc, vội vã tính tiền.

Trên đường về nhà, Diệp Tĩnh An cảm thấy mình bị tụt xuống một bậc rồi, sống hai mươi tám năm, thật không nghĩ tới một ngày chính mình phải lén lén lút lút đi mua que thử thai.

Anh xách túi chạy về nhà, sau đó ném que thử thai cho Điền Bảo Bối.

Điền Bảo Bối cầm que thử thai chạy vào trong toilet, sau đó không nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Diệp Tĩnh An cũng đi tới, đứng bên ngoài hỏi vọng vào: “Sao rồi?”

Điền Bảo Bối nói: “Chờ một chút.”

Qua mấy phút sau, Diệp Tĩnh An lại hỏi: “Sao rồi?”

Điền Bảo Bối lại nói: “Chờ một chút.”

Lại qua thêm mấy phút, Diệp Tĩnh An không nhịn được hỏi: “Vẫn chưa có à?”

Điền Bảo Bối thét chói tai: “Tôi không tiểu được.”

Diệp Tĩnh An ngậm miệng, đợi thêm mấy phút nữa, bỗng nghe thấy có tiếng nước chảy rõ ràng trong toilet.

Anh hắng giọng một cái, không nói gì, yên lặng chờ, trong lòng thầm nghĩ lần này chắc cũng không có, thử qua mấy lần không thành công, lần này chắc cũng thế thôi.

Một lúc sau, cửa toilet đột nhiên mở ra, Điền Bảo Bối trợn to hai mắt nhìn Diệp Tĩnh An, ngực phập phồng nhưng không nói lời nào.

Diệp Tĩnh An đứng thẳng người, cúi đầu nhìn cô: “Sao rồi?” Điền Bảo Bối nắm que thử thai thật chặt, gương mặt ửng hồng.

Da đầu Diệp Tĩnh An run lên, xong rồi, phản ứng lần này có vẻ không ổn.

Điền Bảo Bối nhón chân, mím môi kìm nén đến mức khuôn mặt trở nên đỏ rực, cuối cùng cũng không kìm được, thét chói tai: “Học trưởng, tôi có thai rồi.”

Lần chiến tranh kéo dài này giữa Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối cứ như vậy kết thúc. Bảng chu kỳ và chế độ ăn uống đảm bảo cuộc sống khỏe mạnh cứ như thế đều bị dẹp sang một bên, đổi thành một bảng kế hoạch đảm bảo sức khỏe thời kỳ mang thai.

Vất vả lắm mới có thai nên Điền Bảo Bối rất coi trọng việc này, đối với lời dặn dò của bác sĩ tuyệt đối nghe theo, mỗi ngày đúng bữa sẽ ăn cơm, uống thuốc bổ, vận động đúng mực, đi tản bộ, tránh xa tất cả những vật dụng có chất phóng xạ, còn mua một đồng sách viết về thời kỳ mang thai, thật ra những thứ này Diệp Tĩnh An có thể nhịn được tất cả, chỉ có một điều. không thể làm chuyện vợ chồng, cái này anh hoàn toàn không chịu nổi.

Dựa vào cái gì mà không cho anh làm chuyện đó? Không làm chuyện đó thì bây giờ làm sao có em bé? Cái này người ta hay gọi là có mới nới cũ nha.

Nhưng mọi kháng nghị của Diệp Tĩnh An đều bị Điền Bảo Bối bác bỏ, mỗi lần anh cố ý bày tỏ là mình muốn làm chuyện đó thì Điền Bảo Bối liền kéo anh đi lên lầu ba, chỉ vào cái bảng kế hoạch treo trên vách tường, sau đó đọc to điều thứ ba : Thời gian mang thai ba tháng không được có hành vi quan hệ tình dục kịch liệt.

Mỗi lần Diệp Tĩnh An đưa ra nghi vấn, quan hệ tình dục kịch liệt? Vậy không kịch liệt thì có thể phải không? Kết quả là Điền Bảo Bối vẫn nói không được. . .Tôi thêm vào, cô tưởng không phải cô thì tôi không thể làm được chuyện ấy sao?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Diệp Tĩnh An cũng không thể tùy tiện đi tìm người phụ nữ khác để giải quyết chuyện đó, thế là anh chỉ có thể chịu đựng.

Kỳ thực thì trước đây lúc chưa có kế hoạch mang thai, anh đối với mấy cái chuyện như vậy cũng không nhiệt tình cho lắm, chỉ là ngon ngọt đã nếm quen, đột nhiên không được ăn nữa làm anh cảm thấy thật không dễ chịu chút nào.

Nhưng Diệp Tĩnh An cũng hiểu được, thời điểm phụ nữ có thai là thời điểm quý giá nhất, không thể đụng chạm vào, cho nên cách duy nhất để giải tỏa chính là ăn không ngồi rồi kiếm chuyện đi gây sự, nhiều lần lên cơn tức giận, sau đó lại trở về với thói quen lúc đầu.

Anh mua rượu chất đầy tủ, còn mua thêm rất nhiều xì gà yêu thích, cuối cùng anh phát hiện mình đã không còn thói quen sử dụng những thứ này nữa.

Diệp Tinh An thật sự nổi điên rồi, ngủ cũng không cho anh ngủ cùng coi như thôi đi, hiện tại đến cả rượu và xì gà cũng không còn cảm giác, vậy cuộc sống còn có cái gì thú vị? Thế là anh càng thêm uể oải, khi thì cáu kỉnh, khi thì chán nản, so với người bị bệnh thần kinh thì không khác nhau là bao.

Điền Bảo Bối cũng hoàn toàn không để ý đến anh, anh muốn tỉnh dưỡng như thế nào thì tỉnh dưỡng, điều trị như thế nào thì điều trị, tựa như hoàn toàn không cảm nhận được Diệp Tinh An đang kháng nghị.

Giống như hiện tại, cô đeo tai phone đi qua đi lại, vừa vuốt bụng vừa ngâm nga, sáng khoái hưởng thụ ánh mặt trời, sắp sửa vào đông sẽ khó có được ánh mặt trời đẹp như vậy, tường thủy tinh hoàn toàn trong suốt, ánh nắng chiếu vào bên trong khiến cả căn phòng trở nên sáng ngời.

Mà ở trong cái ngôi nhà sáng rực ánh nắng này, lại có một cái góc vô cùng “tối”.

Diệp Tinh An ngồi co ro trong góc phòng, trên đầu là một mảng mây đen, lúc này trông Diệp Tinh An vô cùng cô đơn, anh lấy ngón tay vẽ vòng tròn, nguyên rủa Điền Bảo Bối đã thật lâu không quan tâm tới mình, thế là trong lòng như nuốt phải thuốc súng, nháy mắt liền bộc phát, anh đột nhiên đứng dậy đi tới trước mặt Điền Bảo Bối, bắt đầu mắng to: “Này, cô cảm thấy thật sự nhàn rồi sao?”

“Mang thai thì rất giỏi sao?”

“Không có tôi, cô có thai được sao?”

“Đứa bé này cũng có phần của tôi, một mình cô sao có thể làm được?”

“Hơn nữa, làm sao cô biết nó nghĩ như thế nào? Chẳng may bây giờ nó đang muốn nhìn thấy cha nó thì sao?”

Anh ra sức mắng một phen, quyết định dừng lại nghỉ một chút, thở phà phò.

Mà hiện tại, chỉ thấy Điền Bảo Bối chậm rãi gỡ tai nghe xuống, nhìn Diệp Tinh An chớp mắt vài cái, ngây thơ hỏi: “Học trưởng, vừa rồi anh nói chuyện với tôi sao? Vừa rồi tôi mở âm lượng hơi lớn. ”

Diệp Tinh An không trả lời.

Điền Bảo Bối lại nháy mắt vài cái: “Không muốn trả lời sao? Vậy tôi tiếp tục đây.”

Diệp Tinh An nhắm mắt điều chỉnh hô hấp một chút, mở mắt ra lại nhìn thấy Điền Bảo Bối bắt đầu ngâm nga, thoát nhìn vô cùng nhàn hạ.

Diệp Tinh An lập tức trở nên điên cuồng, nhấc chân bước về phía Điền Bảo Bối hét lên: “Điền, Bảo, Bối, tôi. . . . Con mẹ nó!”

Anh đột nhiên chửi tục, Điền Bảo Bối bỗng nhiên tháo tai nghe xuống, hỏi: “Anh nói gì?”

Động tác này của cô làm cơn giận của Diệp Tinh An tắc nghẹn, bình tĩnh nói: “Muốn đi thì đi chậm một chút, coi chừng đụng hỏng cục cưng.”

Điền Bảo Bối liếc xéo anh một cái, nén cười quay đầu đi chỗ khác.

Mà Diệp Tinh An bên này lại im lặng chửi thầm mấy câu, sau đó nhìn xuống bóng lưng của Điền Bảo Bối, gờ chân đá đá, Điền Bảo Bối bất ngờ xoay lưng lại, Diệp Tinh An lập tức đứng thẳng người, nhìn xung quanh, miệng huyết sáo.

Khóe miệng Điền Bảo Bối run lên, cười cười liếc anh một cái, sau đó lại xoay người đi chỗ khác, Diệp Tinh An đứng tại chỗ dậm chân xuống nền nhà, sau đó hung hăng rời khỏi phòng khách.

Mới vừa bước được một bước, Diệp Tinh An lại dừng lại, chờ chút, anh tại sao lại phải sợ Điền Bảo Bối như vậy? Cô mang thai thì giỏi lắm sao? Ai nói mang thai thì không thể cãi nhau, anh càng muốn mắng cái người phụ nữ này, để cho con trai của anh cũng nghe, cho nó biết được mẹ của nó quá đáng như thế nào.

Diệp Tinh An nặng nề gật đầu, nắm chặt tay tự nhủ mình phải cố gắng, sau đó lại quay trở về phòng khách, vỗ vỗ bả vai của Điền Bảo Bối, lúc cô tháo tai nghe xuống, anh chuẩn bị mắng lên.

Vậy mà lời còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị Điền Bảo Bối nói trước, cô tháo tai nghe xuống, cười hehe nói: “Được rồi, còn không phải bởi vì không cho anh cái đó sao?”

Diệp Tinh An ghen hờn.

“Được rồi, hôm nay chỉ được làm một nửa thôi đấy.”

Diệp Tinh An hoàn toàn ngây ngốc, đây là tình huống gì vậy?

“Lo lắng cái gì? Đi đến chỗ cũ.”

Điền Bảo Bối nhìn anh một cái, đem tai nghe và điện thoại di động ném sang một bên.

Cô có ý gì? Làm một nửa và làm chuyện đó là giống nhau sao? Sẽ không phải là bảo anh đi giặt ga giường chứ? Diệp Tinh An nghi hoặc theo sát sau lưng Điền Bảo Bối, thấy cô đi tới phòng sinh em bé, lúc này vẻ mặt anh mới sáng lên.Xem ra lần này có hy vọng!

Diệp Tinh An vác bộ mặt dâm dăng theo sát Điền Bảo Bối đi vào trong phòng, sau đó nghe thấy cô bảo mình đi tắm, Diệp Tinh An lúc này mới hoàn toàn xác nhận là mình có suy nghĩ bĩ ối.

Chẳng qua là nếu làm thật, anh lại có chút do dự, anh đứng yên bất động, chỉ hỏi: “Không phải là trước ba tháng không thể làm sao?”

Điền Bảo Bối gật đầu: “Đúng vậy, cho nên mới nói là chỉ được làm một nửa thôi.”

Diệp Tinh An chau mày: “Cái gì gọi là làm một nửa?”

Điền Bảo Bối cũng lười phải giải thích, phất tay với anh nói: “Tắm xong rồi biết.”

Diệp Tinh An chưa bao giờ bị người khác đối xử qua loa như vậy, nhưng vì cái gọi là một nửa này, anh nhin.

Mười phút sau, Diệp Tinh An từ phòng tắm bước ra.

Điền Bảo Bối đang nằm lỳ ở trên giường đọc sách, nghe thấy có tiếng động liền xoay người, nhìn về phía anh nói: “Tắm xong rồi à? Vậy bắt đầu đi.”

Cô lật người xuống giường, nhìn Diệp Tinh An, sau đó vồ vồ lên giường: “Tới đây.” Nói xong cũng không ngồi nữa, cô chấp tay đứng bên cạnh giường.

Diệp Tinh An liếc nhìn cái giường rồi lại nhìn cô một cái, hỏi: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Điền Bảo Bối bĩu môi: “Sợ tôi hại anh à? Nếu sợ thì thôi vậy.” Nói xong cũng chuẩn bị rời đi.

Diệp Tinh An dùng một cái, yên ổn ngồi trên giường, hắng giọng một cái, mắt mặt nói: “Đừng nói nhảm, bắt đầu đi.”

Điền Bảo Bối nhìn anh, lại chấp tay sau lưng, nhón chân đi tới: “Cởi quần ra.”

Diệp Tinh An “a” một tiếng, chau mày nhìn cô: “Cô.”

Điền Bảo Bối trợn mắt nhìn anh một cái: “Sao?”

Diệp Tinh An nhanh chóng đứng lên, cởi quần ra.

Điền Bảo Bối cười cười, chợt có cảm giác cách đối xử của cô và Cửu thúc cũng không khác nhau là bao, thật ra thì khi quyết định làm cái chuyện này, Điền Bảo Bối cũng hạ quyết tâm rất lớn, cô biết gần đây Diệp Tinh An kìm nén rất khổ sở, ngoài mặt thì cứ làm bộ như không có gì nhưng thật ra cô luôn lên quan sát anh.

Thấy anh chuẩn bị uống rượu, hút thuốc trở lại, cô thật sự là hơi lo lắng, may mắn là anh không có tiếp tục những thói xấu này, nhưng hiện tại không tiếp tục không có nghĩa là sau này cũng sẽ như vậy, đọc rất nhiều sách có liên quan đến vấn đề sức khỏe, cô mới biết tác hại của rượu và thuốc lá đối với cơ thể con người, cô không muốn Diệp Tinh An dính vào những thứ này nữa.

Thế là Điền Bảo Bối nghĩ ra cái biện pháp này giúp anh giải tỏa, mặc dù cũng cảm thấy tự ái của phụ nữ bị thiệt thòi, nhưng cân nhắc một chút, cô cảm thấy trước hết đem tự ái dẹp qua một bên đi, hiện tại quan hệ của mình và Diệp Tinh An mới tốt lên được một chút, phải biết rằng, có rất nhiều người đàn ông trong lúc vợ mình mang thai, ở ngoài liên. . . . cho nên Điền Bảo Bối quyết định ngăn chặn chuyện này xảy ra.

Điền Bảo Bối nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó mở mắt ra, ánh mắt sắc bén khiến Diệp Tĩnh An nghĩ rằng cô sẽ rút dao kề sát thẳng bả của anh, nhưng cô lại không có làm như vậy, ngược lại cô chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng tách hai chân của anh, cuối cùng tới gần phía trước, một tay đặt lên trên đùi anh, một tay nắm lấy thẳng bả đang mềm nhũn của anh.

Da gà của Diệp Tĩnh An trong nháy mắt đều dựng đứng, cô đang định làm gì đây?

Khi ánh mắt anh vẫn còn đang kinh ngạc, Điền Bảo Bối nhẹ nhàng ngậm nó vào, Diệp Tĩnh An có chút khiếp sợ, đôi môi nóng rực của cô bao phủ quanh kiên đỉnh của anh, mút vào có chút vụng về, phát ra âm thanh mê người.

Diệp Tĩnh An nhìn xuống, vẫn còn chưa hết kinh ngạc lại tận mắt chứng kiến, kiên đỉnh cứng rắn trở nên lớn dần, khiến cho cô mút nó có một chút khó khăn, Điền Bảo Bối có chút khổ sở, hơi nhíu lông mày, cố gắng không để cho nó phun ra trong miệng mình, khuôn mặt vốn mềm mại bởi vì mút nó nên có chút hóp vào.

Diệp Tĩnh An hít một hơi thật sâu cũng chưa có bắn ra, bàn tay anh vô thức nắm chặt ga giường, gân xanh trên cánh tay cũng nổi lên.

Điền Bảo Bối đem kiên đỉnh nóng rực, to lớn của Diệp Tĩnh An nhả ra, để cho khuôn mặt đau nhức nghỉ ngơi một chút, cô đưa cái lưỡi hồng hồng liếm lên đỉnh đầu của nó, khi đầu lưỡi phần hồng của cô khẽ lướt qua, cả người Diệp Tĩnh An run lên, bởi vì quá kích động nên bắn ra một ít.

Điền Bảo Bối ngưng lại, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh, Diệp Tĩnh An nhìn gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, cái miệng nhỏ còn hơi sưng đỏ, không biết tại sao lại cảm thấy bụng dưới trướng đau, anh lập tức đẩy cô ra, sau đó mạnh mẽ bắn ra ngoài.

7. Chương 7

Diệp Tĩnh An có cảm giác thể giới của mình trở nên đen tối.

Anh lúc nào cũng cường tráng, cao lớn dũng mãnh nhưng từ sau khi kết hôn với Điền Bảo Bối lại trở nên thất bại, bình thường bị đánh còn chưa nói, gần đây còn bị nghi ngờ là không thể sinh con, hiện tại thật vất vả mới có thể rửa sạch oan ức lại bị thua Điền Bảo Bối “nhanh mồm nhanh miệng” ở dưới.

Làm ơn đi, lần này anh lại có thể chưa đầy một phút đã bắn ra, thể là oán niệm trên người Diệp Tĩnh An phát ra càng ngày càng mạnh, sau đó Điền Bảo Bối lại thử “an ủi” cho anh thêm mấy lần, kết quả là anh cố gắng duy trì cao lắm cũng chỉ được vài phút, cũng không biết tại sao, nhìn thấy Điền Bảo Bối làm vậy anh liền cảm thấy chịu không nổi.

Diệp Tĩnh An bắt đầu lâm vào khủng hoảng.

Vốn dĩ lúc đầu nói sinh con xong sẽ ly hôn, hiện tại năng lực của anh lại có vấn đề, điều này nghĩa là cô sẽ càng mau chóng muốn ly hôn với anh sao?

Thế là tính tình nóng nảy của Diệp Tĩnh An lại nổi lên, anh bắt đầu suy nghĩ kế hoạch, mà kế hoạch của anh vốn chẳng phải gọi là kế hoạch, anh nghĩ cái gì thì làm cái đó, tâm trạng thay đổi nhanh chóng, so với phụ nữ có thai cũng không khác nhau là bao.

Giống như hôm nay, không biết anh tính toán chuyện gì, lại ra một số điều khoản, lưu loát viết ra mười mấy điều, toàn bộ đều liên quan đến cuộc sống riêng tư của Điền Bảo Bối, Điền Bảo Bối nhìn qua một lần, sau đó đem mấy điều khoản này hỏi anh: “Cái này không phải là anh muốn hạn chế tự do của tôi sao?”

Diệp Tĩnh An nghiêng người ngồi trên ghế, lắc lắc cái chân tỏ vẻ không quan tâm: “Hạn chế tự do? Tôi sẽ không nhàm chán như vậy.”

Điền Bảo Bối chớp mắt mấy cái: “Đây không phải hạn chế thì là gì?”

Diệp Tĩnh An ngồi thẳng người, nghiêm trang gõ lên bàn một cái: “Tôi là vì đứa bé, cô là mẹ, phải vì con mình mà hy sinh bản thân một chút, nhất là tự do.” Anh giống như đang nói chính nghĩa và lợi ích chung: “Không phải chỉ là một mình cô, ăn uống mỗi ngày phải suy nghĩ cho đứa bé trong bụng nữa, tôi đây đặt ra những điều này cũng không phải là không có căn cứ, mỗi điều tôi đều đã thảo luận qua với bác sĩ, tất cả đều tốt cho đứa bé.”

Điền Bảo Bối bĩu môi nhìn tờ giấy: “Không cho liên lạc với Từ Hàng cũng là vì tốt cho đứa bé à?”

Ánh mắt Diệp Tĩnh An lóe lên, nghiêm túc nói: “Từ Hàng thích cô, cô cũng biết chứ? Mà bác sĩ nói em bé trong bụng rất nhạy cảm, cô tiếp xúc với Từ Hàng, lỡ em bé nhìn thấy cô bên ngoài. . . . tưởng Từ Hàng là cha nó thì sao?” Giải thích xong, Diệp Tĩnh An nghiêng về phía sau một chút: “Cô là người trong cuộc, lợi hay hại cô có quyền quyết định, muốn xóa tôi cũng không có cách nào khác.”

Điền Bảo Bối bất đắc dĩ cười cười, gõ tay vào khung kính: “Giấy anh cũng đã treo vào khung, tôi còn thay đổi cái gì.”

Diệp Tĩnh An nghẹn lời, tức giận nói: “Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cô mà thôi.”

Điền Bảo Bối đầu hàng: “Được rồi được rồi, dù sao tôi và anh ta cũng không cần thiết phải liên lạc.”

Diệp Tĩnh An gần đây nóng lạnh bất thường, Điền Bảo Bối lười phải cãi cọ với anh, cô nói: “Tôi làm theo là được.” Sau đó vỗ vỗ thắt lưng, gấp một cái, đi thẳng lên lầu.

Gần đây phản ứng lúc mang thai của cô trở nên tương đối nghiêm trọng, số lần nôn mửa càng ngày càng nhiều, lại hay buồn ngủ, cả ngày lẫn đêm đa số là ngủ, không còn tràn đầy sức sống giống như lúc trước, số lần cãi nhau với Diệp Tĩnh An cũng giảm dần.

Diệp Tĩnh An đợi một lúc, chờ Điền Bảo Bối lên lầu rồi mới nhanh chóng đứng lên.

Anh đem cái khung đi lên lầu ba, sau khi treo lên một cách chắc chắn mới thở phào nhẹ nhõm, hài lòng đứng tại chỗ suy nghĩ thêm những giao ước mới, gian kế sau khi thực hiện thành công thì cười mấy cái, sau đó anh bước đến thư phòng.

Diệp Tĩnh An lén lén lút lút đóng cửa lại, lấy một gói thuốc từ trong cái tủ lạnh mini mới mua, rồi lại lén lén lút lút đi tới phòng bếp dùng lò vi sóng làm nóng thuốc, sau đó ngồi xuống trước bàn ăn, cắt một góc, cắm ống hút vào bắt đầu uống, tiếng nuốt ừng ực chứng tỏ anh đã hoàn toàn thích ứng với mùi vị của thuốc bắc.

Không phải là vì anh cảm thấy mình không đủ năng lực nên mới uống thuốc, chẳng qua là cảm thấy lúc trước mua nhiều như vậy, bỏ đi thật lãng phí, Diệp Tĩnh An tự nói với mình như vậy, sau đó giống như một cậu bé ngoan đem thuốc uống sạch không còn một giọt.

Sau khi uống xong, anh thỏa mãn nắc một cái rồi đi vào toilet, đem gói thuốc ném vào thùng rác, sau đó liếc nhìn đồng hồ một cái, thay quần áo rồi tới công ty.

Đến công ty, anh ăn uống qua loa rồi bắt đầu làm việc, gần ba giờ chiều, thư ký cầm một ly cafe đi vào, Diệp Tĩnh An liếc mắt không vui nói: “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần, tôi không uống cafe.”

Thư ký nhú mày vô tội: “Diệp chủ tịch, không phải phu nhân của ngài đã mang thai rồi sao?”

Diệp Tĩnh An tức giận nhìn thư ký, một câu cũng không trả lời.

Thư ký biết mình lỡ miệng, lập tức run rẩy nói xin lỗi: “Diệp chủ tịch, tôi sẽ lập tức đi đổi nước cam.”

Diệp Tĩnh An không nhịn được, phất tay: “Được rồi được rồi, đi đi. . . . “ Anh dừng một chút, lại nói: “Hâm nóng cho tôi một gói thuốc, không cần ống hút, cứ bỏ vào tách cafe là được, làm nóng tám phần thôi.” Thư ký sững sốt, sau đó đáp một tiếng rồi đi ra.

Diệp Tĩnh An cúi đầu sắp xếp công việc, vuốt vuốt chân mày đau nhức, đoán không chừng qua mấy ngày chuyện của mình sẽ bị truyền đi xôn xao.

Sau khi uống hết gói thuốc bổ, đột nhiên anh cảm thấy cả người buồn bực, không còn tâm tình để làm việc, dặn dò thư ký vài câu liền vội vàng về nhà.

Về đến nhà, anh hỏi bảo vệ, xác nhận Điền Bảo Bối không có ra ngoài mới yên tâm đi lên lầu.

Đến lầu hai, nhìn thấy dì giúp việc đang làm bữa tối, anh nói thêm mấy món Điền Bảo Bối thích ăn, sau đó nghe dì giúp việc nói anh mới biết Điền Bảo Bối cả ngày đều ở trong phòng khách nằm ngủ, Diệp Tĩnh An bước đến xem, Tivi trong phòng khách đang mở, anh thấy Điền Bảo Bối nằm lim dim trên ghế sofa.

Diệp Tĩnh An tắt Tivi, kéo lại chăn cho cô rồi mới đi lên lầu.

Lúc anh xuống lầu đã là giờ cơm tối, trông thấy Điền Bảo Bối vẫn còn ngủ, Diệp Tĩnh An phát giác gần đây cô ngủ rất nhiều.

Tham ngủ chỉ là bắt đầu mà thôi, một thời gian sau Điền Bảo Bối không chỉ ngủ, mà đến nôn nghén cũng nghiêm trọng, hầu như ăn cái gì là ói ra cái đó, lần này ngược lại, Điền Bảo Bối hoàn toàn nghe theo những điều khoản mà Diệp Tĩnh An đặt ra, bởi vì hết ngủ lại ói, đến mức trời đất quay cuồng, cô căn bản là không còn chút khí lực nào cho cuộc sống riêng tư của mình, ngày ngày ở trong nhà, tỉnh dậy thì ăn, ăn xong lại ói, ói xong lại ngủ, giống như một vòng tuần hoàn vô tận.

Nhìn Điền Bảo Bối như vậy, Diệp Tĩnh An cũng không cách nào hỏi thêm gì nữa.

Mang thai đến tháng thứ ba, thai nhi cuối cùng cũng ổn định, nhưng Điền Bảo Bối lại nghén đón phản ứng nghiêm trọng nhất của thời kỳ mang thai.

Diệp Tĩnh An lúc đầu không phát hiện, chỉ là sau khi khám thai lần thứ nhất, biết được hiện tại thai nhi ổn định, có thể tiến hành sinh hoạt vợ chồng ở mức độ vừa phải! Điều này làm cho anh không thể không cộng thêm một dấu chấm than ở chỗ này.

Thế là sau khi khám thai, Diệp Tĩnh An bắt đầu lên kế hoạch ột lần sinh hoạt vợ chồng “Vừa phải”, để mình có thể rửa sạch oan khuất, mấy ngày đó Diệp Tĩnh An tinh thần phấn chấn, thái độ đối với Điền Bảo Bối cũng tốt hơn nhiều, thỉnh thoảng quan tâm hỏi han ân cần.

Giống như hôm nay, một buổi chiều mùa đông sáng sủa, hai người ngồi dựa vào sofa cùng xem Tivi, Điền Bảo Bối ăn trái cây, Diệp Tĩnh An cầm ipad, không nhìn màn hình, anh nhìn thẳng vào Điền Bảo Bối, sau đó tìm cơ hội nói: “Aizz, Điền Bảo Bối.”

Điền Bảo Bối đang nhai miếng táo, trong lòng không yên đập một tiếng, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Tivi.

Diệp Tĩnh An suy nghĩ một hồi rồi nói: “Gần đây tôi nghe bác sĩ nói giấc ngủ trưa rất cần thiết đối với phụ nữ mang thai, hơn nữa ánh sáng của nơi nằm ngủ cũng vô cùng quan trọng.”

Điền Bảo Bối đang xem Tivi, không thèm nhìn anh đã nói: “Học trưởng, sao gần đây anh biết nhiều bác sĩ vậy?”

Diệp Tĩnh An không nhận được gần một tiếng: “Đều là vì muốn tốt cho cô, ngoan ngoãn nghe lời đi.”

Điền Bảo Bối gật đầu qua loa: “Cứ nói cứ nói.”

Diệp Tĩnh An liếc mắt nói tiếp: “Tôi đã cho người tới đây xem một chút, xác định nơi lấy ánh sáng tốt nhất là căn phòng thứ hai bên tay trái của lầu ba.” Cũng chính là căn phòng cho hai người sinh em bé.

Anh không nhắc đến phòng khách này, cố gắng dụ dỗ Điền Bảo Bối đến căn phòng kia, nói không chừng có thể gợi lại cảm giác kích tình lúc đầu, tăng thêm một chút hormone.

Diệp Tĩnh An tính toán đầu vào đấy, mà Điền Bảo Bối cũng không để cho anh thất vọng, cô vẫn tin cái lời giải thích này của anh, xiên miếng táo bỏ vào miệng: “Thật à?”

Diệp Tĩnh An ân cần gật đầu: “Ừ, nếu không cô có thể thử ngủ một lần xem, đảm bảo lúc tỉnh dậy tinh thần sáng khoái.” Điền Bảo Bối gần đây ham ngủ, cho nên đối với vấn đề này cô rất nhạy cảm.

Diệp Tĩnh An thuận thế nói tiếp: “Bây giờ là buổi chiều, hay là thử một chút đi.”

Điền Bảo Bối cảm thấy cũng được, vừa đúng lúc đang mệt, thế là cô gật đầu, lập tức để khay trái cây xuống, sau đó quần cái chăn lông chằm chằm đi đến căn phòng kia.

Diệp Tinh An giơ tay làm một chữ V chiến thắng, sau đó đặt laptop xuống chạy theo cô.

Hai người đi thẳng một đường đến căn phòng, nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô, Diệp Tinh An bình tĩnh nói: “Tôi cũng mệt mỏi, ở trong này nghỉ ngơi một chút.” Nói xong liền nhanh hơn Điền Bảo Bối một bước nhảy lên giường, ở trong chăn cởi vớ, mặc kệ là mấy giờ, chỉ cần ngủ, không cởi quần áo thì cũng phải cởi vớ ra.

Điền Bảo Bối cũng không muốn nói nhiều, đi vòng qua bên kia nằm xuống, sau đó chỉnh một tư thế thoải mái.

Diệp Tinh An nằm ngửa, khoanh hai tay trước ngực, ngón tay vô thức gõ một cái, nâng mắt nhìn qua Điền Bảo Bối, anh nhanh chóng giả bộ ngủ trước cô, còn phát ra tiếng ngáy nhỏ, kế tiếp đột nhiên xoay người, khoác tay lên người cô.

Điền Bảo Bối nghiêng đầu nhìn anh một cái, kỳ quái, học trưởng sao hôm nay lại ngủ nhanh như vậy, cô cũng mới vừa cảm thấy buồn ngủ. . . . Chuẩn bị ngủ lại cảm thấy Diệp Tinh An xê dịch về phía này, hơi thở áp sát vào tai cô.

Điền Bảo Bối nuốt nuốt nước miếng, nhắm mắt ngủ.

Diệp Tinh An lại nhích về phía cô, lỗ mũi gần như dán lên tai Điền Bảo Bối.

Khi anh dùng miệng ngậm vành tai cô, lúc này cô mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng, thân thể trở nên căng thẳng, hô hấp của anh nóng bỏng, đôi môi mềm mại, hàm răng cứng rắn cắn vành tai nhỏ của cô.

Cảm giác quen thuộc lại tràn ngập, Điền Bảo Bối cảm nhận được anh bắt đầu hôn lên gò má cô, dùng đầu lưỡi trêu đùa cô, Điền Bảo Bối không dám mở mắt cũng không có giấy giũa, Diệp Tinh An càng ngày càng gần, hai tay chống đỡ cơ thể, bắt đầu hôn lên gò má, sống mũi và đôi môi cô.

Lúc hô hấp nóng bỏng của anh chạm vào môi cô, Điền Bảo Bối mở mắt, sau đó ánh mắt cô khẽ run lên, đưa tay lên ngăn Diệp Tinh An đang dần dần tiến tới.

Diệp Tinh An dừng lại, cau mày nghi hoặc.

Điền Bảo Bối mím môi nhìn anh, chỉ chỉ vào lỗ mũi của mình.

Diệp Tinh An cau mày sâu hơn: “Sao vậy?”

Điền Bảo Bối im lặng một hồi, sau đó đưa tay chỉ vào mặt anh: “Học trưởng, anh chảy máu mũi rồi.”

Diệp Tinh An kinh ngạc.

Anh phát hiện cơ thể của mình càng ngày càng nhiều hiện tượng lạ, đầu tiên là bắn ra rất nhanh, rồi bây giờ nhìn thấy Điền Bảo Bối thì lại chảy máu mũi, rốt cuộc là làm sao vậy? Điền Bảo Bối cũng cảm thấy có chút kỳ quái, thế là lúc cô cùng Diệp Cảnh Tâm hẹn gặp mặt bác sĩ phụ khoa, nhân tiện hỏi thêm vài câu.

Nghe cô miêu tả xong, bác sĩ cũng bình tĩnh hiểu ra, nói là do Diệp Tinh An uống thuốc nhiều quá, còn nói mấy ngày trước Diệp Tinh An tới lấy không ít thuốc bổ, anh đã đặc biệt dặn dò Diệp Tinh An không cần uống nhiều. . . .nhưng bây giờ tình trạng của Diệp Tinh An xem ra là tràn đầy lửa nóng, uống thuốc bổ quá nhiều.

Lúc đầu Điền Bảo Bối nghe xong thì ngẩn ngơ, sau đó cười to không thềm để ý hình tượng, khó trách gần đây cô luôn cảm thấy Diệp Tinh An kỳ quái.

Trên đường về, Điền Bảo Bối vẫn mím môi cười cười, nhớ lại những chuyện phát sinh gần đây cũng dần dần hiểu được, cô ngồi trong xe riêng đưa đón, chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau lại không nhịn được bật cười.

Về đến nhà, tâm tình của cô rất tốt, phát hiện Diệp Tinh An cũng ở nhà, hai người nói mấy câu, Diệp Tinh An lại bắt đầu nói đến vấn đề ánh sáng và giấc ngủ trưa, trong nháy mắt Điền Bảo Bối đã hiểu ý tứ của anh.

Cô hết sức phối hợp: “Vừa đúng lúc tôi cũng đang mệt, đi ngủ một chút.” Không đợi Diệp Tĩnh An mở miệng, cô nói thêm: “Học trưởng, anh có mệt không? Chúng ta cùng đi, hiếm khi có ánh sáng tốt như vậy.” Cô phải rất cố gắng mới không để mình bật cười.

A...sao hôm nay lại thuận lợi như vậy? Nhưng Diệp Tĩnh An cũng không nghĩ nhiều, ôm quỹ kế đi cùng Điền Bảo Bối tới căn phòng kia.

Cũng giống như lần trước, anh trèo lên giường, sau đó nhanh chóng ngáy to, rồi lại tiến tới vuốt ve trên người Điền Bảo Bối, bắt đầu trêu đùa cô, quen thuộc liếm láp, gặm cắn, vuốt ve, từng tia mong chờ trong trái tim anh đang dâng lên, xem ra lần này có thể nghiêm chỉnh tiến hành chuyện đó.

Điền Bảo Bối nhắm chặt hai mắt chống đỡ, cả người căng thẳng, chỉ khác với lần trước là khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, hô hấp không yên.

Lúc Diệp Tĩnh An đè lên trên người cô, Điền Bảo Bối đột nhiên mở mắt ra, lại dùng tay ngăn cản anh, Diệp Tĩnh An ngẩn người, theo bản năng quệt ngang lỗ mũi, chẳng lẽ mình lại chảy máu?

Điền Bảo Bối che miệng, nhìn anh lắc lắc đầu một cái, buồn buồn nói: “Học trưởng, nước hoa . . .” Sau đó cảm thấy sắp không nhịn được, cô nhanh chóng xuống giường, chạy vào toilet ới.

Diệp Tĩnh An lại bị đá thương, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ ở trên giường với anh lại buồn nôn, anh lật người ngồi dậy, gác chân, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, lần này là chỗ nào có vấn đề?

Nước hoa thế nào? Đây chính là nước hoa anh thích nhất, trước khi kết hôn anh vẫn hay xài nước hoa, Diệp Tĩnh An nâng cổ áo ngửi một chút, sau đó rung mình, A, đúng rồi, chợt nhớ ra Điền Bảo Bối đang mang thai, ngửi được mùi này sẽ buồn nôn, nhưng hôm nay anh lại quên mất.

Tại sao anh lại quên? Tại sao lại phải xịt cái nước hoa này? Chẳng lẽ mình muốn dùng nước hoa này để quyến rũ Điền Bảo Bối sao?

Bắt đầu từ khi nào, Diệp Tĩnh An anh muốn ngủ cùng với một người phụ nữ lại phải tốn rất nhiều tâm tư như vậy? Suy nghĩ này làm Diệp Tĩnh An có một loại dự cảm không tốt, anh cảm thấy mình đối với Điền Bảo Bối không chỉ đơn giản là không còn muốn ly hôn nữa, mà là sâu trong lòng cảm giác với Điền Bảo Bối thật không giống nhau.

Trong lúc Diệp Tĩnh An đang rối rắm với cảm giác của mình, Điền Bảo Bối cũng ảo não, phản ứng có thai của mình làm người ta chán ghét, thật lòng cô muốn cho Diệp Tĩnh An một cơ hội, ai biết được thời khắc máu chốt tự nhiên lại buồn nôn.

Thế là Diệp Tĩnh An hao tâm tốn sức quyến rũ cô ở trên giường, Điền Bảo Bối cũng tận tâm tận lực tiếp nhận anh, trải qua mấy lần kinh nghiệm thất bại, bọn họ cuối cùng cũng thành công.

Thời gian và địa điểm Diệp Tĩnh An đưa ra rất phù hợp, vào một buổi chiều mùa đông, ở cái nơi được gọi là gian phòng tốt nhất, Diệp Tĩnh An cũng không xài nước hoa, lửa nóng trong người anh cũng không quá mạnh, trôi qua mấy tháng, Diệp Tĩnh An cuối cùng cũng được như mong muốn.

Anh cố gắng hết mức thả chậm động tác, nhẹ nhàng ra vào ở trong người của Điền Bảo Bối, cho dù ở thời điểm hưng phấn nhất anh cũng cẩn thận không làm cô bị thương.

Diệp Tĩnh An cứ nghĩ mình sẽ bị mất khống chế, anh bị cấm dục lâu như vậy, hao hết tâm tư chỉ vì để bản thân được thỏa mãn, nhưng khi dịu dàng cùng cô giao hợp, Diệp Tĩnh An mới phát hiện là mình không chỉ có được thân thể của cô mà còn có được cô, cái hương vị ngọt ngào như bánh ngọt so với phụ nữ thật giống nhau.

Anh chậm rãi rong ruổi trên người cô, phập phồng, ánh mắt và mồ hôi hòa lẫn vào nhau, trái tim anh phảng phất có một cảm giác ấm áp, đang suy nghĩ xem cảm giác kia là gì, đôi mắt của anh chợt mở to.

Thời gian chung giường lần này cuối cùng xong, nhưng Diệp Tĩnh An tin mình có thể làm được tốt hơn, cũng có khả năng làm được mấy lần nữa, theo tính cách trước kia, anh nhất định sẽ làm thêm mấy lần để rửa sạch oan ức.

Chỉ là Diệp Tĩnh An không có làm như vậy, một lần hoan ái đơn giản trôi qua, anh liền ôm Điền Bảo Bối một hồi nằm xuống ngủ, anh tự nói với chính mình chuyện này không vì ý nghĩa gì khác, anh chỉ đơn giản là nghe theo lời bác sĩ, làm chuyện đó một cách “Vừa phải” mà thôi.

Gần cuối năm, thời tiết càng ngày càng lạnh, bụng của Điền Bảo Bối cũng càng lúc càng lớn.

Phản ứng thời kỳ mang thai cũng giảm dần, số lần chung giường cũng dần dần khôi phục như bình thường, hầu như mọi thứ đều đi vào quỹ đạo.

Nhưng bản thân Diệp Tĩnh An lại có vấn đề, anh bắt đầu hoài nghi có phải hay không lúc vợ mang thai, chồng cũng sẽ có phản ứng của thai phụ? Tại sao gần đây cảm xúc của anh trở nên phong phú như vậy? Trong lòng luôn cảm thấy là lạ, không cao hứng nổi.

Mà trong lòng anh cũng hiểu tại sao lại như vậy, nhưng lại không muốn cũng không dám thừa nhận, dù sao anh và Điền Bảo Bối cãi vã đã nhiều năm, không phải bởi vì cảm giác gần đây nên cảm thấy mình đối với Điền Bảo Bối. . . .có cái gì chứ?

Mà phản ứng sinh lý của Điền Bảo Bối cũng giảm bớt, phản ứng trong lòng lại bắt đầu, gần đây cô hay đa sầu đa cảm, động một chút là rơi nước mắt, xem phim thần tượng cũng khóc sạch một cuộn giấy vệ sinh.

Cho nên gần đây trong ngôi nhà thủy tinh thường hay xuất hiện loại tình huống này, Điền Bảo Bối vừa ăn trái cây vừa khóc, mà Diệp Tĩnh An thì thẫn thờ nhìn laptop ngẩn người, sắc mặt nặng nề.

Bình thường sau bữa trưa, Điền Bảo Bối sẽ đến phòng sinh em bé để ngủ trưa, dần dần thành thói quen, buổi tối cũng ngủ lại ở đó, sau khi làm chuyện đó xong, hầu như Diệp Tĩnh An cũng theo cô ngủ lại, lâu ngày, bọn họ cũng có thói quen ngủ cùng nhau.

Mang thai giữa kỳ, tay chân của Điền Bảo Bối bắt đầu sưng phù, còn hay bị chuột rút, buổi tối hơi lạnh sẽ bị chuột rút làm đau nhức tỉnh giấc, lúc bắt đầu xuất hiện tình trạng này, Diệp Tĩnh An nằm ngủ bên cạnh cô.

Có lẽ là nửa đêm ngủ đá chần, nhiễm lạnh nên bắp chân bị chuột rút, Điền Bảo Bối ưm một tiếng rồi tỉnh giấc, sau đó ôm bắp chân nhẹ nhàng rên rỉ.

Diệp Tĩnh An tỉnh lại, giọng nói có chút khàn khàn hỏi: “Sao vậy, không thoải mái chỗ nào?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điền Bảo Bối nhú lại: “Đau chân.”

Diệp Tĩnh An tỉnh táo một chút, xốc chân đứng dậy nhìn cô đang xoa xoa hỏi: “Bắp chân?”

Điền Bảo Bối gật đầu một cái, bắp chân đau đến nỗi không thể cử động: “Ừ, thật là đau, học trưởng!”

Diệp Tĩnh An có chút khản trương, nhanh chóng nhảy xuống giường, sắc mặt nặng nề nói: “Ngoan ngoan nằm xuống không nên cử động, ngàn vạn lần không được cử động, tôi đi gọi điện thoại.” Anh chỉ mặc một cái quần nhỏ liền xông ra ngoài.

Vì tránh tia khúc xạ, Diệp Tĩnh An đem điện thoại di động đặt cách Điền Bảo Bối rất xa, cho nên hiện tại anh phải vọt lên phòng khách lầu ba, cầm điện thoại di động tìm số của bác sĩ, sau đó gọi đến.

Nhưng mà bây giờ là ba giờ sáng cho nên bác sĩ đã tắt điện thoại.

Diệp Tĩnh An nắm chặt di động, nguyên rửa một câu, gấp gáp nhìn xuống phòng dưới, sau đó liền gọi điện cho trợ lý.

Để tiện công việc Diệp Tĩnh An có thể tùy lúc tìm, điện thoại của trợ lý luôn mở hai mươi bốn giờ, sau khi nói máy, Diệp Tĩnh An trực tiếp nói tên bác sĩ và bệnh viện, sau đó nói: “Đi tìm cho tôi điện thoại nhà của người này, tôi cho cậu mười phút, không tìm được thì ngày mai nộp đơn từ chức đến phòng làm việc của tôi.” Nói xong anh liền cúp điện thoại.

Sau đó quay trở về phòng, nhìn thấy Điền Bảo Bối vẫn còn ở trên giường cuộn tròn, anh đi đến ngồi bên mép giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, trong lòng anh so với cô còn gấp gáp hơn, chưa ngồi được mấy giây anh lại đứng lên: “Thôi, tốt nhất tôi tự đi lời bác sĩ đến đây.” Vừa nói lại chuẩn bị đi ra ngoài gọi điện cho trợ lý.

Lúc này một bàn tay nhỏ bé đột nhiên kéo lấy quần anh.

Điền Bảo Bối cong cong cái miệng nhỏ: “Học trưởng, không cần phiền toái như vậy, tôi chỉ. . . chỉ là chuột rút thôi mà.”

Diệp Tĩnh An lặp lại một lần nữa: “Chuột rút?”

Nghe giống như không quá nghiêm trọng: “Làm sao cô biết đó là chuột rút?”

Điền Bảo Bối yếu ớt nói: “Trên sách viết. xoa xoa một chút là tốt rồi.”

Nói xong cô liền thu tay lại, khom người xoa xoa bắp chân.

Diệp Tĩnh An thở phào nhẹ nhõm, chau mày nhìn cô một hồi, cuối cùng vẫn là ngồi xuống phất phất tay cô ra, đem chân cô để lên trên đùi mình, sau đó dùng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa xoa bắp chân cho cô.

Điền Bảo Bối đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó mím môi, hốc mắt không tự chủ nóng lên, trong lòng âm thầm hy vọng, nếu như sau này học trưởng cũng dịu dàng như vậy thì tốt biết bao. . .

Kể từ lúc có thai, học trưởng thay đổi, không còn như lúc trước, anh bây giờ không phải là vẫn ghét cô như vậy hay sao?

Nhịp tim của Điền Bảo Bối đập thật nhanh, nhưng vẫn cố đè nén tình cảm mãnh liệt của mình, cô không dám liều lĩnh nhào tới như vậy, chỉ sợ ôm phải đều là không khí.

Sau khi mang thai, Điền Bảo Bối dường như trưởng thành hơn một chút, lo lắng cũng càng ngày càng nhiều, ban đầu cho là sinh đứa nhỏ để giữ lại Diệp Tĩnh An, bây giờ ý nghĩ đó càng ngày càng dao động, hoặc có thể loại dao động này xuất phát từ lòng tham của cô.

Điền Bảo Bối cảm giác cái mình muốn không chỉ là hôn nhân, cô muốn cái gọi là tình yêu, cứ coi như bọn họ không ly hôn là vì con, nhưng nếu như Diệp Tĩnh An không thương cô thì hôn nhân này chính là một bi kịch, hơn nữa còn ảnh hưởng đến đứa bé vô tội.

Thế là Điền Bảo Bối bắt đầu cảm thấy sợ hãi, bắt đầu trở nên đa nghi, biết Diệp Tĩnh An vẫn cố ý quyến rũ mình lên giường, cô vì muốn giữ Diệp Tĩnh An ở lại mà ra sức phối hợp với anh, nhưng khi làm xong lại sợ cái anh muốn chỉ là thân thể của mình, dù sao cô bây giờ không chỉ là một người, cô còn có em bé trong bụng.

Điền Bảo Bối không thể lợi dụng đứa bé để níu kéo Diệp Tĩnh An, đó cũng là một sinh mệnh nhỏ, cũng có quyền được hạnh phúc, mà thân là mẹ, cô cũng phải có trách nhiệm với con, nếu như bọn họ không thể là một gia đình hạnh phúc, như vậy cô thà rằng không muốn.

Sau khi mang thai được năm tháng, cô thay đổi ước nguyện mang thai lúc đầu, quyết định phải nhìn rõ tình cảm của Diệp Tĩnh An đối với mình, mà nhìn anh xoa chân cho cô, trái tim Điền Bảo Bối chợt trào dâng một loại tình cảm hạnh phúc.

Nếu như anh cũng để ý đến cô, như vậy gia đình bọn họ sẽ hạnh phúc như thế nào?

Mang theo ảo tưởng về hạnh phúc, Điền Bảo Bối ngủ thiếp đi, khóe môi còn treo một nụ cười.

Diệp Tĩnh An nhẹ nhàng đặt chân cô xuống, kéo chăn cho cô, tắt đèn, sau đó nằm xuống bên cạnh, đưa tay ôm cô vào lòng, thân thể cô nhỏ nhắn mềm mại, mái tóc thoang thoang mùi thơm nhàn nhạt, anh không nhịn được hít sâu một hơi, tay cũng không tự giác vuốt ve trên bụng cô, hai người bọn họ ôm nhau ngủ.

Ngôi nhà thủy tinh lại trở nên yên lặng, chỉ có điện thoại trên khay trà trong phòng khách không ngừng rung lên.

8. Chương 8

Những ngày sau, nửa đêm Điền Bảo Bối thường hay bị chuột rút làm đau đớn tỉnh giấc, mà mỗi lần như vậy Diệp Tĩnh An cũng sẽ tỉnh lại cùng cô, nhiều lần như vậy nên đã thành thói quen, đem chân nhỏ của cô ôm vào trong ngực, sau đó dùng bàn tay xoa bóp thay cô, kéo xuôi từng ngón chân của cô bởi vì bị chuột rút mà co rúm.

Điền Bảo Bối nhìn anh ngủ mà tay cũng không ngừng xoa chân cho cô, cảm động đến mức trái tim mềm nhũn, mặc dù không dám khẳng định, nhưng cô nguyện ý tin tưởng cái ý nghĩ kia, học trưởng như vậy là cũng có để ý đến cô một chút.

Thế là mỗi lần Điền Bảo Bối không thoải mái khoa trương lên, làm hại Diệp Tĩnh An lo lắng, khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng, đau lòng hết lần này đến lần khác của anh, cô mới xác nhận ý nghĩ của mình.

Lúc cô mang thai tháng thứ sáu, Điền Bảo Bối quyết định thử một lần cuối cùng, nếu như lần này cũng giống như lần trước, như vậy cô sẽ ngả bài với Diệp Tĩnh An, nói cô yêu anh đã mười mấy năm rồi, nói cô muốn mang thai cũng bởi vì muốn giữ anh lại, cô muốn nói hết tất cả, đem tất cả những say mê, những yêu thương của cô dâng lên cho anh.

Lần cuối cùng dò xét là lúc năm mới sắp đến gần.

Hôm đó Điền Bảo Bối vừa mua cái giường cho em bé, cô chậm rãi lựa mấy bộ quần áo trẻ em bỏ vào, còn mua thêm mấy món đồ chơi nhỏ nhỏ.

Lúc Diệp Tĩnh An về nhà, nhìn thấy Điền Bảo Bối bụng đã to, một tay đỡ giường em bé, một tay cầm búp bê cười ngây ngốc, gò má cô mẩn khảnh, nụ cười ấm áp, có loại tư vị đặc biệt của một người sắp làm mẹ.

Nhìn thấy thế, trái tim Diệp Tĩnh An xao động, không nhịn được đi qua hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn nhìn búp bê cười khúc khích?”

Điền Bảo Bối giật mình, ngẩng đầu nhìn anh một chút, sau đó vỗ vỗ giường em bé hỏi: “Như thế nào?”

Diệp Tĩnh An gầy gầy món đồ chơi treo trên đầu giường, nhếch khóe môi, cố ý nói: “Cũng được.”

Điền Bảo Bối cong miệng: “Sao lại cũng được? Rõ ràng là đẹp muốn chết.”

Diệp Tĩnh An nén cười, bĩu môi nói: “Còn phải xem người làm mẹ trưởng thành hay còn trẻ con đã?”

Điền Bảo Bối mất hứng liếc anh một cái, lại quay đầu nghịch mấy món đồ chơi trên giường em bé, Diệp Tĩnh An nhìn cô, cũng nhặt lên một món cầm trong tay.

Hai người im lặng một hồi, Điền Bảo Bối bất chợt nói: “Cửu thúc trở về nước rồi phải không?” Lúc cô mang thai, Cửu thúc đang ở nước ngoài nên số lần gặp mặt cũng giảm đi.

Cô mím môi nói tiếp: “Gần đến năm mới, chúng ta tìm chút thời gian rảnh đi thăm Cửu thúc, thuận tiện nói luôn chuyện đứa nhỏ.”

Mặt Diệp Tĩnh An biến sắc: “Có cái gì hay mà nói?”

Điền Bảo Bối do dự một chút, giả vờ nói: “Nói cái chuyện muốn ly hôn ấy, mấy tháng nữa đứa bé sẽ ra đời, nếu đợi đến lúc đó mới nói cho Cửu thúc thì hơi đột ngột quá, cho nên lần này thử hỏi một chút xem, hơn nữa hiện giờ tôi đang mang thai, cho dù Cửu thúc có tức giận thì cũng sẽ vì đứa bé mà bỏ qua một chút.

Lúc nói chuyện, cô vẫn quan sát sắc mặt của Diệp Tĩnh An, đem lời nói đã in qua bản nháp nói một lèo, sau đó đợi anh trả lời, để xem anh sẽ nói gì?

Có thể hay không anh sẽ nói không muốn nói với Cửu thúc?

Lúc ánh mắt cô còn đang mong chờ, Diệp Tĩnh An lại im lặng, nhưng bên dưới vỏ ngoài im lặng là một sự tức giận đang ngùn ngụt bốc lên, thì ra cô gái này vẫn còn ý định ly hôn, anh gần đây đã quên mất. Đúng vậy, bọn họ sinh con là để ly hôn.

Ánh mắt của Diệp Tĩnh An khẽ biến, liếc nhìn giường em bé một cái, đem con búp bê đang cầm trong tay ném đi, sau đó lại im lặng một hồi, kìm nén cơn tức giận rồi nhàn nhạt mở miệng: “Ừ, cô không nói tôi cũng quên mất, quả thật là phải nói trước với ông ấy.”

Anh xoay người nhìn thẳng Điền Bảo Bối, nở ra một nụ cười: “Cô thật chu đáo, nói đúng lắm, để sau này có thể thuận lợi ly hôn, bây giờ là lúc nên hành động, à, đúng rồi, trước khi đi siêu âm lại một lần nữa, hỏi bác sĩ một chút em bé là trai hay gái?” Điền Bảo Bối nghe thấy anh nói những lời này thì nhất thời giật mình.

Diệp Tĩnh An có chút tàn nhẫn nói: “Nếu như là con trai thì sẽ dễ dàng hơn.”

Điền Bảo Bối không còn cười nổi: “À, phải không?”

Diệp Tĩnh An cười gât đầu, anh rất bội phục công lực kìm chế tức giận của mình, nếu là quá khứ, anh nhất định âm ỉ với cô, tiếp tục bộc phát chiến tranh gia đình, chỉ có điều lần này sẽ không như vậy, cho nên anh giả vờ như không tức giận, hoặc là đang ám chỉ bản thân có gì mà phải tức giận, không phải từ đầu anh đã quyết định như vậy sao?

Cách đây không lâu anh vẫn còn phiền não, nếu như mình có tình cảm đặc biệt với Điền Bảo Bối thì phải làm sao? Bây giờ ngược lại để cho anh bớt đi cái phiền toái này.

Bốn tháng nữa em bé sẽ chào đời, bọn họ sẽ nhanh chóng ly hôn, từ đó sẽ không liên quan nữa, đến lúc đó những thứ tình cảm ngổn ngang kia sẽ không dây dưa đến mình, anh sẽ không cần vô duyên vô cớ tự làm mình bị tổn thương.

Cho nên Diệp Tĩnh An không cho phép mình tức giận, không cho phép mình thất thố, nếu như tức giận thì sẽ thua Điền Bảo Bối, đối với cuộc hôn nhân này, ngay cả phụ nữ nói để xuống thì có thể để xuống, anh là đàn ông thì có cái gì không làm được?

Thế là anh cắn răng, tiếp tục nói với Điền Bảo Bối: “Mấy bữa nữa đi mua quần áo đẹp một chút, tôi cũng đi xử lý nốt những công việc còn lại, sau đó tìm thời gian đi gặp Cửu thúc nói chuyện này, yên tâm, tôi cũng không muốn có vấn đề gì xảy ra.”

Lông mi Điền Bảo Bối run rẩy, sau đó nhanh chóng gạt đầu một cái rồi quay đi.

Diệp Tĩnh An không nói chuyện với Điền Bảo Bối nữa, anh nói mình còn có việc rồi đi lên lầu.

Khi tiếng bước chân của anh hoàn toàn biến mất, Điền Bảo Bối vô lực ngồi sụp xuống, nước mắt bất chợt trào ra, cô che miệng nghẹn ngào khóc, bởi vì kìm nén quá mức khiến khuôn mặt nghẹn đỏ.

Thì ra là cô đã nghĩ sai rồi, hy vọng quá cao để rồi bây giờ nặng nề ngã xuống đất, trái tim cô thật đau, đau đến mức tưởng chừng như ngừng đập.

Thì ra là anh không quan tâm đến cô, anh chỉ muốn ly hôn mà thôi, đến cả đứa con anh cũng không muốn.

Điền Bảo Bối khóc thật lâu, lâu đến nỗi đôi chân tê dại, không thể đứng vững, nhưng cô sợ Diệp Tĩnh An đi xuống sẽ nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, vì vậy cô xoa xoa đôi chân đau đớn, bước lên lầu.

Theo bản năng, cô đi đến căn phòng sinh em bé ở lầu ba, sững sờ một chút nhưng không đi vào mà lại trở về căn phòng của mình, khóa cửa lại, sau đó cô trượt xuống cửa ngồi khóc, đây là lần bốn, là khu vực của riêng cô, Diệp Tĩnh An sẽ không đi lên.

Điền Bảo Bối bắt đầu gào khóc thật lớn, đến mức không còn phát ra được giọng nói.

Thì ra tất cả chỉ là ảo giác của cô, bây giờ tỉnh mộng, cô trở về nơi của mình, một lần nữa sống yên ổn với Diệp Tĩnh An, hai người hai thế giới, lần này cô hiểu ra rất nhiều, cũng sẽ không ôm ấp ảo tưởng sinh con để níu kéo anh nữa, cho dù Cửu thúc có phản đối, cô cũng không muốn nữa.

Cô muốn Diệp Tĩnh An, cũng muốn cả trái tim anh, nếu như không thể có được cả hai, như vậy cô cũng không cần nữa, Điền Bảo Bối ngồi dưới đất khóc, cô lấy tay ôm bụng của mình.

Cuối cùng, tiếng khóc của Điền Bảo Bối dần dần yếu đi, cô thút thút lau sạch nước mắt, khi lau đến giọt nước mắt cuối cùng, cô quyết định thay vì sau khi sinh con mới rời đi, chỉ bằng mình một chút tôn nghiêm.

Trong khi Điền Bảo Bối tâm tàn ý lạnh, Diệp Tĩnh An cũng bị cơn tức giận hành hạ đến bức bối trong người, tạm thời anh không muốn nhìn thấy Điền Bảo Bối, thế là đêm đó anh đến công ty, ở lại trong phòng làm việc, được mấy ngày, Điền Bảo Bối cũng không liên lạc với anh, anh cũng không gọi bất kỳ cuộc điện thoại nào về nhà.

Bởi vì bị Diệp Tĩnh An tàn phá, phòng làm việc vốn sạch sẽ trở nên tối tăm hỗn loạn, thư ký thỉnh thoảng đi vào đưa tài liệu hoặc nước cam cũng bị cái mùi xì gà nồng nặc kia xông trở về.

“Diệp..Diệp chủ tịch, ngài. . . . “ Thư ký đem nước cam bỏ lên bàn.

“Tôi không uống cái này.” Diệp Tĩnh An cau mày, buông xuống bàn tay đang kẹp điều xì gà: “Cho tôi một ly Wishky.”

“Diệp chủ tịch, không phải ngài đã kiêng rượu sao?” Thư ký cẩn thận hỏi.

“Tôi thuê cô tôi không phải là để nhúng tay vào cuộc sống của tôi.” Diệp Tĩnh An đột nhiên nổi giận: “Nói nữa thì rút ngay cho tôi.”

“Vâng, thật xin lỗi, Diệp chủ tịch.” Thư ký bị dọa sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, vội vàng lui ra ngoài.

“Đúng rồi, đem tất cả những gói thuốc trong tủ lạnh ném hết, còn sót lại một gói thì cô cũng rút luôn cho tôi.” Ra lệnh xong, Diệp Tĩnh An lại hít xì gà một hơi, xoay ghế nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa sổ giữa khói thuốc mịt mù.

Diệp Tĩnh An híp mắt, cảm thấy có chút không thoải mái, anh cau mày nhìn điều xì gà kẹp giữa hai ngón tay, mặc dù biết cảm giác không thoải mái này là vì nó nhưng vẫn hít một hơi thật sâu, bởi vì dựa trên sinh lý, không thoải mái có thể che giấu những thứ tích tụ trong lòng.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã quên mất rượu cũng mang đến cho anh sự khoái cảm, cũng như lần này, Điền Bảo Bối cũng mang đến cho anh khoái cảm, sẽ phải mất bao lâu để anh mới từ bỏ được cô?

Diệp Tĩnh An nhìn điều thuốc đang lụi tàn, đột nhiên hốc mắt cảm thấy khô nóng, anh dùng sức chớp mắt vài cái, sau đó dập đầu thuốc, lại lấy một điều xì gà mới từ trong hộp ra đốt.

Không phải chỉ là một người phụ nữ hay sao? Không sao đâu, rất nhanh, anh sẽ quên đi thôi, những thứ trước kia đều là ảo giác của anh, anh và cô đã cãi nhau nhiều năm như vậy, hiện tại cũng giống như trước đây, cô vẫn là cô, là Điền Bảo Bối làm cho người ta chán ghét.

Vậy mà lúc này, cái người làm cho người khác chán ghét đó lại đang đứng trước cửa nhà Cửu thúc, hít sâu một hơi, ưỡn bụng đi vào.

Giống như mấy câu chuyện tình yêu cầu huyết, đang đến đoạn quan hệ của hai người không có tiến triển gì, nữ chính lại mất tích.

Diệp Tĩnh An ở công ty gần một tuần mới trở về, anh chưa nghĩ ra phải tiếp tục sống cùng với Điền Bảo Bối như thế nào, nhưng mà uống rượu hút thuốc suốt một tuần, cơ thể anh có chút chịu không nổi, nhất định phải trở về nhà sống một cuộc sống bình thường.

Khi Diệp Tĩnh An uống sữa tươi thay nước cam, khi cảm giác thỏa mãn tràn đầy khoang miệng, anh kinh ngạc cảm thấy thói quen cuộc sống hàng ngày của mình bây giờ thật không bình thường, anh hút thuốc uống rượu mười mấy năm, tại sao lại bị cái thói quen chết tiệt uống sữa tươi và nước cam thay thế?

Mà mười mấy năm qua chán ghét Điền Bảo Bối, tại sao có thể có cái tình cảm như vậy?

Diệp Tĩnh An nhìn chăm chăm vào ly thủy tinh trên tay, đột nhiên trầm tư, mặc dù rất không nguyện ý thừa nhận, nhưng hiện tại anh không có chán ghét Điền Bảo Bối, thay vào đó lại cảm thấy cô kỳ thực rất tốt, lệ thuộc, lưu luyến, đau lòng, còn bây giờ.thất vọng cùng tột cùng, còn có chút mất thể diện.

Phải biết rằng, từ trước đến nay có rất nhiều phụ nữ hao tâm tổn trí bỏ nhào vào người anh, anh là vì bất đắc dĩ nên phải cưới Điền Bảo Bối, cô trở thành người mà biết bao nhiêu người đều mong muốn, Diệp phu nhân, kết quả cô lại hao hết tâm tư muốn rời khỏi anh, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì khiến cho cô chán ghét anh như vậy?

Diệp Tĩnh An bắt đầu suy nghĩ lung tung, sau đó đem cái ly trống không đặt lên trên bàn, nhìn xung quanh ngôi nhà thủy tinh rộng lớn, đột nhiên anh cảm thấy rất bất an, âm lượng rất cao: “Điền Bảo Bối, cô có ở đây hay không?”

Mỗi phòng anh đều nhìn một lần, sau đó lại đi lên lầu bốn, thanh âm càng lúc càng lớn: “Này, Điền Bảo Bối!”

Khuôn mặt Diệp Tĩnh An biến sắc, anh chạy qua chạy lại trong nhà như bay, mỗi một lần chạy vào một phòng cũng không quên gọi to: “Điền Bảo Bối, Điền Bảo Bối, cô ở đâu?”

Cảm giác khủng hoảng từ trong lòng không ngừng dâng lên, mỗi một lần mở một cánh cửa, tim của anh lại lạnh đi một phần, khi tìm tới căn phòng cuối cùng, hai chân của Diệp Tĩnh An như nhũn ra, ngã nhào trên mặt đất, anh cảm thấy đôi mắt mình trở nên tăm tối, bàn tay bắt giắc run lên.

Ngồi trên sàn một lúc, Diệp Tĩnh An đứng lên, hung hăng đâm một cái vào tường, thu tay lại, anh dồn sức, tiếp tục đâm lên tường, một lần lại một lần, một vết máu chảy dài theo bức tường trắng xóa.

Cô gái này rốt cuộc muốn làm gì? Cô chủ động đưa ra kế hoạch mang thai, lúc quan hệ giữa hai người đang trở nên tốt hơn cô lại nói muốn bàn chuyện ly hôn với Cửu thúc, được, ly hôn, anh không có ý kiến, nhưng tình huống hiện tại, đang yên đang lành tại sao cô lại chơi trò mất tích?

Đợi chút. Ánh mắt Diệp Tĩnh An chợt lóe, sắc mặt dần thay đổi, ai nói Điền Bảo Bối rời đi? Bây giờ mới bốn giờ chiều, nói không chừng cô đang ra ngoài tản bộ, suy nghĩ này làm Diệp Tĩnh An bình tĩnh lại, cảm thấy mình thật ngu xuẩn.

Đang yên đang lành anh nổi điên làm gì? Thật buồn cười, Diệp Tĩnh An nhìn vào bàn tay đang chảy máu: “Mẹ nó, thật là đau.”

Diệp Tĩnh An quyết định ngồi chờ một chút, nói không chừng buổi tối cô sẽ về, anh băng lại tay mình, tiếp tục ngồi ở phòng khách chờ, chờ đến nửa đêm, anh lại tự nói với mình, không chừng cô ấy đang tức giận với mình nên bỏ về nhà mẹ đẻ, hơn nữa anh cũng đã nhìn rồi, quần áo và đồ đạc của cô còn ở đây, sẽ không phải là bỏ nhà ra đi.

Ôm cái suy nghĩ này, đợi đến ngày thứ ba, Diệp Tĩnh An cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, con mẹ nó, Điền Bảo Bối thật sự là bỏ nhà ra đi rồi.

Thế là trên bức tường trắng xóa ở phòng bên cạnh lại thêm một vết máu chảy dài, tay của anh thật sự là đau muốn chết. Điền Bảo Bối cũng không có ý định bỏ đi, dù lúc đầu cô có suy nghĩ này nhưng cũng chưa kịp làm, bởi vì hành lý cô cũng không mang theo.

Ngày đó chẳng qua là cô nhất thời đau khổ, chạy đến nhà Cửu thúc nghĩ sẽ xin ông để mình và Diệp Tĩnh An ly hôn.

Điền Bảo Bối lấm lem nước mắt nước mũi đem tất cả nói hết với Cửu thúc, khuôn mặt ông vốn hồng hào trong nháy mắt liền trở nên tái mét.

Nhưng mà sợ dọa đến Điền Bảo Bối đang mang thai, Cửu thúc rất nhanh đè nén cơn tức giận của mình, đôi mắt giật giật, sắc mặt tím tái khôi phục lại bình thường, ông suy nghĩ một lát, vuốt vuốt chòm râu dê, vũng vàng ngồi xuống.

Điền Bảo Bối cũng không phát hiện sự biến hóa của Cửu thúc, cô vẫn chỉ khóc thút thít, cảm thấy trái tim uất ức vô cùng, một khi tìm được chỗ để thổ lộ thì sẽ nói không dứt, cô không nhịn được, đem theo sự say mê cuồng dại, sự chờ đợi và tất cả kế hoạch lúc ban đầu của mình nói ra toàn bộ.

Cô cảm thấy thật khổ sở, tại sao tổn nhiều hơi sức như vậy mà học trưởng vẫn không thích cô? Rốt cuộc là cô có chỗ nào vẫn chưa được tốt? Điền Bảo Bối càng nghĩ càng ủy khuất, khóc đến sưng cả mắt, càng về sau thì ngay cả mình nói gì cũng không nghe rõ.

Cửu thúc nhìn cô khóc cảm thấy đau lòng, vẻ mặt ôn hòa nói: “Bảo Bối, đừng khóc nữa.”

Điền Bảo Bối thút thít: “Ô ô ô. Ô ô ô.”

Hàm râu của Cửu thúc run lên, cười khỏ nói: “Bảo Bối muốn ăn cái gì? Cửu thúc mua cho con, có muốn ăn hoành thánh không?”

Điền Bảo Bối ngược khuôn mặt đã sưng đỏ lên, không chút suy nghĩ nói: “Muốn.”

Cửu thúc nhất thời trầm mặc, đứa nhỏ này thật là dễ dụ.

Rất nhanh, Điền Bảo Bối đã ngồi yên ổn trước bàn ăn ở nhà Cửu thúc, thích thú ăn hoành thánh.

Lúc đang ăn, cô đột nhiên nhớ tới mỗi lần cãi nhau với Diệp Tĩnh An, cô đều ngồi ở nhà vừa khóc vừa ăn hoành thánh.

Nghĩ tới đây, trong miệng Điền Bảo Bối đang ngậm một miếng hoành thánh, lại bắt đầu khóc: “Ô ô ô. . . . tại sao học trưởng lại hư như vậy?”

Cửu thúc kinh ngạc nhìn cái miệng đầy hoành thánh của Điền Bảo Bối, cô khóc đến nỗi không giữ chút hình tượng nào, ông lúng túng vuốt vuốt chòm râu, cười một cách cứng ngắc, Điền Bảo Bối vụng về nói xong lại cúi xuống tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong cả tô hoành thánh, tâm tình của cô mới ổn định trở lại.

Điền Bảo Bối lau miệng, nhớ tới vừa rồi mình thất thố, có chút ngượng ngùng nhìn Cửu thúc: “Cửu thúc, vừa rồi con.”

Vẻ mặt của Cửu thúc vẫn ôn hòa như cũ, hỏi cô: “Bảo Bối ăn no chưa?”

Điền Bảo Bối cúi đầu cười cười, ánh mắt sưng húp: “Vâng, no rồi, cảm ơn Cửu thúc.”

Cửu thúc gật đầu: “Ừ, ăn no là tốt rồi.”

Ông gọi người giúp việc tới, phân phó: “Đi thu xếp cho con bé một gian phòng.”

Điền Bảo Bối sưng sốt, vội vàng nói: “Cửu thúc, không cần làm phiền, con.”

Cửu thúc cắt ngang lời cô: “Ở đây so với ở bên ngoài tốt hơn.”

Điền Bảo Bối vắn vắn ngón tay, cô còn chưa có ý định bỏ nhà trốn đi, thế là cô dừng một chút rồi nói: “Con còn chưa thu xếp đồ đạc.”

Cửu thúc phát phát tay: “Không cần, mua là được.”

Điền Bảo Bối ngẩn ngơ: “Nhưng mà.”

Sắc mặt Cửu thúc hơi sa sầm: “Không có nhưng mà.”

Cửu thúc đột nhiên nói to làm Điền Bảo Bối run lên, nhìn thấy cô như vậy, Cửu thúc lại hạ giọng nói: “Bảo Bối, Cửu thúc sẽ không hại con, vừa rồi những gì con nói ta đã nghe rõ, giữ con ở lại là vì giúp con, mấy ngày nay con cứ an tâm ở đây, khi nào tiểu Tĩnh hồn dẫn đó tới, Cửu thúc sẽ giúp con giải quyết, yên tâm, không qua mấy ngày nó sẽ trở lại cầu xin con.”

Điền Bảo Bối trợn mắt nghi ngờ nhìn ông.

Cửu thúc vuốt vuốt hàm râu trắng, cười một cách bí hiểm.

Thằng quý, năm đó lão già ta đây ở trên tình trường làm mưa làm gió, con chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Khi Điền Bảo Bối còn chưa hiểu tại sao Cửu thúc lại nói mình ở lại đây, Diệp Tĩnh An đã đi tìm cô sắp phát điên rồi.

Anh tìm đến nhà mẹ đẻ của cô, tìm đến nơi cô vẫn hay lui tới, võ đường Teakwondo và phòng tập thể thao, tóm lại chỉ cần nơi nào cô có thể đến, Diệp Tĩnh An hầu như sẽ tìm qua một lần.

Đường đường là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tỉnh Sắc, anh tự coi mình là thần thông quảng đại, nhưng mà việc này nằm ngoài tầm kiểm soát của anh, Diệp Tĩnh An dùng hết tất cả các mối quan hệ cũng không tìm được một Điền Bảo Bối nhỏ bé, rốt cuộc cô đã đi đâu?

Đánh chết Diệp Tĩnh An cũng không nghĩ ra, cô sẽ đi tìm cái người mà anh chỉ cần nghe tên thôi đã sợ vỡ mặt.

Lúc Điền Bảo Bối đang ngồi ăn uống ở nhà của Cửu thúc, Diệp Tĩnh An người không ra người, quỷ không ra quỷ, anh hút thuốc, uống rượu, nhưng sau khi uống xong lại cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng nếu uống nước cam thì sẽ nhớ đến cô, nhớ đến mấy tháng trước bởi vì cô mang thai nên bọn họ phải cố gắng đủ kiểu, nhớ đến lúc hai người cùng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ham ăn giống như là hai con quỷ đói, tuy rằng hai người thích nhất đồ ngọt, thích nhất uống rượu, nhưng rồi cũng chỉ uống nước cam.

Khi đó bọn họ rất khổ sở, hai người luôn luôn gây gổ, sau này thật vất vả mới thích ứng được, nhưng vẫn chưa chắc chắn, sau đó Điền Bảo Bối mang thuốc bắc về cho anh uống, mỗi lần ăn xong, bọn họ đều yên ổn ngồi trên ghế sofa, về mặt ai cũng đầy đau khổ, trên tay cầm gói thuốc cần răng mà uống.

Anh nhớ rõ lúc đầu mình rất ghét chuyện này, nhưng sau đó lại thành thói quen, sau khi cô có thai anh vẫn tiếp tục uống, để chứng minh phái nam mạnh mẽ, anh uống đến mức chảy cả máu mũi, nghĩ đến đây, Diệp Tĩnh An nhẹ nhàng nở nụ cười.

Anh cười cười, đôi môi run lên, khóe mắt bỗng nhiên ửng đỏ.

Diệp Tĩnh An ngồi yên trong căn phòng hai người dùng để sinh em bé, cảm thấy khuôn mặt của mình ươn ướt, vội vàng ảo não lấy tay lau một cái, lại cong môi mắng: “Đáng chết, Diệp Tĩnh An, cái tên ngu ngốc này, khóc cái gì cơ chứ?”

Anh dùng lực chà xát gương mặt mình, lại chớp mắt vài cái, nhưng lấy tay sờ thấy khóe mắt vẫn chưa khô, anh hung hăng mắng mấy câu tục tĩu, sau đó đem cả khuôn mặt vùi vào trong lòng bàn tay, lâu thật lâu cũng không có nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, điện thoại di động vang lên, anh không có bất kỳ phản ứng nào, điện thoại ngừng đổ chuông, một lúc sau lại tiếp tục vang lên.

Khi điện thoại đổ chuông lần thứ N, Diệp Tĩnh An cuối cùng cũng giật giật người, lại dùng tay lau đi khóe mắt đỏ hoe, khịt khịt mũi đi tới, cũng không thèm nhìn xem ai gọi, cất giọng khàn khàn “Alo” một tiếng.

Bên kia điện thoại phát ra âm thanh mười phần thăm hỏi: “Mới sáng sớm đã không có tinh thần, tối hôm qua bị sốt có phải không? Nghỉ, nói to rõ ràng.”

Diệp Tĩnh An bị dọa sợ run lên, lập tức đứng thẳng người: “Cửu thúc?”

Cửu thúc hừ một tiếng: “Cho con mười phút, lập tức lăn tới đây cho ta.”

Diệp Tĩnh An hiện tại không quan tâm đến chuyện bị mắng: “Cửu thúc, Bảo Bối, cô ấy. . . con. . . .”

Cửu thúc không nhịn được quát anh: “Đừng có nói nhảm, tới nhanh một chút, Bảo Bối đang ở đây.”

Thần kinh của Diệp Tĩnh An rét lạnh: “Bảo Bối đang ở đó?”

Điện thoại chỉ vang lên tiếng tút tút, Cửu thúc đã cúp máy.

Diệp Tĩnh An ngẩn người, sau đó liền lau mặt, hít hít lỗ mũi, nhặt áo khoác lên rồi lao ra khỏi nhà.

Anh lái xe nhanh như chớp, hai mươi phút sau liền đứng trước cửa nhà Cửu thúc.

Anh không thèm sửa sang lại dáng vẻ của mình, điều chỉnh tư thế thật tốt mới bước vào như lúc trước, mà để nguyên đầu tóc rối bù vọt vào, không nhìn đến người giúp việc đã chạy thẳng vào phòng khách.

Cửu thúc ngồi trên ghế bên cạnh lò sưởi, nghe thấy tiếng động liền hừ một cái.

Diệp Tĩnh An lập tức dừng lại.

Cửu thúc ngậm tẩu thuốc nói: “Ta mới ra nước ngoài mấy tháng, toàn bộ quy củ con đều đã quên?”

Diệp Tĩnh An run lên, nhanh chóng sửa sang lại tóc tai, cổ áo, vạt áo của mình, xác nhận tất cả đều đã ổn, anh lại nhịn không được, mím môi đứng sau lưng Cửu thúc, sống lưng thẳng tắp giống như vệ binh.

Anh hiểu rõ, nếu như chọc cho Cửu thúc tức giận, vậy mình cũng sẽ không có cơ hội hỏi Điền Bảo Bối ở đâu, thế là anh kìm chế sự sốt ruột ở trong lòng, lặng lẽ đứng nghiêm trang.

Đứng được khoảng nửa tiếng, Diệp Tĩnh An sắp kiên trì hết nổi, cuối cùng Cửu thúc cũng mở miệng: “Lại đây ngồi đi.”

“Cửu thúc.” Diệp Tĩnh An chạy sang ngồi: “Bảo Bối, cô ấy.”

“Bảo Bối đang ở chỗ này.” Cửu thúc trả lời rất sáng khoái.

“A!” Diệp Tĩnh An thở phào nhẹ nhõm: “Vây con. . .”

“Nhưng ta sẽ không để cho con mang con bé đi.”

“Tại sao?” Diệp Tĩnh An bật dậy hỏi.

“Bởi vì ta quyết định, đồng ý để cho hai đứa ly hôn.”

Cửu thúc ném ra cái quyết định như sét đánh, sau đó không thèm nhìn đến vẻ mặt Diệp Tĩnh An đang kinh ngạc như ăn phải ruồi, nói tiếp: “Dù sao hy vọng của ta đối với cuộc hôn nhân này chính là nhà họ Diệp có người nối dõi tông đường, vả lại lúc đầu ép buộc hai đứa đều không tình nguyện, nhưng mà bây giờ Điền Bảo Bối đã mang thai, như vậy ta liền thuận theo ý các con, chờ đứa bé sinh ra thì ly hôn đi, ta cũng đã cùng Bảo Bối bàn qua, nếu hai đứa cảm thấy không tiện nuôi dưỡng đứa bé này, ta sẽ nuôi nó.”

Lần này Diệp Tĩnh An hoàn toàn trợn mắt: “Không phải chứ, Cửu thúc.”

Cửu thúc hít hít tẩu thuốc, nói: “Ta cũng đã nhìn ra, tính cách của hai đứa quả thật không thích hợp, vì để tránh cho sau này gây gổ làm tổn thương đứa bé, trong khoảng thời gian này Bảo Bối sẽ ở chỗ của ta dưỡng thai.”

Diệp Tĩnh An vội vàng nói: “Chúng con gần đây không có gây gổ.”

Cửu thúc liếc mắt nhìn anh một cái: “Gần đây?” Nói xong hừ một tiếng: “Chó ăn cứt sẽ không bao giờ thay đổi, lỡ như sau này hai đứa cãi nhau thì sao?”

Diệp Tĩnh An gấp gáp, tay nắm chặt đầu gối: “Con.”

Cửu thúc trợn mắt nhìn anh một cái: “Con cái gì mà con, ta đã quyết định.” Nói xong cũng vuốt râu đứng lên, nhìn về phía người giúp việc phân phó: “Mau, tiễn Đại thiếu gia đi ra ngoài.”

Thật ra thì mấy người giúp việc căn bản là không làm gì được Diệp Tĩnh An, nhưng nếu như anh không nghe lời, kết quả chính là tự tay Cửu thúc sẽ “tiễn” anh đi ra ngoài, nỗi sợ hãi Cửu thúc của Diệp Tĩnh An đã ăn mòn trong xương tủy, anh quyết định tạm thời rút lui, chờ cơ hội quay lại.

9. Chương 9

Sau khi bị đuổi ra ngoài, Diệp Tĩnh An ủ rũ cúi đầu đi lang thang trên đường, anh muốn mua một hộp thuốc lá, nhưng cuối cùng lại đi đến cửa hàng mua một ly nước cam, sau khi uống hết ly nước cam, anh còn chưa muốn đứng lên, lại kêu thêm một ly sữa tươi nữa.

Cứ như vậy, anh ngồi hết cả một buổi chiều, trong cửa hàng, mấy người khách dồn dập ra vào, thay nhau liếc mắt nhìn về phía người đàn ông cao lớn nhưng vẫn còn uống sữa tươi.

Đến gần tối, Diệp Tĩnh An cảm thấy đau bụng, chạy vào toilet mấy lần, lúc đi ra khỏi cửa hàng thì trời đã tối hẳn, anh ngẩng đầu nhìn lên một chút, lại tiếp tục đi lang thang, bất tri bất giác lại chạy đến trước cửa nhà Cửu thúc.

Diệp Tĩnh An lấy hết dũng khí, nhấn chuông cửa, đợi một phút đồng hồ, người giúp việc ra mở cửa, vừa nhìn thấy anh, không nói hai lời liền đóng sầm cửa lại, Diệp Tĩnh An nhìn cánh cửa trở lại, trong lòng kinh hãi.

Tại sao gần đây anh lại trở nên kém cỏi như vậy? Đường đường là một chủ tịch tập đoàn, hiện tại ngay cả người giúp việc cũng dám khi dễ anh, nhưng anh cũng không có cách nào gây khó dễ cho họ, chớ cạy gần nhà, gài cạy gần chuông, hiện tại đến cả con chó của Cửu thúc anh cũng không dám chọc đến.

Diệp Tĩnh An gãi gãi đầu, lùi về phía sau mấy bước, ngược lên nhìn cửa sổ lầu hai, sau đó như người mất hồn rời đi.

Vậy mà anh vừa đi không bao lâu, rèm cửa sổ lầu hai liền bị kéo ra, Điền Bảo Bối đứng ở sau cửa sổ, ngơ ngác nhìn bóng đêm ngấn người, trông cô có chút tiêu tụy, bụng tròn vo, gương mặt thon gầy nhưng đôi mắt của cô to tròn, ánh mắt sáng trong như nước.

Cô vén rèm cửa sổ ra nhìn, nhìn một hồi cũng không tìm thấy bóng dáng của người cô ngày đêm muốn gặp.

Cửu thúc nói buổi trưa Diệp Tĩnh An có tới, nhưng ông lại đuổi anh đi về, Điền Bảo Bối không nói gì, trong lòng cảm thấy khoái chí, cũng cảm thấy rất thất vọng, cô còn hy vọng anh có thể cố gắng chờ lâu thêm một chút.

Thật ra chỉ cần anh tỏ vẻ quan tâm cô chút thôi, để cho cô biết ở trong lòng anh vẫn có cô. Điền Bảo Bối trợn mắt, ép nước mắt ngược lại vào trong, sau đó cười lên, thật là. . . cô đang si tâm vọng tưởng cái gì chứ? Kinh nghiệm lần trước còn chưa đủ hay sao? Cô không thể ngu ngốc tiếp tục ảo tưởng lung tung nữa.

Nhưng mà lời Cửu thúc nói là sự thật sao? Ông ấy có thể đem Diệp Tĩnh An trở về bên cô?

Hạ rèm cửa xuống, Điền Bảo Bối đỡ thắt lưng đau nhức đi đến giường nằm, sau đó chậm rãi vuốt ve cái bụng của mình.

Vài ngày sau, Diệp Tĩnh An lại cho Điền Bảo Bối hy vọng giống như cô mong muốn, hầu như mỗi ngày anh đều chạy tới nhà Cửu thúc, cho dù bị đứng ngoài cửa cũng không sợ, ngày hôm sau anh vẫn tiếp tục quay trở lại.

Nhưng mà hành động của anh giống như là làm theo thông lệ, dường như không có thành ý gì, sau khi tới cũng không có bất kỳ biểu hiện nào, khi bị Cửu thúc đuổi về, anh không nói hai lời liền rời đi, vậy mà ngày tiếp theo anh vẫn sẽ lại đến, dần dần Điền Bảo Bối cảm thấy thất vọng.

Cô hỏi Cửu thúc: “Thời gian lâu như vậy, có khi nào học trưởng sẽ không tới nữa?”

Cửu thúc chậm rãi lắc lắc xích đu: “Không tới thì có nghĩa là trong lòng nó không có con, ly hôn là được rồi.”

Điền Bảo Bối méo miệng: “Nhưng mà.”

Cửu thúc ngậm tẩu thuốc: “Lần trước con tìm đến ta không phải bởi vì muốn ly hôn sao?”

Điền Bảo Bối cúi đầu vuốt bụng, giống như một cô vợ nhỏ đang bị ức hiếp: “Mặc dù là như vậy.”

Cửu thúc nặng nề ho khan một tiếng, xoay xoay bả vai: “Được rồi, đến giờ uống thuốc bổ rồi, thím Trương, dẫn con bé đi uống thuốc.”

Điền Bảo Bối vẫn còn muốn nói: “Aizz, Cửu thúc, con. . . .”

Cửu thúc ngậm tẩu thuốc hít một hơi: “thím Trương!” Điền Bảo Bối ủy khuất bĩu môi, chán nản đi theo thím Trương uống thuốc bổ.

Sau khi cô đi không bao lâu, bảo vệ chạy vọt vào, nhìn về phía Cửu thúc nói: “Lão gia, Đại thiếu gia lại tới.” Cửu thúc không nhanh không chậm nói: “Tới cũng đã tới rồi, đuổi đi mãi cũng không được hay cho lắm.”

Bảo vệ còn chưa nói sáng tỏ mọi việc, chỉ thấy một người đàn ông say khướt vọt vào, anh quát to, đẩy người giúp việc cản mình lần trước ra, vừa nhìn vào bên trong vừa kêu to: “Điền Bảo Bối, Điền Bảo Bối, em có nghe thấy không? Em ra đây, về nhà với anh.”

Khuôn mặt Diệp Tĩnh An đỏ bừng, hốc mắt cũng đỏ ngầu, ánh mắt rực lửa, anh tức giận quát to làm kinh động đến Điền Bảo Bối đang chuẩn bị uống thuốc, cô vội vàng đi ra, đứng ở cầu thang nhìn xuống, thấy Diệp Tĩnh An như vậy không khỏi sửng sốt.

Cửu thúc đột nhiên đứng dậy, nhìn lên lầu: “Thím Trương, giúp tôi trông con bé.”

Diệp Tĩnh An bị bảo vệ ngăn lại, bởi vì uống say nên không có sức lực, nhưng anh vẫn mạnh mẽ xông về phía trước: “Em xuống đây cho anh!”

Điền Bảo Bối bị anh quát to, lui về phía sau vài bước, nhìn anh chăm chú một hồi lại cảm thấy đau lòng, Diệp Tĩnh An giống như trở thành một người khác, râu ria xồm xoàm, tóc tai xốc xếch, quần áo cũng nhăn nhúm, không biết đã bao lâu không thay.

Điền Bảo Bối nhú mày, không nhịn được đi xuống một bước, kết quả lại bị thím Trương giữ chặt cánh tay.

Mà dưới lầu, Cửu thúc cũng ra hiệu cho bảo vệ buông tay Diệp Tĩnh An ra, sau đó ông đi tới trước mặt Diệp Tĩnh An, không có ai kìm chế, Diệp Tĩnh An vọt về phía trước.

Cửu thúc xông tới một bước, đột nhiên vượt qua, nắm cho anh một quyền, nắm đấm chạm vào mặt kêu lên một tiếng, trên lầu, Điền Bảo Bối sợ đến mức nhắm chặt hai mắt lại.

Diệp Tĩnh An sững sờ, tiếp theo là ngất đại, anh lão đảo lắc lư, miễn cưỡng đứng dậy, Cửu thúc đợi một lúc lại nhảy lên, cho anh thêm một, hai, ba cái bạt tai, dọa Điền Bảo Bối đứng trên lầu sợ hãi rụt cổ.

Cái bạt tai này hoàn toàn thức tỉnh Diệp Tĩnh An, ánh mắt ảo não có chút tan rã, nhìn thấy Cửu thúc thì xẹt qua một tia sợ hãi, Cửu thúc đứng chấp tay sau lưng, không ngẩng đầu nhìn anh, lui lại mấy bước.

“Tĩnh rượu chưa?”

“Cửu, Cửu thúc. . . .” Diệp Tĩnh An không còn bộ dạng say rượu.

“Đồ vô dụng, say khướt còn dám đến đây, muốn chết phải không?”

“Không có, thật xin lỗi. . . . Cửu, Cửu thúc.” Đầu lưỡi Diệp Tĩnh An thất lại.

“Đàn ông say rượu thì không sao, nhưng vì đàn bà mà say rượu thì thật mất thể diện.” Cửu thúc tức giận đến nỗi râu cũng dựng ngược, nhìn chăm chăm vào anh: “Hơn nữa, không phải con muốn ly hôn hay sao? Ta thành toàn cho con, con tới đây quậy phá cái gì? Đừng có mà làm loạn, nhĩ.”

“Vâng.” Diệp Tĩnh An đứng thẳng lưng, đột nhiên duỗi chân một cái.

“Tiểu hồn dân, con đang dẫm lên chân ta.”

“Đúng, a, thật xin lỗi.” Ánh mắt Diệp Tĩnh An sững sờ, lại duỗi chân ra hướng khác.

“Lại đạp chân kia rồi.”

Diệp Tĩnh An bị dọa sợ đến mức không biết phải nói gì.

“Thôi, không cần nhĩ.” Cửu thúc lắc đầu hỏi: “Hôm nay con tới đây là có chuyện gì?”

Diệp Tĩnh An xuôi xuôi đầu lưỡi, nói từng câu từng chữ: “Con. . . .con muốn mang Điền Bảo Bối về nhà.”

Cửu thúc giơ tay ra, người giúp việc lập tức đem tẩu thuốc đặt vào tay ông, Cửu thúc hít một hơi, nói: “Ta đã nói rồi, để cho Bảo Bối ở đây dưỡng thai, tránh cho hai đứa gây gổ ảnh hưởng đến thai nhi.”

“Con sẽ không. . . .sẽ không cãi nhau với cô ấy nữa.”

“Không cần thiết, dù sao sau này cũng sẽ ly hôn, hiện tại ở đây lãng phí thời gian làm cái gì?”

“Không muốn, con không muốn ly hôn.”

“Tại sao?”

“Con. . . .” Diệp Tĩnh An do dự.

“Con xem hôn nhân là cái gì? Muốn kết hôn là kết hôn, muốn ly hôn là ly hôn à, ban đầu để cho hai đứa kết hôn, bây giờ lại phiền toái như vậy, ta không đồng ý, trừ khi cho ta một lý do, nếu không cuộc hôn nhân này. . . không thể không kết thúc.”

Cửu thúc hừ một tiếng, xoay người hạ lệnh: “Lão Mã, mời Đại thiếu gia đi ra ngoài, thím Trương, mang con bé quay về phòng, không có lệnh của ta, dám đi ra ngoài, phạt chạy mười vòng, bụng to cũng phải chạy.”

Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối nghe vậy, ngoan ngoãn làm theo.

Sau khi Cửu thúc rời đi, Diệp Tĩnh An không có đi xa, mà là ngồi xuống ven đường.

Lý do để không ly hôn? Anh phải nói như thế nào với Cửu thúc đây? Tại sao anh lại không muốn ly hôn?

Mặc dù Cửu thúc không chịu tha Điền Bảo Bối, nhưng vẫn nhân từ, không nói chuyện ly hôn cho người nhà họ Điền biết.

Điền Bảo Bối là hòn ngọc quý của nhà họ Điền, nếu bọn họ biết cô bị ủy khuất như vậy, bảo đảm cũng sẽ đồng ý để cho hai người ly hôn, dù sao ước nguyện ban đầu của Cửu thúc là hy vọng hai người hòa thuận, cho nên trừ mình ra, ông không muốn có những thế lực khác tham gia.

Thế là lúc Diệp Tĩnh An tới Điền gia thăm hỏi, mọi người trong nhà đối với chàng con rể xuất chúng này đều hết sức nhiệt tình, anh tính toán sau khi cùng ăn cơm với mọi người xong thì sẽ đi xem phòng của Điền Bảo Bối, đây cũng là mục đích của chuyến đi lần này.

Biết cô lâu như vậy, anh cũng chưa từng bước tới căn phòng của cô, lần này anh tới là muốn hiểu thêm về cô một chút, sau đó tìm một lý do để có thể thuyết phục Cửu thúc.

May mắn là, lần này Diệp Tĩnh An đúng là tìm được lý do, ở trên giá sách, anh nhìn thấy một quyển sổ bọc da dày, bởi vì phía trên không viết gì cả, anh hiếu kỳ cầm lấy cuốn sách, mở ra xem mới phát hiện là nhật ký của Điền Bảo Bối.

Trang giấy đã có chút ố vàng, góc dưới bên phải viết tên Điền Bảo Bối, kế bên còn có một hình vẽ xấu xí, một cô bé nhỏ nhắn đang đứng nghiêm trang.

Anh lật ra trang thứ hai, nhìn thấy vẫn là cô bé đó, chỉ là động tác khác nhau.

Diệp Tĩnh An đoán ra được đây là cái gì, anh đem các trang giấy xếp ngay ngắn rồi lật một phen, quả nhiên thấy bên góc phải của mỗi tờ giấy đều có vẽ một cô bé, lật nhanh khiến cho động tác của cô bé thay đổi, cô đánh một bài quyền Teakwondo thật đẹp mắt.

Diệp Tĩnh An không nhịn được bật cười, cảm giác phong cách này rất phù hợp với Điền Bảo Bối, xem xong một hồi những bức vẽ liên hoàn, anh mới từ từ mở từng trang nhật ký, bắt đầu đọc trang đầu tiên, về mặt anh bình thản, người khác nhìn vào không thể đoán được trong nhật ký có viết điều gì không ổn.

Nhưng đọc đến mấy trang sau, về mặt Diệp Tĩnh An liền thay đổi, chữ của Điền Bảo Bối thật khó coi, mỗi ngày cô ghi nhật ký đều rất ngắn gọn, cũng rất đơn giản, không dùng bất kỳ từ ngữ khó hiểu nào, vậy mà nội dung mỗi ngày được viết ngắn gọn trong từng trang nhật ký đều có liên quan đến anh.

Ngày mười hai tháng ba.

Hôm nay đại học Lam Cầu thi đấu, học trưởng là đội trưởng sao? Cũng đúng, học trưởng cao như vậy nên làm đội trưởng cũng phải thôi.

Ngày mười ba tháng ba.

Hôm qua xem trận đấu bóng thật không vui tí nào, bởi vì đội trưởng đội cổ vũ là một cô gái, cô ấy còn mua nước cho học trưởng.

Thật ngu ngốc, cô ấy không biết học trưởng không hề thích uống đồ uống có ga hay sao?

Nhưng quan trọng là học trưởng lại uống, thật đáng ghét, mình đem nước suối vừa mua đổ cho con chó uống rồi.

Khóe miệng Diệp Tĩnh An co rút, tiếp tục đọc.

Ngày năm tháng tư.

Tết thanh minh nên được nghỉ, chạy đến trường đại học tìm học trưởng, lại gặp một người tỏ tình với mình.

Thật là, ngu ngốc, không biết tôi chỉ thích một mình học trưởng thôi sao? Đánh cho cậu ta khóc lóc chạy về tìm ba mẹ luôn.

Ngày mười chín tháng năm.

Hôm nay mình nghe thấy Cửu thúc và cha bàn chuyện hôn ước.

Nếu như sau này học trưởng có thể kết hôn với mình thì thật tốt, mình sẽ cố gắng làm cho ngực to hơn, cổ lên, cổ lên!!!

Ngày một tháng sáu.

Hôm nay Cửu thúc nói học trưởng dẫn mình đi công viên, học trưởng có vẻ không vui.

Mình nói với anh ấy chuyện hôn ước, bộ dạng của học trưởng giống như là không thể chấp nhận được, hừ, mình đánh cho anh ấy khóc chạy đi tìm ba mẹ luôn. Diệp Tĩnh An chợt nhớ lại lần đó, ở công viên trò chơi, anh không giải thích được liền bị Điền Bảo Bối đánh ột trận, bây giờ nghĩ lại, lại không có cảm giác tức giận, chẳng qua chỉ là cảm thấy rất kỳ quái.

Quyển nhật ký này đại biểu cho cái gì? Điền Bảo Bối vẫn luôn thăm mền mình? Anh khép quyển nhật ký lại, chân mày vằn thành hình chữ xuyên (), như vậy tại sao cô còn quyết tâm muốn ly hôn?

Diệp Tĩnh An cảm thấy đầu gối có chút đau nhức, anh hít sâu một hơi, sau đó ngồi lên chiếc giường nhỏ của Điền Bảo Bối.

Anh ngơ ngác cầm quyển nhật ký trên tay, ngần ngợ một hồi lâu, quyển nhật ký rất dày, hầu như trang nào cũng có tên anh.

Sau khi kết hôn chớp nhoáng trôi qua, Diệp Tĩnh An yên tĩnh ngồi nhớ lại, quả thật Điền Bảo Bối cũng không nhắc đến chuyện ly hôn với anh, chỉ có lần đó ở trong nhà của Cửu thúc, sau khi cô đề cập tới kế hoạch sinh con, thái độ của cô giống như thay đổi rất nhanh, hiện tại Diệp Tĩnh An mới phát giác có cái gì đó không đúng, hay là mục đích cô làm vậy không phải bởi vì ly hôn? Một người phụ nữ cố gắng mang thai, chẳng lẽ muốn để cho con của mình có một gia đình không hoàn chỉnh sao? Hay là cô muốn dùng đứa bé để giữ anh lại?

Cái ý nghĩ này càng làm cho sắc mặt Diệp Tĩnh An trở nên khó coi, bàn tay anh đang cầm nhật ký cũng run lên.

Trực tiếp như thế làm anh đột nhiên cảm nhận được tâm tư của Điền Bảo Bối, Diệp Tĩnh An cảm thấy thật bất ngờ, không kịp chuẩn bị, tay chân luống cuống, trái tim anh có cảm giác là lạ, hốc mắt lại một lần nữa bắt đầu nóng lên.

Ngồi trong phòng của cô một hồi lâu, Diệp Tĩnh An đột nhiên đứng lên, đem cuốn nhật ký ôm vào trong ngực, rời khỏi Điền gia, chạy thẳng tới nhà của Cửu thúc.

Đến nơi, sau khi dừng xe, anh lại sờ sờ quyển nhật ký, cẩn thận đặt vào trong xe, sau đó chuẩn bị bước xuống chịu chết.

Nhấn chuông cửa, chờ đợi, mở cửa, đóng cửa, theo quy trình, Diệp Tĩnh An lại một lần nữa nhìn cánh cửa trở lại.

Nhưng mà lần này anh lại nhấn chuông một lần nữa, nói to vào ống điện thoại: “Nói với Cửu thúc, tôi tới là để cho ông ấy một lý do.” Lần này cửa mở ra, người giúp việc không đóng cửa lại nữa mà là dẫn anh vào nhà.

Cửu thúc vẫn như cũ ngồi trên xích đu, tay cầm cái tẩu thuốc, Diệp Tĩnh An bước tới, sửa sang lại quần áo, đứng nghiêm trang chờ đợi.

Đợi một lúc, Cửu thúc mới mở miệng: “Nói đi, lý do?”

Diệp Tĩnh An hít sâu một hơi, ở trong lòng sắp xếp lại một chút lời giải thích của mình, sau đó mở miệng: “Con.”

Lúc này đột nhiên thím Trương chạy xuống lầu: “Lão gia, không xong rồi, Bảo Bối, cô ấy.”

Diệp Tĩnh An khẩn trương: “Bảo Bối thế nào?”

Thím Trương nhìn anh một cái, sau đó gấp gấp nói với Cửu thúc: “Điền Bảo Bối cảm thấy không thoải mái, còn có. . . còn có chảy máu một chút.”

Cửu thúc đột nhiên đứng lên: “Sao lại như vậy?”

Thím Trương gấp đến mức áp úng, không nói được gì.

Ngược lại Diệp Tĩnh An không nhịn được, nhấc chân chạy lên lầu, kết quả vừa mới đi được mấy bước liền bị Cửu thúc kéo lại, ông dùng sức kéo tay anh: “Con định làm gì?”

Diệp Tĩnh An lảo đảo mấy bước, gấp gấp nói: “Cô ấy. . . cô ấy không thoải mái.”

Cửu thúc gõ gõ cái đầu thuốc: “Nó không thoải mái thì liên quan gì đến con? Hai đứa sẽ phải ly hôn.”

Diệp Tĩnh An gấp đến độ cắn răng: “Con sai rồi, Cửu thúc, con sẽ không bao giờ. . . nói ly hôn nữa, không cãi nhau nữa, bây giờ chúng ta đừng nói chuyện này có được hay không? Đi xem Bảo Bối trước đã, con có nghe bác sĩ nói phụ nữ có thai mà chảy máu là nghiêm trọng lắm.”

Cửu thúc lắc lắc đầu: “Con không thể gặp con bé.”

Lông mày của Diệp Tĩnh An cũng dựng lên: “Tại sao?”

Cửu thúc vuốt vuốt tay: “Lý do, lý do con không muốn ly hôn là gì?”

Diệp Tĩnh An điều chỉnh hô hấp, yên lặng một lát đột nhiên nói to: “Cửu thúc, đủ rồi, nằm trên lầu không phải là vợ của chú, cho nên chú không quan tâm, bây giờ là lúc để hỏi lý do sao? Nếu như Bảo Bối và đứa bé xảy ra chuyện, cái lý do chó má gì đó còn quan trọng nữa sao?”

Anh lách người bước về phía trước, ánh mắt nhìn chằm chằm Cửu thúc cũng đỏ lên: “Chú muốn lý do có phải không, con nói cho chú biết, con không ly hôn là bởi vì con yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu con.”

“Con dám nói như vậy với ta?”

“Ai cũng không thể ngăn cản con đem cô ấy trở về, chú cũng không được.”

“Con. . . cái thằng hỗn đản này. . . .”

“Nếu như Bảo Bối và đứa bé xảy ra chuyện gì, cho dù là Cửu thúc người.” Anh hí hóp mắt một cái, trong mắt lóe ra một tia sát khí.

Trong nháy mắt, người từng trải như Cửu thúc cũng cảm nhận được, nếu như mình tiếp tục ngăn cản, thằng bé này thật sự sẽ xông lên cắn chết ông.

Diệp Tĩnh An hét to rồi chạy một mạch lên trên lầu, mà lần này Cửu thúc cũng không ngăn cản anh, cũng không cần thiết phải ngăn cản nữa, bởi vì ông đã đạt được mục đích, thế là Cửu thúc chậm rãi xoay người, ngâm tẩu thuốc ngồi xuống xích đu.”

Mà bên kia, Diệp Tĩnh An xông lên lầu hai, sau khi tìm được phòng của Điền Bảo Bối lại ngây ngốc đứng tại chỗ, sao không nhìn thấy chảy máu ở đâu?

Điền Bảo Bối đang đứng trong phòng, hai tay đặt lên trên bụng, hoàn toàn không có việc gì.

Diệp Tĩnh An vừa thấy cô liền xông tới, quan sát cô từ trên xuống dưới, chỗ nào cũng sờ sờ qua một lần, sau đó đỡ bả vai của cô, chau mày hỏi: “Em cảm thấy thế nào? Có chảy máu không? Cảm thấy không thoải mái chỗ nào?”

Điền Bảo Bối ngoan ngoãn để anh tra hỏi, ánh mắt ngây ngốc nhìn Diệp Tĩnh An.

Diệp Tĩnh An còn tưởng rằng cô có chỗ nào không thoải mái, thế là trong lòng anh gấp gáp, quơ quơ bàn tay hỏi cô: “Này, Điền Bảo Bối, em nói cho anh nghe không thoải mái chỗ nào? Rất khó chịu phải không? Anh đưa em đến bệnh viện nhé?” Vừa nói xong liền xoay người ôm lấy cô.

Điền Bảo Bối bỗng dưng kéo tay anh.

Diệp Tĩnh An ngược mắt, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?” Điền Bảo Bối mím môi, khóe mắt có chút ướn át: “Học trưởng, anh vừa mới nói. . . . yêu em?”

Động tác của Diệp Tĩnh An cứng đờ, chậm rãi đứng thẳng lưng, híp mắt nhìn cô một hồi: “Em không có chỗ nào khó chịu sao?”

Điền Bảo Bối hít hít lỗ mũi, nước mắt càng ngày càng nhiều, nhưng cô không trả lời anh.

Diệp Tĩnh An nhú mày, đột nhiên hiểu ra: “Thì ra là em và Cửu thúc dàn xếp, hai người tính kế anh.” Diệp Tĩnh An hạ tay đang đỡ vai cô: “Thật ra lúc đầu chuyện mang thai để ly hôn là giả phải không? Em căn bản không có ý định mang thai rồi sẽ ly hôn đúng không?”

Nhìn sắc mặt Điền Bảo Bối từ từ tái nhợt, anh gật đầu nói: “Em vừa mới hỏi có phải anh yêu em hay không đúng không? Được, anh nói cho em biết, Điền Bảo Bối. . . .”

Điền Bảo Bối nhắm chặt mắt lại, giống như là đang chờ tuyên án tử hình.

Diệp Tĩnh An nói: “Yêu, anh yêu em, em thắng rồi, bây giờ anh yêu em như vậy, cũng có thể nói là từ khi bắt đầu anh đã thích em, nhưng anh không nhận ra điều đó, cũng như không hề biết rằng em cũng yêu anh, thế nào? Em hài lòng chưa? Em xem bộ dạng của anh bây giờ, không có em, mỗi ngày anh sống người không ra người, quỷ không ra quỷ, Điền Bảo Bối, đúng như em mong muốn rồi phải không?”

Sau khi nói xong, Diệp Tĩnh An thấy Điền Bảo Bối giật mình nhìn anh, nâng đôi mắt to ngập tràn nước mắt làm trái tim anh mềm nhũn, vòng tay ôm lấy cô, đem thân thể mềm mại của cô ôm vào trong ngực, Diệp Tĩnh An khom người ôm cô, hít một hơi thật sâu.

Điền Bảo Bối thút thít một cái, nhin một hồi cũng không còn nhin được nữa, cô òa khóc, càng khóc càng khổ sở, khóc đến ướn hết bờ vai anh.

Diệp Tĩnh An thở dài một cái, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của cô, dịu dàng nói: “Thật ngốc, nhiều năm như vậy tại sao lại không chịu nói ra? Tại sao lại làm cho bản thân mình khổ sở như vậy. . .” Anh chớp chớp mắt, giọng nói có chút khàn khàn: “Thật xin lỗi, Bảo Bối, chúng ta không ly hôn nữa, có được hay không?”

Điền Bảo Bối không nói nên lời, mạnh mẽ gật đầu.

Diệp Tĩnh An yên lặng ôm cô, ôm cho đến khi cô gái trong ngực anh dần dần tỉnh táo trở lại.

Sau khi hai người bình tĩnh lại, Điền Bảo Bối nghĩ đến một vấn đề: “Đúng rồi, học trưởng, Cửu thúc dưới lầu.”

Con người của Diệp Tĩnh An trong nháy mắt phóng to, chết rồi, Cửu thúc!

Đang nghĩ đến đó, sau lưng hai người vang lên một âm thanh lạnh buốt: “Thằng nhóc hỗn đản. . . .”

Cả người Diệp Tĩnh An run lên, nhanh chóng buông Điền Bảo Bối ra, sau đó nâng cằm của cô hôn xuống vài cái, dùng sức ôm lấy bả vai của cô, tiếp theo anh nhón chân, nghiêng người bỏ chạy.

Diệp Tĩnh An như một làn khói chạy thật xa, giống như sợ rằng chỉ cần chậm một bước anh sẽ bị Cửu thúc rút gân lột da, sau khi bóng dáng anh biến mất, xa xa còn vang tới giọng nói của anh: “Điền Bảo Bối, anh yêu em!”

Điền Bảo Bối mím mím môi, không nhin được bật cười.

Một năm sau, vào một ngày nọ, trong ngôi nhà thủy tinh lại bộc phát chiến tranh gia đình lần thứ N.

Hiện tại, ranh giới phân cách đã được loại bỏ, các thiết bị cũng được bố trí thay đổi, đem phong cách đơn giản cùng đáng yêu kết hợp lại, biến thành ngôi nhà ấm áp của Diệp Tĩnh An và Điền Bảo Bối.

Chỉ là lần này, nhà thiết kế tỉ mỉ trang hoàng lại phòng ốc cũng không làm cho đôi vợ chồng này yêu thích, hai người bọn họ cãi nhau, vẫn như cũ vớ được cái gì cũng coi là “vũ khí”, cầm lên ném vào người đối phương, đáng sợ đến mức chỉ thiếu điều không đem đứa bé ném vào người.

Mà con của bọn họ, Tiểu Diệp Tử giống như đã quen với phản ứng của cha mẹ.

Chưa tới một tuổi nên bé không biết cái gì gọi là sợ hãi, vừa nhìn ba mẹ gây gổ vừa gặm ngón chân cười khúc khích.

Tiểu Diệp Tử ngồi cạnh bức tường thủy tinh, ôm chân bé xịu diện cuồng mà gặm, nước miếng chảy xuống ướt đầm áo sơ mi nhỏ, bé vừa gặm chân, vừa nhìn mẹ Bảo Bối đuổi theo papa Diệp Tĩnh An hung hăng đánh, mỗi lần bị tập kích bất ngờ, Diệp Tĩnh An sẽ gào lên mà khóc, còn Tiểu Diệp Tử thì vui vẻ cười đến híp mắt.

“Em mà đánh nữa anh sẽ ly hôn với em.”

“Tốt, lại muốn ly hôn phải không? Anh ly hôn đi, ly hôn đi.”

“Ly hôn thì thế nào? Em có tiếp tục sinh con trai cho anh không?”

“Không, lần này nếu sinh thì sẽ sinh con gái có được không?”

“Coi như xong, sinh con gái ra chẳng may nó cũng đã man giống như em, vậy thì anh sống như thế nào?”

“Trọng điểm bây giờ là sinh con trai hay con gái sao?”

“Em và anh cãi nhau thì có trọng điểm bao giờ? Trọng điểm là dựa vào suy nghĩ của đầu óc, mà em căn bản là không có đầu óc.”

“Diệp, Tĩnh, An!!!”

“Gọi anh là học trưởng.”

“Lúc đầu không phải là không muốn cho em gọi như vậy sao? Anh thật hay thay đổi.”

“Em đến cả tên mình cũng còn thay đổi được, anh thỉnh thoảng thay đổi một lần thì thế nào?”

“Trọng điểm không phải là tên nữa.”

“Trọng điểm là em không có đầu óc.”

“A a a a!” Điền Bảo Bối chột nổi điên, nhảy lên lưng Diệp Tĩnh An mà đánh.

“Dừng tay, em. . . cái người phụ nữ độc ác này. . . .A a, dừng tay!”

Tiểu Diệp Tử nhìn thấy cha bị đánh, nhe răng cười khanh khách, thanh âm non nớt, cười đến lộ ra hàm răng ngắn ngắn thẳng tắp, còn có hai má lúm đồng tiền.

Diệp Tĩnh An nhìn thấy con mình cười, nói: “Xem em dạy con thế nào kìa.”

“Tiểu Diệp Tử thì như thế nào? Hay là anh xem hai mẹ con em đều không vừa mắt?”

“Thấy cha mình bị đánh mà nó còn cười vui vẻ như vậy.”

“Đó là bởi vì nó có gen di truyền tính xấu của anh, lúc bú sữa nó đều cắn muốn rút ngực em.”

“Thật à?”

“Ừ, anh xem đi.”

“Quả thật là có một vết cắn nhỏ, em có đau không?”

“Ừ, đau muốn chết, chồng à.”

“Ngoan, để chồng liếm liếm cho em.”

Tiểu Diệp Tử nhìn thấy sắc mặt hai người thay đổi, kêu lên một tiếng kháng nghị.

Diệp Tĩnh An nhìn sang, bày ra vẻ mặt hung thần ác sát: “Tiểu tử thúì, con dám cắn vợ của ba, xem ba trừng phạt con thế nào.” Nói xong liền khom người tiến tới, đột nhiên ôm lấy người Tiểu Diệp Tử nâng lên cao, Tiểu Diệp Tử cười khanh khách, vui vẻ quơ quơ cánh tay.

Diệp Tĩnh An cũng cười theo, nhưng ngoài miệng lại nói: “Nói, còn dám cắn nữa hay không? Ba bị đánh còn dám cười hay không? Sau này còn dám dãi dầm nữa hay không? Ừ, ừ?”

Tiểu Diệp Tử cười hét đến chói tai, Điền Bảo Bối đứng im, nhìn hai cha con nói chuyện cũng mỉm cười.

Chiến tranh gia đình lần thứ N cứ như vậy kết thúc.

10. Chương 10: Ngoại Truyện: Kế Hoạch Sinh Em Bé

Gần đây, không khí trong ngôi nhà thủy tinh lại bắt đầu trở nên áp lực.

Diệp Tĩnh An mở tủ lạnh trong phòng bếp, nhìn một đồng thuốc bỏ lại cảm thấy nhức đầu.

Anh chau mày, đưa mắt nhìn tủ lạnh một vòng, cuối cùng nhìn đến lon Coca.

Sau khi từ bỏ thói quen hút thuốc, uống rượu, anh lại từ từ uống sữa tươi và nước cam, dần dần lại bắt đầu uống Coca.

Anh cầm lấy lon Coca, sau đó xoay người, bật nắp kéo, đưa lên miệng chuẩn bị uống liền nghe thấy giọng nói âm u phía sau lưng truyền đến: “Này, học trưởng, uống Coca sẽ diệt tinh đấy.”

Nghe được câu này, Diệp Tĩnh An nhất thời không lên tiếng.

“Vì cực cứng khỏe mạnh”

Điền Bảo Bối cười hehe đưa tay cầm lấy lon Coca trong tay anh, thay vào một ly nước cam: “Uống cái này thay sữa tươi cũng được.”

Ánh mắt Diệp Tĩnh An nhìn theo đôi tay nhỏ của cô, nói: “Tinh trùng của anh rất lợi hại, không sợ cái này đâu.”

Điền Bảo Bối giơ tay thật cao, cong cong cái miệng nhỏ: “Thôi đi, nếu thật sự lợi hại thì lúc trước khi có Tiểu Diệp Tử sẽ không phải nghi ngờ cực khổ như vậy.”

Nói xong, lúc Diệp Tĩnh An vừa bất ngờ đưa tay ra, cô nhanh chóng lui về phía sau, Coca tràn ra, nhỏ xuống gạch men dưới sàn nhà.

Điền Bảo Bối cúi đầu nhìn, sau đó lại nhíu mày nhìn anh: “Anh xem đi, may mắn ở đây là phòng bếp, nếu như đổ xuống thảm, sẽ phải mang đi sấy khô.”

“Em la cái gì mà la? Tiền sẩy khô anh trả.”

“Anh đó, lại đi lấy cái gì ra nữa vậy?”

“Lấy tiền.”

“Tiền ở đâu?”

“Ở chỗ của em.” Diệp Tĩnh An buột miệng nói ra, sau đó sững sốt, nói to với cô: “Đúng rồi, trả lại quyền quản lý tài chính cho anh.”

“Không.” Điền Bảo Bối lắc đầu một cái, cầm lon Coca chạy vào toilet, đem đổ xuống bồn cầu.

Sau đó cô bước ra, đi về phía cách đó không xa, cầm lấy ly nước cam, khuôn mặt lãnh đạm nhìn Diệp Tĩnh An nói: “Trước khi mang thai lần nữa, ở trong nhà không được xuất hiện những thứ như vậy.”

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Đã có Tiệp Diệp Tử, em còn muốn có thai lần nữa? Em định kéo tụi nó hòa theo bắt nạt anh à?”

“Không được, em muốn có con gái.”

“Đừng giỡn chứ? Sinh con gái?” Diệp Tĩnh An tròn to mắt: “Giống em thì khỏi cần nói, nếu giống anh thì nhất định sẽ là di truyền của Diệp Cảnh Tâm, em định cùng Diệp Cảnh Tâm hợp lực giết chết anh à?”

“Tại sao anh có thể nói vợ và em gái của mình như vậy?”

“Anh chỉ nói sự thật.”

“Nếu anh sinh con được thì tốt rồi, Tiểu Diệp Tử cũng giống anh, năm đó đều đem ngực của em cắn muốn rớt ra rồi.”

“Không cần phải lôi chuyện này ra nói, rốt hồi nào? Không phải đang nằm ở trước ngực em sao?”

“Bây giờ trọng điểm là chuyện đó sao? Có muốn sinh con nữa không?”

“Không muốn!”

“Anh không sinh, Cửu thúc sẽ không để yên cho anh.”

“Em không cần phải đem Cửu thúc ra đe dọa anh, anh không sợ ông ấy, không nhớ lần trước sao? Kể từ khi ông ấy ngăn cản anh đi tìm em, anh đã không còn sợ nữa rồi.”

“Ngày đó anh bị Cửu thúc dọa sợ chạy té khói, tại sao anh không nhắc tới?”

“Anh là sợ Cửu thúc tức chết thôi.”

“Cửu thúc. . . . ông ấy thân thể khỏe mạnh, làm sao có thể bị anh làm tức chết?” Về mặt Điền Bảo Bối khê biển.

“Em thì biết cái gì? Cửu thúc ở nhà mới ra oai như vậy, tất cả đều là đại gia anh cho ông ấy mặt mũi, thấy ông ấy lớn tuổi nên anh lười so đo mà thôi, ông ấy rốt cuộc cũng chỉ là một ông lão tám mươi tuổi, có thể. . . .”

“Bảy mươi chín mà thôi.”

Cả người Diệp Tĩnh An nổi hết da gà, nhìn thấy Điền Bảo Bối xấu xa cười một cái, anh biết mình đã xong đời rồi.

Anh nuốt nuốt nước miếng, cười khàn khàn mấy tiếng rồi nói tiếp: “Nhưng mà chẳng qua Cửu thúc cũng bởi vì muốn tốt cho anh, nhà họ Diệp ít người, thân là con trai cả, anh phải có trách nhiệm nối dõi tông đường, cho nên kế hoạch sinh thêm một đứa nữa có thể chấp nhận được, lại nói anh quả thật là rất thích uống cái này.” Nói xong, anh run run cầm lấy ly nước cam bắt đầu uống.

Diệp Tĩnh An uống ừng ực vài hớp, chợt ho khan một cái.

Điền Bảo Bối giật mình, sau mới biết là bởi vì Cửu thúc hung hăng đâm vào lưng anh một cái, hình ảnh mang tính chất tương đối bạo lực, cô nhện không được che mặt, chừa ra khe hở lén lút nhìn, bên tai là tiếng Diệp Tĩnh An gào lên thảm thiết.

“Cho ta mặt mũi à?”

“A a a a!!!”

“Lười phải cùng ta so đo?”

“A a a a!!!”

“Con mẹ nó, ông đây năm nay mới bảy mươi chín tuổi thôi.”

“A a a a!!!”

Mấy giờ sau, Cửu thúc cuối cùng cũng rời đi.

Mặt mũi Diệp Tĩnh An sưng vù, im lặng ngồi ở trong phòng, híp mắt để cho Điền Bảo Bối bôi thuốc.

Thấy anh như vậy, Điền Bảo Bối không nhịn được cười lên một tiếng, bôi thuốc cho anh xong liền an ủi mấy câu, nhưng anh không để ý đến cô, Điền Bảo Bối cũng không tự tìm mặt mặt nữa, rửa mặt xong liền bò lên giường nằm ngủ.

Mà lúc này, Diệp Tĩnh An ở trong phòng bếp âm thầm gục xuống, anh lòi hết Coca trong tủ lạnh ra, một lon lại một lon, cứ như vậy mà uống, đến lon thứ năm, cuối cùng anh cũng dừng lại, đập mạnh cái lon, phát ra âm thanh kinh thiên động địa.

Sau khi Diệp Tĩnh An bắt đầu lựa chọn thủ đoạn chống cự, lúc nào cũng lén lén lút lút uống Coca, mỗi ngày sau khi Điền Bảo Bối đi ngủ anh đều uống mấy lon, sau đó đập vỡ cái lon mới sáng khoái trở về phòng, leo lên giường của Điền Bảo Bối.

Ngày hôm sau, trước khi Điền Bảo Bối thức dậy, anh lại cho người đem Coca mang đến để vào trong tủ lạnh, nhưng làm vậy liên tục vài ngày, hành vi lén lút của anh bị Điền Bảo Bối phát hiện.

Đó là một buổi tối anh vừa uống xong một lon Coca, lúc đang chui vào trong chăn. . . . Điền Bảo Bối giờ tay lên bịt miệng anh: “Học trường.”

Miệng bị cô che lại, anh nhú mày ú ớ hỏi: “Sao vậy?”

Điền Bảo Bối híp mắt một cái, thả tay xuống, nhích đến gần anh, ngửi ngửi cái miệng của anh: “Anh uống gì vậy?”

Diệp Tĩnh An thuận miệng nói: “Đương nhiên là uống nước cam.” Vừa nói xong liền dè dặt bàn tay nhỏ bé của cô, tiến lên phía trước, sau đó tùy tiện hôn cô, trong miệng mang theo vị ngọt ngọt.

Diệp Tĩnh An đưa lưỡi cuốn lấy đầu lưỡi của Điền Bảo Bối, nuốt vào tất cả những kháng nghị và nghi ngờ của cô, hai tay ở trên người cô bắt đầu sờ soạng, mặc dù thân thể này anh đã vuốt ve vô số lần, nhưng mỗi lần ở trên giường, anh luôn có cái loại cảm giác như lúc ban đầu.

Khi anh vuốt ve xuống dưới, Điền Bảo Bối đã hoàn toàn quên mất nghi ngờ của mình, thân thể của cô từ từ cong lại, bởi vì anh trêu chọc mà hơi run rẩy.

Sau khi Điền Bảo Bối hoàn toàn trở nên ướt át, Diệp Tĩnh An đỡ kiên đỉnh nóng rực của mình chậm rãi tiến vào, kiên đỉnh cứng rắn đi sâu vào trong cơ thể cô, Điền Bảo Bối rên lên một tiếng, mà cơ bắp của Diệp Tĩnh An cũng căng thẳng, hô hấp rối loạn, há miệng, chuẩn bị rên lên một tiếng mất hồn, kết quả thoát ra khỏi miệng là một tiếng ợ thật to.

Cả hai đồng thời ngậy ngấn.

Điền Bảo Bối nhăn nhăn lỗ mũi, sau đó lớn tiếng chỉ trích: “Còn nói là không uống trộm, rõ ràng là mùi Coca.”

Diệp Tĩnh An dè dặt vai của cô lại, tiếp tục đẩy về phía trước: “Như thế thì sao nào?”

Điền Bảo Bối cau mày, cắn môi để không phát ra tiếng rên rỉ: “Nhưng Co. . . Coca sẽ giết chết tinh trùng.”

Diệp Tĩnh An xấu xa cười một tiếng: “Rồi em sẽ biết tinh trùng của anh có bị giết hay không?” Vừa nói xong, anh lại bắt đầu mạnh mẽ thúc vào rồi lại rút ra, Điền Bảo Bối không còn cơ hội kháng nghị.

Sau đó, khuyên mãi nhưng Diệp Tĩnh An vẫn không thay đổi, mỗi đêm anh sẽ uống một lon Coca rồi mới bò lên giường, biện pháp cứng mềm gì Điền Bảo Bối đều đã thử, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bỏ qua.

Cứ như vậy hai tuần lễ trôi qua, Điền Bảo Bối xách theo túi plastic ủ rũ đi về nhà, sau đó chậm rãi đi vào toilet, để Diệp Tĩnh An đứng ngoài cửa.

Theo thường lệ, cô lấy ra que thử thai, mở ra, để vào phía dưới, đợi ba mươi phút sau, cô thờ ơ nhìn lướt qua, bỗng nhiên ánh mắt run lên.

Cô có thai. . . . cô thể nhưng lại có thai!

Điền Bảo Bối mở cửa xông ra ngoài, hai tay vỗ lên mặt Diệp Tĩnh An một cái, đau đến nỗi trong lòng anh hung hăng chửi tục.

Điền Bảo Bối vẫn hưng phấn dị thường: “Em có thai, em thế nhưng lại có thai rồi, làm sao em có thể mang thai?”

Diệp Tĩnh An cũng ngẩn người, sau đó sắc mặt trì độn, có chút vui sướng từ trong lòng dâng lên, khóe môi không tự chủ toét ra, mặc dù cho tới giờ anh cũng không muốn sinh đứa thứ hai, nhưng lại nghe Điền Bảo Bối mang thai lần nữa làm lòng anh cảm thấy mừng như điên, giờ phút này anh mới hiểu rõ, chỉ cần là con của anh và cô, cô muốn sinh bao nhiêu anh đều nguyện ý.

Vì vậy, Diệp Tĩnh An giơ tay ôm lấy bả vai của Điền Bảo Bối, nhìn cô nói từng câu từng chữ: “Như thế nào? Tình trạng của anh có vấn đề sao?”

Mặt của Điền Bảo Bối đỏ lên.

“Coi như là anh ngâm mình trong Coca đi nữa thì cũng có thể làm cho em mang thai.”

Anh cao hứng cười để lộ ra hàm răng trắng, đột nhiên đem Điền Bảo Bối bế lên, xoay một vòng.

Điền Bảo Bối hét lên mấy tiếng, sau đó cũng bắt đầu cười khanh khách, không nhịn được lớn tiếng hỏi: “Anh có thể để cho em mang thai sao?”

Diệp Tĩnh An lớn tiếng đáp lại: “Tại sao không? Chúng ta sinh xong đứa thứ hai, sẽ sinh thêm đứa thứ ba, thứ tư, thứ năm. . . . Anh muốn làm cho em sinh thật nhiều, thật nhiều cực kỳ, sau đó sẽ tạo thành một đội ngũ.” Nói xong anh cũng cười haha, ôm Điền Bảo Bối xoay không ngừng.

Ánh mắt của Điền Bảo Bối cũng cười híp lại, đột nhiên nói to: “Học trưởng, em yêu anh!”

Diệp Tĩnh An ngừng lại một chút, tiếp tục xoay vòng vài cái, đột nhiên ôm lấy Điền Bảo Bối cùng ngã trên sofa.

Điền Bảo Bối sợ hết hồn, nhắm mắt thật chặt, sau đó lại mở ra, nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Tĩnh An gần trong gang tấc, hô hấp của anh nóng rực.

Diệp Tĩnh An nhìn thật sâu vào trong đôi mắt cô, sau đó chậm rãi, chậm rãi tiến sát vào, dùng giọng nói dịu dàng nhất nói cho cô biết: “Anh cũng yêu em, Bảo Bối của anh.” Nói xong liền cúi xuống hôn lên môi cô.

Hốc mắt Điền Bảo Bối đỏ lên, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ánh nắng nghiêng vào, xuyên qua bức tường thủy tinh rực rỡ, chiếu vào một phòng ấm áp, chờ đợi bọn họ là vô hạn, là muôn vàn. . .muôn vàn hạnh phúc.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-kho-khong-nghe-day>